ตำนานศาลเจ้า-โรงเจอายุ 100 ปีเมืองไทย

อริยโพธิสัตว์-แบ่งปันวิชาการสอนนั่งสมาธิ

เล่ม 1 โดย ธ. ธีรทาส.

รูปเหลาฮวบซือกง. หรือโจ้วซือกง. ไคซัวโจ้ว.

คณะกรรมการจัดพิมพ์หนังสือธรรมทานเฉพาะกิจ ทาง ป.ณ.

ครั้งที่ 1 พ.ศ. 2549 พิมพ์ 7,000 เล่ม

ครั้งที่ 2 พ.ศ. 2554 พิมพ์ 7,000 เล่ม

แต่ส่งห้องสมุดประชาชนต่าง ๆ เป็นธรรมทานไป 2,500 เล่ม

นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส) ผู้จัดการพิมพ์หนังสือธรรมทานต่าง ๆ

ส. ธโนฆาภรณ์ รองผู้จัดการพิมพ์หนังสือธรรมทานต่าง ๆ

นายพงศักดิ์ พายัพทิศารักษ์ กรรมการจ่าหน้าซองห้องสมุดต่างๆ

นายอำพันธ์ ชาญพินิจพจน์ กรรมการบรรจุส่งห้องสมุดประชาชนต่าง ๆ

นางลี้ไซ้ลั้ง กรรมการบรรจุส่งห้องสมุดวัดต่าง ๆ

น.ส. พรแก้ว นิลผาย กรรมการบรรจุส่งห้องสมุดมหาวิทยาลัยต่าง ๆ

นายทวี–ไก่–ชนะชัย สุชนารักษ์. บริษัท ปารมิตา สตูดิโอ จำกัด กรรมการจัดถ่ายทำรูปภาพเล่มต่าง ๆ

ชมรมธรรมทานทาง ป.ณ. เบ้าเก็งเต๊ง กทม.

231/1 ซอยปลูกจิต 2 (บ่อนไก่) ถนนพระราม 4 กทม. 10330

(พิมพ์แจกธรรมทาน)

ตำนานศาลเจ้า-โรงเจอายุ 100 ปีเมืองไทย

อริยโพธิสัตว์-แบ่งปันวิชาการสอนนั่งสมาธิ

เล่ม 1 โดย ธ. ธีรทาส.

รูปเหลาฮวบซือกง. หรือโจ้วซือกง. ไคซัวโจ้ว.

พระอาจารย์ พุทธทาสภิกขุ สวนโมกข์ อ.ไชยา สุราษฎร์ธานี ท่านมาเยี่ยมพุทธวิหารโรงเจ-เป้าเก็งเต็ง บ่อนไก่ กทม. พ.ศ. 2509

สาธุคุณท่าน มาให้กำลังใจสนับสนุน ธ.ธีรทาส. เรียบเรียงออกหนังสือเรื่อง ตำนานศาลเจ้า-โรงเจ 100 ปีขึ้นไปเล่มนี้มาก เพราะท่านพอรู้เรื่องราวของ แป๊ะบาง จากกลุ่มคุณสะอาด วัชราภัย บ้างว่าท่านเป็นเซียนที่นั่งนิ่งสงบว่างแล้ว

อาจารย์เซ้งง้วน แซ่เล้า เจ้าของผู้ก่อตั้งโรงเจนี้ก็ได้เคยไปนมัสการ ศึกษาธรรม จากอริยครู แป๊ะบาง ถ้ำแกลบ เพชรบุรี มาบ้างเหมือนกัน เชื่อว่าท่านบรรลุเซ็นคือฌานชั้นสูงแล้ว ชาวจีนแต้จิ๋วเรียกชื่อว่า "มั่งเซียง"

(1) รูปภาพเขียน เหลาฮวบซือกง (สมัยยังหนุ่ม) มักจะมีตามโรงเจ สายเป้าเก็งเต๊ง ต่างๆ (ดูบทที่ 1)

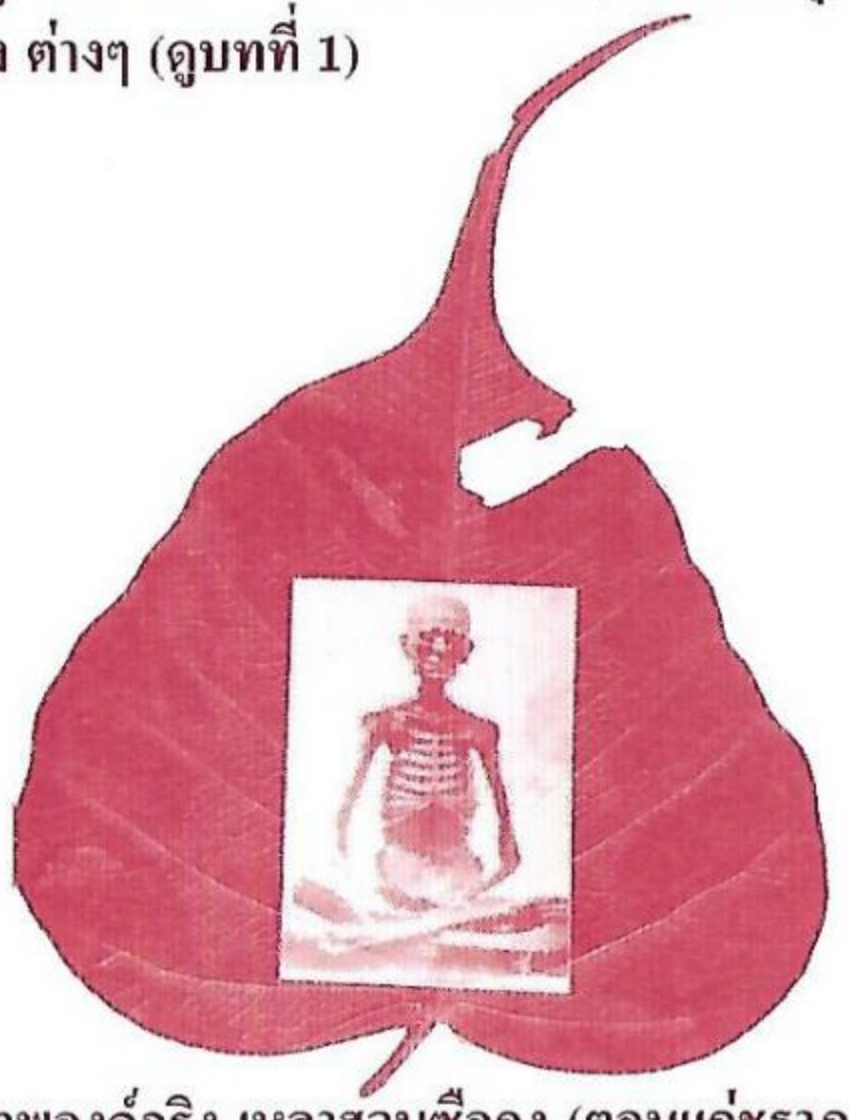

(2) รูปภาพองค์จริง เหลาฮวบซือกง (ตอนแก่ชราภาพ) ท่านนั่งสมาธิตาย - ดับขันธ์ในรูปฌาน 4.(หลวงพ่อพวงโพธิ์) พระยิ่งฮ้วง ค้นพบได้ถ่ายรูปที่ปากถ้ำชาย แดนกะเหรี่ยง อ.ท่าม่วง กาญจนบุรี

ขอร้องอย่าตัดรูปองค์พระในเล่มออกไป จะเป็นบาป-กรรมที่ทำลายเรื่อง ตำนาน พระคัมภีร์ที่อธิบายเรื่องธรรมะต่าง ๆไว้นั้น กรรมจะสนองตอบแรงมาก บาปทำให้ชาติหน้า ๆ จะเกิดเป็นคนโง่ คนสมองทึบ. ถ้าศรัทธาจริงจงอ่านหลาย ๆ จบแล้วปฏิบัติตามนั้นบ้าง อย่างนี้คือบุญประทับจิต กุศลติดวิญญาณชาติหน้า ๆ ดีแน่นอนถ้าทำได้สูงยิ่งขึ้นไปอีกชั้น อุทิศเงินทองแรงกายใจทรัพย์ ทำบุญแจกทานไปยังห้องสมุดวัด ประชาชนทั่วราชอาณาจักร สาธุ ! (หนังสือ จ.ม. ขอได้ฟรีอยู่แล้ว ถ้าสร้างเองไม่ได้ - จงอย่าทำลายคือบุญ) จากธ.ธีรทาส.

รูปพระยิ้งฮ้วง **หลวงพ่อพวงโพธิ์**

รูปพระยิ้งฮ้วง ผู้ร่วมค้นคว้าตำนานประวัติศาสตร์เรื่องนี้กับ ธ. ธีรทาส. ท่านได้พยายามออกธุดงค์บุกป่าปีนภูเขาไปสืบเสาะค้นหาถึงตามชายแดนกะเหรี่ยง อ.ท่าม่วง จนได้พบหัวหน้าชาวเขาเผ่าต่างๆ จนได้ข้อมูลจากกะเหรี่ยงผู้เฒ่าได้พูดให้ฟังว่า เรื่องนี้นับมาตั้งแต่ปู่ย่าตายายและทวด ของเขาได้บอกลูกสอนหลานเหลนไว้ว่า ต้องปีนเทือกเขาชายแดนขึ้นไปอีก 2 วัน จะได้พบ พระหลวงตาจีนกลุ่มหนึ่งที่เก่งมาก ท่านมักจะทำวิชาตัวเบา แล้วลอยตัว (จีนเรียกว่าตุ้นเบ้) ขึ้นไปอยู่บนเชิงผาปากถ้ำได้ แล้วมักจะเข้าถ้ำลึกลับ นั่งสมาธิ ปลงสังขารตาย เขาว่าท่านดับจิตตายในรูปฌาน 4. ตัวแข็งแห้งไม่เน่าเปื่อย มีนั่งตาย มีนอนตายได้ตามต้องการ ในภูเขาแถบนั้นหลายถ้ำ มีกว่า 10 องค์.

แล้วองค์สุดท้ายที่ชาวเขาเคารพนับถือบูชาท่านมาก ชื่อ **เหลาฮวบซือกง** ท่านเป็นหมอเทวดารักษาโรคภัยต่างๆที่เก่งมาก เป็นที่พึ่งของชาวเขาเผ่าต่างๆ ภายหลังท่านก็ไปนั่งสมาธิ-ดับขันธ์ในรูปฌาน 4 ที่ถ้ำลึกลับนั้นอีกด้วย มีหัวหน้าชาวกะเหรี่ยงพูดภาษาไทยได้ ใจบุญมากได้ให้ลูกน้อง 4 คนช่วยนำทางปีนเขา 2 วัน จนได้พบปากถ้ำเห็น **เหลาฮวบซือกง** นั่งสมาธิ-ตัวท่านแห้ง พระศพท่านมีรากไม้ต้นโพธิ์ย้อยยาวลงมาพัวพันกายบ้าง และรากโพธิ์ยังย้อยเลื้อยลงมาตามปากถ้ำเป็นพวง ๆ ชาวกะเหรี่ยง ผู้นำทางว่า เขานิยมเรียกกันว่า **หลวงพ่อพวงโพธิ์** ท่านเป็นหมอยาเทวดาที่ช่วยชาวเขามาก่อน พระยิ้งฮ้วง ได้ให้เขาช่วยยกองค์ ท่านออกมาที่มีแสงสว่างกลางแจ้ง และได้ถ่ายภาพนี้ไว้ ประมาณ พ.ศ.2500
(คณะคุณสะอาด วัชราภัย ก็ได้เคยไปถึงถ้ำนี้)

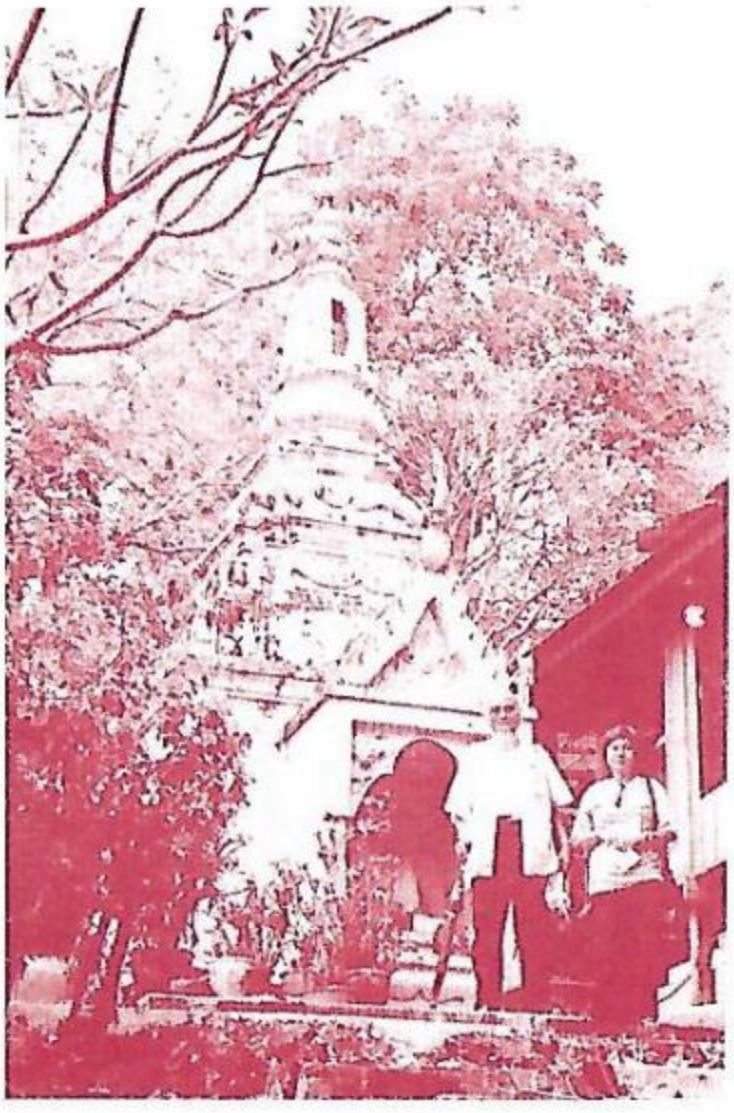

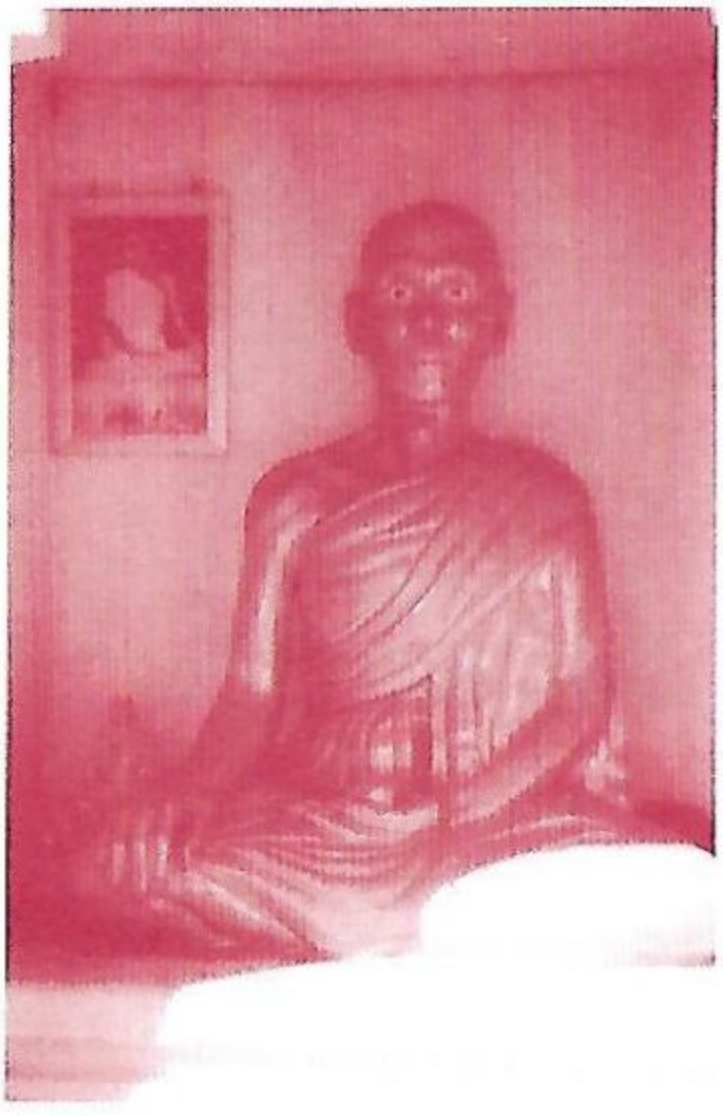

คณะธีรทาส ได้ค้นหาจนพบองค์พระเจดีย์ที่บรรจุพระศพ ท่านอริยครู แป๊ะบาง มีรูปถ่ายและรูปปั้นอยู่บนเชิงผาถ้ำแกลบ วัดบุญทวี เพชรบุรี (ตามที่คุณสะอาด วัชราภัย ได้บอกไว้) ได้พบพระอาจารย์ปทุม เข็มทอง ท่านบอกว่าตอนท่านยังเด็กวิ่งเล่นแถวๆ นี้ แป๊ะบาง ก่อนตายนุ่งผ้าขาว ห่มขาว ชาวบ้านเรียกว่า บวชเถร ชาวเมืองเพชรรู้แต่ว่าท่านเก่งน้ำมนต์ใครนอนไม่หลับปวดหัวต่างๆ มาให้ท่านรักษา

และได้พบแม่ชีเฒ่าบุญปลูก สุขอาภรณ์ วัย 80 กว่าปี ท่านบอกว่าสมัยยังสาวบวชใหม่ๆ พอดีได้ทัน แป๊ะบาง ตาย แม่ชียังได้ช่วยเขาสวดมนต์ทำบุญอยู่ 7 วัน แล้วก็ได้บรรจุศพ ปิดประตูเจดีย์องค์นี้ แปลกใจว่า นับตั้งแต่วันนั้นมาก็ไม่เห็นมีลูกหลาน หรือใครมาถามถึงอีกเลย โอ...วันนี้ได้มีพวกคุณมาถามถึงท่าน และรู้เรื่องราวความเป็นมาของท่านอย่างดี สาธุ !

(อ่านดูรายละเอียดในเล่ม 1 บทที่ 3-4-5-6-7และยังจะมีต่อในเล่มที่ 2 ต่อไปอีก 12 บท)

คำนำเรื่อง โดย ธ. ธีรทาส.

ดร. พุทธทาสภิกขุ ชมบิดาตัวอย่างที่บั้นลูกชายได้ตามต้องการ ซินแซ กิมเซ็ง มีความลับร่วม 80 ปี ปลงสังขารชีวิต–ลาตาย.

โอ! (อมิตาพุทธ!) เป็นความจริงเรื่องนี้จะเกิดเป็นตำรา หรือตำนานขึ้นมาได้นั้น ต้องขอขอบพระคุณ **ท่านพระอริยครู พุทธทาสภิกขุ** ไว้ก่อน. คือประมาณ พ.ศ. 2494 ข้าพเจ้าอายุ 23 ปี ได้ไปนมัสการ ท่านเจ้าคุณพระอาจารย์พุทธทาสภิกขุที่ สวนโมกข์ อ. ไชยา. ได้พบ พระเฉลิม วิมุตตยานันทะ ท่าน เป็นพี่เลี้ยงจัดหาที่พักดูแลอย่างดีตลอด 7 วัน

วันที่ 2 ที่กุฏิมุงหลังคาจาก วันนั้นได้พบ **คุณปุ่น จงประเสริฐ. คุณประสิทธิ์ พุ่มชูศรี. เจ้าชื่น สิโรรส.** และยังมีพระเณรอีกหลายองค์. สาธุคุณท่านอาจารย์ได้พูดขึ้นมา ว่า วันนี้พวกเรานับว่ามีโชคดีที่ได้พบลูกเซียน–คงจะมีลูกเซียน ท้อ กินแล้วมีสติปัญญามีอายุยืน มาฝากกันบ้าง. แล้วท่านก็ได้ สอบถามถึงต้นตระกูลของบิดาข้าพเจ้า คือซินแซ **กิมเซ็ง แซ่เล้า** ข่าวที่ท่านได้ยินมาว่า ได้ไปเรียนเซ็น (ฌาน) สายสำนักวัด เส้าหลิน (เซียวลิ้มยี่–จีน) แล้วยังได้นำมายังกรุงสยาม.

(ข. 2) คำนำเรื่อง โดย ธ. ธีรทาส.

ท่านพระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ เรียก **ธีรทาส.** เป็นภาษาจีนเดิมว่า **ชิวเล้ง** สมควรเขียนเก็บเรื่องเอาไว้ เขียนเท่าที่ ชิวเล้ง พอจะจดจำไว้ได้ดี เรื่องทั้งหมดที่เล่ามาให้ฟัง 2 วันนี้ก็แทบจะพอแล้ว ดีมาก ๆ ท่านบอกว่า สนใจสูตรการสอนเด็กของ **โหงวโจ้ว** ที่เตี่ยกิมเซ็ง ฯ นำมาสอนลูก มีเคล็ดลับที่ปั้นลูกชายตน และการสอนถ่ายทอดธรรม 6 ข้อ นับว่าเป็นบทเรียนที่ใช้การศึกษาเบื้องต้นง่าย ๆ ให้สติปัญญา ใช้ได้ทั้งเด็กและผู้ใหญ่หรือพระเณรทุก ๆ วัด

ดังเช่นจาก **ด.ช. ชิวเล้ง แซ่เล้า** เด็กบ้านนอกเมืองสุพรรณบุรี จนกลายมาเป็น **ธ. ธีรทาส.** ด้วยการใช้สูตรศาสตร์กรรมวิธีสอนลูก ให้เริ่มเรียนรู้ธรรมะอย่างเซ็น (ฌาน) ตั้งแต่เยาวัยได้อย่างไร หรือมีกรรมวิธีปั้นลูกชาย ปั้นมนุษย์ให้กลายเป็นโพธิสัตว์อย่างนี้ สมควรเขียนเรียบเรียงไว้ ทำให้แพร่หลายเผื่อจะได้เป็นบุญคุณประโยชน์ ให้แก่พ่อแม่ทั้งหลาย ที่มีสติปัญญายังมองเห็น คุณค่าทางสติปัญญาธรรมชาติจักษุให้เกิดเบื้องต้นแก่บุตรหลานไว้ก่อน ได้พอมีเคล็ดลับแนะแนวทางให้นำเอาไปปรับปรุงวิชาการสอนลูก บอกหลานเหลน ๆ ในอนาคตกาลได้บ้าง ตำราแบบอย่างนี้ในภาษาไทยยังมีน้อยมาก

หนังสือเล่มนี้มีเรื่อง **ตำนานศาลเจ้า–โรงเจ–ที่มีอายุ 100 ปีขึ้นไป**ในกรุงสยาม (ไทย) ต่าง ๆ และมีอริยครูบา หรืออริยโพธิสัตว์ สาธุคุณท่าน ได้ธุดงค์แอบมาแบ่งปันวิชาการสูตรศาสตร์ที่ลึกลับให้เข้าถึงธรรมชาติบางอย่าง และจาริกไปสอนชี้แนะบอกทางให้แก่ผู้เริ่มฝึกหัดเจริญสมาธิจิต **จนเจริญรูปฌาน 4.** ตามแบบสายตรงนิกายเซ็น (ฌาน) ที่ต้นตออินเดียเก็บผลงานนี้ไว้ แล้วพระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา ได้นำเข้ามาเมืองจีน พ.ศ. 1067 สมัยแผ่นดิน **พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่**

ส่วนวิชาการสูตรศาสตร์ **รูปฌาน 4.** เป็นฌานโลกีย์ของจีนเดิมก็มีการสอนในลัทธิเต๋าเซียนรู้มานานร่วม 5,000 ปีแล้ว วิชาการเหล่านี้ เวลานี้แทบจะพูดว่า มีเอาไว้พูดคุยได้แค่หลักสูตร แต่จะไปค้นหาอริยครูบาที่รู้แจ้งปฏิบัติถึงธรรมนั้นได้จริง และยังมีจิตใจแบ่งปันสอนให้ผู้อื่น ๆ ได้พอมีทางรู้แจ้งตามนั้นได้จริง ๆ แทบจะสูญพันธุ์แล้ว หรือว่าว่างจากอริยครูสายนี้เสียแล้ว กรรม!

คำนำเรื่อง โดย ธ. ธีรทาส.

ข้าพเจ้า ธ. ธีรทาส. ผู้กล้าเรียบเรียงวิชาการสูตรศาสตร์โบราณของฝ่ายมหายานธรรม ที่มีอย่างเล่มนี้พิมพ์แจกทานออกไปได้ ถ้าเกิดมีผิดหลักสูตรวิชาการ ที่มีบางท่านยึดถือไว้แต่อย่างเดียวจนแน่นแล้ว ก็ต้อง "อนิจจัง" ขออภัยทานท่านผู้อ่านไว้ก่อนด้วย ขอให้ถือเสียว่าได้เพิ่มเติมความรู้พิเศษ หรือหลักสูตรวิชาการของอีกฝ่ายหนึ่งก็แล้วกันเอย เพราะว่าข้าพเจ้ายังเป็นปุถุชน (ไม่โกหกตัวเอง) รู้ตัวเองว่ายังผิดอยู่ตลอดเวลา แต่ได้รับโพธิสัตว์ศีล (ศีล 5) จากบิดารับการถ่ายทอดธรรมมาก็หลายครูบาอาจารย์. ซึ่งทุก ๆ ท่านก็รับธรรม และศึกษาธรรมอย่างนี้ได้เหมือนกัน ยกเว้นแต่จะเกิดโพธิจิต มุ่งมั่นอดมคติทางใจสูงจนข้ามภพชาติไป หรือเห็นคุณธรรมที่ได้ศึกษาธรรมชาติจักษุแนวทางนี้ได้แล้ว มีจิตคิดเอาไว้เพื่อแบ่งปันสอนให้แก่สรรพสัตว์ รู้แจ้งตามธรรมนั้นหรือไม่เท่านั้นเองแล... สาธุ!

ดร. พุทธทาสภิกขุ อ.ไชยา ท่านให้กำลังใจเรื่องนี้มาก

โอ...อมิตาพุทธ! (สติปัญญาธรรมชาติจักษุเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) มีคำพูดที่ **เตี่ยของ ธ. ธีรทาส.** ได้พยายามสอนพระสูตรอธิบายเคล็ดลับในการจับความ ตีแตกโศลกธรรมของคัมภีร์เซ็น (ฌาน) ต่าง ๆ ท่านตั้งใจเพื่อที่จะปั้นลูกชาย สร้างลูกให้เป็นนักบุญ เป็นนักเขียนทางปรัชญาธรรมต่าง ๆ นั้น เรื่องเหล่านี้ข้าพเจ้าได้เคยพูดสรุปให้ท่านเจ้าคุณพระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ

สวนโมกข์ อ. ไชยา ได้ฟังมาหลายครั้งแล้ว ท่านชอบซักถามทุกครั้งจนฟังเปรยออกมาว่า ชอบคำสอนคติธรรมสูตรศาสตร์อย่างนี้มาก และธีรทาสสมควรเรียบเรียงเขียนเอาไว้เพื่อแบ่งปันจะเป็นคุณประโยชน์ได้ช่วยชี้แนะนำทางให้พ่อแม่ทั้งหลายได้นำเอาไปปรับปรุงใช้สอนลูก บอกหลานเหลนไว้บ้าง เผื่อจะได้ผลิตคนอย่าง ธีรทาส. หรืออย่าง เสถียร โพธินันทะ ให้เกิดขึ้นในเมืองไทยในอนาคตกาลได้อีกบ้าง. ต้องขอชมบิดาตัวอย่างที่ได้ปั้นลูกชายให้เป็นนักบุญ นักเขียนทางปรัชญาได้ตามต้องการ

ด.ช. ชิวเล้ง อายุ 11 ขวบ (ภายหลังได้กลายเป็น–ธีรทาส.) ตอนเด็กได้นอนกอดเตี่ยแทบทุกคืน เพราะอยากจะฟังท่านเล่านิทาน ปริศนาธรรมของเซ็นต่าง ๆ ท่านสอนให้ท่องโศลกคัมภีร์เซ็น (ฌาน) ต่าง ๆ แล้วท่านก็แปลความหมายให้จดจำ เขียนไว้ท่องเป็นบทสวดมนต์ (เพราะเป็นเด็กกลัวผี–มนต์นี้ขับผีได้) จนกระทั่งเข้าโรงเรียน ตอน ป. 1 และ ป. 2 ก็ได้จดจำคำบอกท่านได้แล้ว วันแรก ๆ เตี่ย ท่านสอนเคล็ดลับให้ว่า ถ้าลูกจดบทนี้แล้วจะต้องรู้ความหมาย หัวใจทั้งหมดในบทนี้อยู่ที่ตรงไหนก่อน ต่อไปจะรู้เรื่องอื่น ๆ บทอื่น ๆ จะตีแตกเอง หรือเข้าใจหมดทั้งพระคัมภีร์นั้นได้ง่ายขึ้นมาก

แล้วก่อนอื่น ๆ ลูกจะต้องมีสติใช้ปัญญาธรรมจักษุไว้ก่อน ไม่หลงงมงายในอารมณ์ง่าย ๆ นัก เรื่องการรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจคนสำคัญที่สุด จะได้เป็นคนที่ไม่หวั่นไหวต่อโลกธรรมต่าง ๆ ง่าย ๆ นัก ถือหลักธรรม กาลามสูตร ไว้ก่อนจะปลอดภัยมาก ต่อไปลูกโต ๆ ขึ้นแล้ว จะดูคน...จะฟังคน...จะสอนคน... จะต้องแยกสติปัญญาคนไว้บ้าง จึงจะจับอนุสัยจิตใจและสติปัญญาคนได้ออกมาก

ถ้าลูกรู้ 3 ข้อนี้และตีแตกจะดูภูมิธรรมของมนุษย์ออกมาก

(1) การหงอเต๋า.....คือได้พบธรรมแล้ว (แต่ยังเป็นโลกียธรรมอยู่)

(2) การใจเต๋า.....คือได้ฟังธรรมเข้าใจ หรืออ่านหนังสือธรรมะรู้เรื่องเท่านั้น (แต่ยังเป็นปุถุชน–คนโลกีย์อยู่)

(3) การติกเต๋า.....คือได้บรรลุถึงสัจจธรรมนั้นจริงแล้ว ได้รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจตนเองแล้ว การติกเต๋า คือได้บรรลุถึง (โลกุตรธรรม)

โอ! อมิตาพุทธ! กันอีกแล้ว ท่านผู้ที่สนใจฟังหรืออ่านผลงานชุดนี้ คงจะฉงน... สงสัย... แล้วทำไมจึงเรียบเรียงเขียนหนังสือธรรมทานชุดนี้ออกมาได้เล่า ? เรื่องนี้จะต้องขอยกให้เป็นพระคุณอย่างสูงของบิดาท่านก่อน คือเตี๊ย กิมเซ็ง แซ่เล้า

ของ ธ. ธีรทาส. สมัยที่ท่านอยู่เมืองจีนได้พบ พระอริยครูบาอาจารย์ สายวัดเส้าหลิน (เซียวลิ้มยี่) ท่านได้เมตตากรุณาอบรมสั่งสอนถ่ายทอดวิชาการ ที่เป็นเคล็ดลับ การจดจำคำสอนปรัชญาต่าง ๆ ท่านอริยครูบา มักจะชอบพูดทุกครั้งว่า ถ้ารู้อย่างนี้ก่อนต่อไปจะรู้จุดยืน รู้โครงสร้าง รู้แก่นของทุก ๆ ศาสนา ตีแตกปรัชญาธรรมต่าง ๆ ได้ง่ายขึ้น

พอเตี่ย กิมเซ็ง แซ่เล้า มีอายุ 15 ปี ท่านก็ได้เป็นครูสอนปรัชญาจีนชั้นต้น ๆ ให้แก่พระภิกษุสามเณรที่บวชใหม่ได้สอนอยู่นานถึง 5 ปี. ภายหลังอายุ 20 ปี พระอริยครูบา ก็ได้ส่งให้ท่านข้ามทะเลจีนใต้มาถึงประเทศสยาม (ไทย) พอถึงตอนที่มีอายุ 46 ปี เตี่ยท่านบอกว่า เกิดมีมรณญาณ คือญาณปัญญาที่ได้เคยเป็นครูสอนสูตรศาสตร์นี้ให้แก่พระเณรนั้นไป เป็นญาณที่ทำให้รู้แจ้งวันเดือนปีตนเองก่อนตาย คือการแตกดับของสังขารชีวิตตน ได้รู้วันเดือนปีที่จะตายนั่นเอง. ต้องจัดว่า เป็นบุญกุศลที่ทำให้ท่านตรัสรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ รู้วาระจิตตนเองว่าคงจะมีอายุอยู่ในโลกนี้อีกไม่เกิน 3 ปี (สมัยสงครามโลกครั้งที่ 2) แล้วท่านบอกว่า ได้สติแบบในหนังสือ "โอวาทสี่ของท่านเหลี่ยวฝาน" ว่าคงจะไม่มีเวลามากพอ หรือมีอายุยืนไว้คอยสอนภาษาจีน และปรัชญาจีน พระคัมภีร์ต่าง ๆ ให้ลูกชายรู้แจ้งตามได้ทันเสียแล้ว เป็นวาสนาหรือกรรมวิบากอย่าง

หนึ่ง ที่เกิดมาต้องเป็นพ่อลูกกันได้เพียงแค่นี้ แล้วชาติหนึ่งก็ผ่านไปกรรม !

พินัยกรรมของ เตี่ย ขอฝากลูกไว้

ทุก ๆ ครั้ง เตี่ย ฉันได้พูดสอนไว้เสมอ ๆ ว่า ลูกจงตั้งใจจดจำพึ่งไว้ให้ดี และอย่าประมาท เพราะเวลามีเหลือน้อยที่จะเป็นพ่อลูกกันในชาตินี้ เวลาและวันหรือคืนเดือนปี มันไม่คอยใคร...ธรรมะก็ไม่คอยใคร...ธรรมะก็ไม่โกหกใคร... ธรรมชาติยุติธรรม...วันเวลาที่ได้ผ่านไป ๆ นั้นมันเร็วมากนะลูก...

ทุก ๆ ครั้ง เตี่ย ฉันชอบสอนไว้ว่า ถ้าลูกมีปัญหาชีวิตขึ้นมา อย่างที่แก้ไม่ตก...หรือมีทุกข์ทรมานทางจิตใจที่เกิดขึ้นมาเมื่อไร ๆ แล้ว ลูกจงมีสติใช้ปัญญาใน อริยสัจ 4, เอามาแยกธาตุของปัญหาทุกข์นั้นดูก่อน แยกพิจารณาค้นดูให้พบตัว "ทุกข์–สมุทัย–นิโรธ–มรรค" เมื่อพบตัวทุกข์ได้แล้ว จงใช้สติปัญญาธรรมชาติจักษุ เอาทุกข์นั้นมาเพ่งคิดพิจารณาแยกธาตุดูในความไม่เที่ยงของทุกข์นั้นดูก่อน เพราะว่าทุก ๆ ปัญหาชีวิต มันมีอายุกรรมของมัน หรือกรรมนั้นมันก็มีอายุวันที่ไม่เที่ยงอยู่ในตัวเสมอ ๆ ไป จงใช้สติที่มีปัญญาธรรมจักษุ แล้วจงแสวงหาเอาประโยชน์จากทุกข์นั้นเสียเลย... กรรมวิธีนี้จะปล่อยวางใจลดน้อยลง จิตว่างได้ง่าย

ทุก ๆ ครั้ง เตี่ย ฉันชอบย้ำสอนพูดไว้ว่า ลูกถ้าเกิดมีปัญหาชีวิต จะต้องอดทนไว้ก่อน จงคิดเสียว่า ฟ้าและดิน ท่านได้ส่งบทเรียน ส่งข้อสอบมาให้ลูกบ้างแล้ว จงยิ้มต้อนรับปัญหาทุกข์นั้นไว้ดูที่ เพราะว่าความไม่เที่ยง ไม่แน่นอนนั้นมันก็มีอยู่ในตัวทุกข์นั้นก็มี อดทนไปอีกหน่อย ถ้าลูกฝึกหัดทำใจอย่างนี้ได้เท่าไร ๆ ก็จงยินดี ยิ้มได้เท่านั้น อย่างนี้จะมีทุกข์ลดน้อยลง จิตว่างได้ง่ายขึ้น บางทีจะสนุกและได้ทดสอบดูภูมิธรรมของลูกได้อีกด้วย. อย่างนี้บรมครูบาอาจารย์ ท่านบอกว่า เป็น "สันโดษธรรม" ของผู้ที่บำเพ็ญ "โพธิสัตว์บารมี" อย่างหนึ่ง อดทนได้เป็นเดช และยินดีในสิ่งที่ตนมี ตนได้ คืออริยทรัพย์ที่ปราชญ์สรรเสริญมากแล... สาธุ!

แล้วลูกจงถือไว้ว่า คำพูดหรือการเริ่มสอนวันนี้ของ เตี่ยนั้น "เป็นมรดก-คติธรรม" จากเตี่ยที่ได้มอบให้ลูกสืบทอดไว้ เป็นสมบัติอันหาค่าบ่มิได้ ถ้าลูกพยายามศึกษา ทำตามนี้ได้บ้าง นั่นคือวิญญาณของเตี่ยอยู่กับลูกแล้ว กุศลผลบุญจะเห็นได้อย่างหนึ่ง มีเพื่อนมนุษย์นับถือ รักชอบ หรือทวยเทพช่วยคุ้มครอง คือลูกจะมีสังขารชีวิตสงบสุข ที่เขาเรียกกันว่า เจริญอายุเติบโตวันด้วยการมี "สติปัญญาโลกีย์" ได้ช่วยให้มีทางสังคมที่ดี เพื่อความอยู่รอดอาศัยพักพิงสังขารอายุ และลูกจะ

เจริญเติบโตคืน ด้วยการมีสติปัญญาทาง "โลกุตระ" มีธรรมชาติจักษุที่ให้ความรู้แจ้งอนุสัยจิตใจ ได้ช่วยการดับทุกข์กาย ดับทุกข์ใจได้ง่ายขึ้นอย่างหนึ่ง และสูงยิ่งขึ้นไปอีกชั้น ยังจะเอาไว้ได้แบ่งปันวิชาการธรรมะแนวทางนี้ให้แก่สรรพสัตว์ที่ต้องการรู้แจ้งตามธรรมชาตินี้ได้อีกบ้าง นั่นลูกจะมีกำไรชีวิตมาก ไม่เสียชาติเกิดเป็นมนุษย์ในชาตินี้แล... สาธุ!

แล้วลูกพอถึงอายุ 28 ปีไป จงพยายามหาโอกาสหรือจังหวะชีวิต ให้ได้ทำการเพาะเชื้อบุญกุศลแห่งพุทธะจิตอย่างนี้ คือถ่ายทอดสอนธรรมาณาจักรใจนี้ หรือจัดพิมพ์หนังสือ ตำนานต่าง ๆ ที่เตี่ยได้เรียบเรียงไว้แล้ว พิมพ์แจกเป็นธรรมทานให้แพร่หลายออกไปทุกจังหวัด หรือเท่าที่จะมีบุญโอกาส ให้ลูกทำทานทางนี้ได้ จงทำทันที ถ้าบุญโอกาสยังไม่ถึงพร้อมเหตุปัจจัยบารมีให้ทำทานนี้ได้ ลูกจงไปแสวงหาที่หลบมุมสงบชีวิตไว้คอยที่ดูก่อน คอย ๆ ไปจนถึงวันไม่เที่ยง จะต้องมีวันหนึ่งให้ทำทานผลิตผลงานอย่างนี้ได้บ้าง จะมีพลังบุญกุศลของพระบรมครูบาอาจารย์ ที่ถ่ายลงมาด้วย "จิต–ถึง–จิต" ดลบันดาลให้ได้หว่านเมล็ดพืชพันธุ์แห่งโพธิจิตไป มี 100 คนได้อ่าน มี 1,000 คนได้ฟังธรรมาณาจักรใจนี้ บุญประทับจิต กุศลติดวิญญาณ มีความปีติสุขกายใจ อาจจะสืบทอดแพร่หลายไปอีกเป็นพัน ๆ ปีก็ได้แล... สาธุ!

เตี่ยมีอารมณ์ค้างไว้จนวันตาย
ถ้าไม่ได้บอกความลับนี้ให้ลูกรู้บ้าง

วันหนึ่ง เตี่ย ฉันท่านนั่งเพ่งมองดูหมู่เมฆ แล้วอดหัวเราะเบา ๆ ไม่ได้ ท่านมีอารมณ์ค้าง ส่วนลึกขบขัน แบบทำนองที่ได้ซ่อนความลับอะไร ๆ ไว้สักอย่างหนึ่ง มีสีหน้ายิ้มหน่อย ๆ ให้ความรู้สึก เห็นแล้วเดาความว่า จะพูดหรือจะบอกให้ลูกรู้ไว้บ้าง จะดีหรือไม่หนอ... อย่างนั้น

ธ. ธีรทาส. จับอารมณ์นั้นได้ทันที จึงเกิดความสงสัยอยากรู้เห็นไว้บ้าง จึงได้ถาม เตี่ย ทันทีว่า ท่านนั่งหัวเราะเบา ๆ เรื่องอะไร ๆ แล้วก็ยังมองดูท้องฟ้า ยิ้ม! ยิ้ม!! เพื่ออะไร ๆ ครับ ?

เตี่ย ฉันได้หันหน้ามามองดูลูก แล้วเอามือจับหัวอุทานร้องขึ้นมาว่า อื้อ! จะเอาก็เอาวา... โอ! กรรม ลูกเอ๋ย! เตี่ยและแม่เจ้านั้น มีความลับของชีวิตได้ซ่อนไว้อีกอย่างหนึ่ง คือเตี่ยและแม่เจ้านั้น ถ้าถือเอาตามวันเดือนปี ตำราจีนเขาว่าจะไม่มีลูกชายไว้สืบแซ่สืบสกุล มันเป็นดวงชะตาของพระ และแม่ชีไป. แล้วก็ไม่รู้ว่าเป็นกรรมอะไร ๆ มันจึงมาเป็นผัวเมียกันได้ ?

พุทโธ่เอ๋ย! แล้วจะให้มีลูกชาย ไปได้อย่างไรกัน ? เพราะว่า เตี่ย มีนิสัยชอบค้นคว้าอยู่สงบคนเดียว นั่งนิ่ง ๆ ศึกษา

พระธรรมต่าง ๆ กำหนดจิต เอาแต่มัวนั่งสมาธิ หลับตาเข้าฌานกันทั้งคืนไป. ส่วนแม่ของเจ้านั้น ก็มัวแต่จะสวดมนต์ไหว้พระนั่งนิ่ง ๆ ก็ชอบคุยกับผี พูดกับเทวดาต่าง ๆ แล้วจะให้ไปมีลูก[1] เกิดลูกชายได้อย่างไรกัน กรรม!

วันขอลูกจากฟ้า-ดิน

(พ.ศ. 2470)

มีวันหนึ่ง เตี่ยและแม่ ก็ได้ยกมือขึ้นไหว้ฟ้าและดิน แล้วอธิษฐานจิต เตี่ยพูดว่าอันความรู้ทางตำนานเป็นพันปี และพระคัมภีร์ต่าง ๆ ที่เตี่ยได้นำติดตัวมาจากเมืองจีน และที่เตี่ยได้ค้นพบเองบ้างก็มี บัดนี้ไม่อาจที่จะสอนหรือถ่ายทอดให้แก่อนุชนรุ่นหลัง ๆ ไป คงจะเป็นตาลยอดด้วนเสียแล้ว ถ้าพระบรมครูบาอาจารย์ อยากจะให้ธรรมาณาจักรใจนี้ เพื่อได้ช่วยโปรดสรรพสัตว์ สืบอายุธรรมทานไปอีก จะต้องได้แปลเรียบเรียงให้ออกสู่ภาษาไทยไว้อีกแล้ว โอ.. สาธุ! ขอให้พระคุณของฟ้าและดิน ได้เมตตากรุณา ช่วยโปรดประทานให้เตี่ยและแม่เจ้าได้มีลูกชายมาเกิดสักคนเถิดสาธุ! (ท่านขอฟ้าและดิน)

---

1 ธ. ธีรทาส. ได้พูดมาถึงตรงนี้ ท่านเจ้าคุณพระอาจารย์พุทธทาส. และ พระเฉลิม วิมุตตยานันทะ ได้ฟังแล้ว หัวเราะก๊าก ๆ (ถูกเส้น!) ท่านพูดทันทีอีกว่า เรื่องอย่างนี้ในวงการศาสนาต่าง ๆ มีเยอะแยะ! ท่านขอให้ฉันเล่าเรื่องนี้ซ้ำอีกที หัวเราะหน่อย ๆ

ธ. ธีรทาส.

คำนำเรื่อง โดย ธ. ธีรทาส. (ฐ. 13)

โอ ! อมิตาพุทธ ! ด้วยผลบุญกุศลที่เตี่ยและแม่เจ้าได้บำเพ็ญมา จึงเกิดส่งผลทันตาเห็น ต้องขอขอบพระคุณของฟ้าและดินและอุดมคติของพระบรมครูบาอาจารย์ที่ยังช่วยให้วิชาการธรรมาณาจักรใจนี้ยังไม่ดับสูญไป **ฟ้าและดิน** ท่านได้โปรดประทานให้เจ้ามาเกิดเป็นลูกพ่อ (ปี พ.ศ. 2471) แล้วพ่อและแม่ก็ปีติสุขใจ ตั้งใจพยายามอบรมสั่งสอนตามตำราของโหงวโจ้ว ทำการเพาะเชื้อแห่งพุทธะจิต ตามหลักวิชาการทุก ๆ ลมหายใจเข้าออกทีเดียว แล้วก็ได้รับการถ่ายทอดธรรมด้วย "**จิต–ถึง–จิต**" ได้สืบอายุธรรมจักษุทาน แนวปัญญาวิมุตติ ให้ตำนานชุดหนังสือ "**ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น (ฌาน)**" และหนังสือชุด "**ศิษย์–เต๋า–เซียน–เซ็น**" และยังมีพระคัมภีร์โบราณต่าง ๆ ให้ได้เก็บไว้เป็นภาษาไทยไว้ที่ก่อนแล... สาธุ!

ดังคำพูดของท่านปราชญ์ พระมหาเอี่ยม ฯ องค์นี้ก็คือ ฟ้าและดิน ท่านได้ส่งมาเกิดเหมือนกัน จึงได้ธุดงค์มาพบเตี่ยแล้วยังมีอุดมคติทางใจร่วมกัน จึงผลิตผลงานเหล่านี้ได้ดี พระ-มหาเอี่ยม ฯ ได้เคยกล่าวไว้ว่า หนังสือหรือตำนานต่าง ๆ ชุดนี้เป็นเมล็ดพืชพันธุ์ให้เพาะเชื้อแห่งโพธิจิต หรือสร้างให้เกิดทองคำหรือขุดให้พบเป็นเพชรน้ำเอกทีเดียว "มีไว้ในภาษาไทย–ยังดีกว่าที่ไม่มีเสียเลย" ผู้มีปัญญาธรรมจักษุจะสาธุ!

คำนำเรื่อง โดย ธ. ธีรทาส.

โอ..บางทีตามนุษย์ คนโลกีย์ ยังมองไม่เห็นคุณค่าในทางให้สติหรือเรื่องปัญญาเท่าไรนัก. แต่สายตาเทวดามีปัญญาธรรมจักษุ ได้รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ เห็นว่ามีคุณประโยชน์ได้ช่วยบอกทางชี้แนะวิชาการบางอย่าง ที่ยังหาอริยครูช่วยสอนหรือหาคำตอบต่าง ๆ ยังไม่ได้ หรือยังไม่มีใน พระคัมภีร์อื่น ๆ อีกมาก ได้มาศึกษาจะได้พบขุมปัญญาญาณที่ซ่อนเร้นลับไว้ในภาษาจีนโบราณ ตำนานชุดนี้ เพียงบางบทได้นำเอาไปปรับปรุงใช้เป็น...จะใช้ไปจนตลอดชีวิตก็ยังใช้ไม่หมดก็ได้แล... สาธุ !

เตี่ย เป็นครอบครัวชีวิตนักบุญในยามสงครามญี่ปุ่น ทุกบ้านมัวเตรียมจะคอยอพยพ หวาดระแวงภัยลูกระเบิด ! แล้วจะเป็นบุญกรรมของเตี่ยหรือไม่ก็ไม่รู้ คือเตี่ย ตอนมีอายุ 46 ปี ได้เกิดมีมรณญาณ รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจของตนเองว่า เราคงจะมีอายุยืนไปอีกไม่นานนัก แล้วจะไม่มีเวลามากพอที่จะมาสอนลูกได้ทุกอย่างเสียแล้ว ในมรณญาณนั้นให้รู้แจ้งว่า กรรมที่สร้างให้มาเป็นพ่อลูกกันคงจะมีเหลืออีกไม่เกิน 3 ปี แล้วกรรมวิบากผลนั้นจะต้องให้จากกัน จบความเป็นพ่อลูกกันในชาติหนึ่งแล้วจากชาตินี้ไป เราพ่อลูกจะไม่ได้พบกันอีกอย่างง่าย ๆ เท่าไรนัก คงจะต้องนาน ๆ ไปอีกหลายร้อยปี หรือเป็นพัน ๆ ชาติทีเดียว เพราะบาป–บุญ–กุศล 3 อย่างนี้ มันมีแรงกรรมวิบากบังคับวิญญาณสรรพสัตว์ สัตว์โลกที่ยังไม่หลุดพ้นวัฏสงสาร

ต้องเวียนว่ายตายเกิดในทั้ง 6 ภูมิ. จึงยังไม่เที่ยงว่า เราพ่อลูกจะมีบุญมาร่วมกันสร้างบารมี มีกรรมร่วมกันผลิตผลงานวิชาการธรรมทาน ได้ฝากไว้ในภพชาติใด ๆ ในภูมิทั้ง 6 นั้นได้อีกไม่เที่ยง หรือจะได้มาเกิดเป็นพ่อลูกกันอีกนะลูก ที่รักของเตี่ยและแม่ ที่ได้ขอมาจากฟ้าและดิน. เรื่องขอลูกนั้น จะเป็นโดยบังเอิญหรือเปล่าก็ไม่รู้...แต่มันได้ลูกชายมาเกิดจริง...แล้วยังสมความตั้งใจไว้ทั้งปวงอีกแล... สาธุ!

วันเริ่มผลิตบ่อเกิดวรรณกรรมชุดนี้
ชินแซ กิมเซ็ง แซ่เล้า มีอายุ 46 ปี
(ก่อนวันตาย 3 ปีสอนลูกชาย)

(1) **ลูกจะต้องเรียนลัด** ตัดเอาแต่ทางตรงด่วนก่อน หรือเรียกว่าดำไปผุดโผล่เอาเฉพาะเรื่องที่จำเป็นก่อนเท่านั้น และยังต้องการให้ใช้เป็นประโยชน์อย่างฉับพลันทันทีได้อีกด้วย เอาละวันแห่งประวัติศาสตร์จากจิตพ่อถ่ายทอดถึงจิตลูก **เริ่มวรรณกรรม หนังสือตำนาน พระพุทธศาสนาสายตรง** นิกายเซ็น (ฌาน) ต่าง ๆ และของ **ขงจื๊อ เต๋า** เป็นมรดกคติธรรม ถ่ายทอดสติปัญญาอริยครูจีนที่เก็บฝากไว้ให้ลูกหลาน ๆ มาหลายพันปีก็มี. ชุด ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น. 4 เล่ม. และชุด ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น. 3 เล่ม. และคัมภีร์อื่น ๆ อีกบ้าง

เริ่มเปิดประตูธรรมชาติ–สู่มหาจักรวาล
ฤาษี–โยคี–เต๋า–พุทธ, สอนตำราเดียวกัน
สมถะ–สมาธิ–วิปัสสนาปัญญา

(2) ลูกจงตั้งใจแล้วหันหน้าขึ้นมองสูง ๆ ไปดูบนท้องฟ้ามหาจักรวาลโน้น ! วันนี้ม่านฟ้ามีสีเขียวอ่อน มีเมฆขาวบริสุทธิ์ เข้าตำราว่า มีโชคดี ยังมีหมู่เมฆยาว ๆ คล้าย ๆ ตัวมังกรลอยมาบดบังดวงอาทิตย์ ทำให้สะท้อนแสง มีพลังงาน ดูเมฆสีขาวนวลลออช่างงามตาตรึงใจ อย่างนี้ตำราชั้นสูงของ เซียนได้สอนไว้ว่า จงรีบฉวยโอกาสเอามาเพ่งคิดพิจารณาดูไปนาน ๆ จะช่วยให้เกิดอารมณ์เย็นใจลงบ้าง จิตโปร่งใส แล้วในประวัติศาสตร์มักจะชวนให้นักคิดทางจิตใจ นักปรัชญาชีวิต นักจินตนาการไปจนข้ามภพชาติอย่างหนึ่ง (ลูกจงถ่ายภาพวิวที่มองสูงนี้เก็บไว้ในจอจิต) เอาจิตไปคลอเคลียภาพวิวนั้น เอาสายตาไปเพ่งพิจารณาดูก่อน ตำราพุทธเรียกว่า เจริญสมถะอย่างหนึ่ง

(3) ลูกจงก้มหน้าลดลงต่ำกลาง ๆ หน่อย แล้วจงเพ่งมองดูไกล ๆ โพ้น จะมองเห็นเป็นภาพวิว มีภูเขายอดสูงต่ำเป็นทิวแถว ตำราสอนสมถะของพุทธกล่าวไว้ว่า ถ้าพบอย่างนี้จงพิจารณาดูไปนาน ๆ จะให้เกิดอารมณ์สงบนิ่ง ที่มั่นคงทางจิตใจดังขุนเขาแบบนั้นได้อย่างหนึ่ง (ลูกจงถ่ายอัดรูปภาพวิวที่มองดูกลาง ๆ นี้เก็บไว้ในจอจิต) เรียกว่าเกิดสมาธิอย่างหนึ่ง

(4) ลูกจงก้มหน้าลดลงต่ำสุด แล้วหันหน้าตามาเพ่งมองดูสิ่งที่อยู่ใกล้ ๆ ตัว ตามรอบตัวกายใจตน แล้วเพ่งมองไป

ดูที่ต้นไม้สวนป่า ที่มีใบดกงามตา หรือใบไม้ที่สดสีเขียว ใบสดใสเป็นมันยิ่งดี อย่างนี้ถ้าได้พบเห็น ตำรา ฤาษี โยคี อินเดีย. ได้สอนไว้ว่า ถ้าได้เพ่งมองดูพิจารณาไปนาน ๆ หรือให้จิตคลอเคลีย ในพลังงานที่เห็นสดใสใบเป็นมัน สีเขียวขจีต่าง ๆ แล้วจะช่วยให้หูและสายตาดีขึ้น จะเกิดพลังงานให้อารมณ์ดึงดูดเร้าใจฟอกอนุสัยให้จิตสดชื่นจะมีอายุยืนนานอย่างหนึ่ง. ตำราพุทธที่สอนเซ็น (ฌาน) กล่าวไว้ว่าเป็นสมถะเจริญสมาธิ แล้วยกจิตขึ้นสู่วิปัสสนาปัญญา เป็นกรรมวิธีที่ปลอดภัย เป็นโลกียธรรม ที่ไม่ต้องไปสนใจทำนิมิตหรือเจริญกสิณต่าง ๆ มีเพื่อนทางใจชั่วชีวิต (ลูกจงถ่ายภาพมองดูต่ำสุดเก็บเรื่องอันนี้ไว้ในจอจิต) เล่นดูก่อน

(5) **ลูกจงตั้งใจสำรวมจิต** ที่ได้ผ่านกรรมวิธีมองดูสูง-มองดูอย่างกลาง-มองดูอย่างต่ำ **ที่จิตเริ่มจะสงบนิ่งมีสมาธิได้บ้างแล้ว ใช้เจริญอานาปาณะสติภาวนา** ลูกจะนั่งหรือยืน หรือเดินไปก็ได้ แล้วตั้งใจสูดเอาลม-หรืออากาศ แสวงหาเอาลม-อากาศที่ได้พัดผ่านสวนป่ามีใบไม้มาก ๆ เหล่านั้น แล้วจงสูดเอาลมนั้นให้เข้าปอดอย่างแรง ๆ จนลมหายใจเต็มปอดไว้ดูที่ก่อนมีความรู้สึกอย่างไร.... แล้วจงปล่อยลมในปอดนั้นให้ออกไปจนหมด มีความรู้สึกอย่างไร.... เป็นสูตรสากลใน คัมภีร์เต๋ากล่าวไว้ว่า นับตั้งแต่สร้างโลกมาแล้ว สัตว์โลกทุกตัว ทุก ๆ ชีวิตก็ต้องรู้จักทำอานาปาณะ คือลมหายใจเข้าออก แต่สัตว์

เดรัจฉานรู้เพียงแค่ลมเข้าออก ให้ชีวิตไม่ตายเท่านั้น ไม่ได้มีอริยครูสอนให้พัฒนาสติปัญญา การกำหนดลมหายใจเข้าออกเอามาใช้ทางดับทุกข์กายใจต่างกันเพียงเท่านั้น

การเจริญอานาปาณะ–สติภาวนา จีนโบราณ ฝ่ายเต๋าและอินเดียสอนสูตรคล้าย ๆ กัน เขาจึงจัดว่าเป็นบรมธรรม ถ้าทำอย่างนี้ไปนาน ๆ จะเกิดสมาธิจิตได้ง่าย จิตสงบเย็นว่างเบากายใจได้ง่าย **จะเจริญรูปฌาน หรืออรูปฌาน** ก็ตั้งต้นจากตรงนี้ไปได้ นักปราชญ์โลกยอมรับกันว่า **พระสิทธัตถราชกุมาร** แห่งอินเดีย ใช้สูตรเจริญ **อานาปาณะ–สติภาวนา** จนได้บรรลุธรรม ตรัสรู้เป็น **พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี** มาแล้วแล... สาธุ! หมดตำราที่จะสอนลูกให้จดจำบันทึกบทความสั้น ๆ อย่างนี้

(6) **เตี่ย** ท่านแปลความหมายหัวข้อในเรื่องต่าง ๆ ให้ฟังจนเข้าใจก่อน แล้วท่านแปลเป็นภาษาไทย ให้ข้าพเจ้าจดจำเขียนไว้ตามคำบอกนั้นอีกที ตอนนั้นอยู่ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 (ทหารญี่ปุ่นมีเกือบทุกภาคของเมืองไทย) สมัยนั้น **ด.ช. ชิวเล้ง แซ่เล้า** มีอายุ 11 ขวบถึง 14 ปี คือยังไม่ได้ใช้นามปากกาว่า **ธีรทาส.** ก็เริ่มฝึกหัดเขียนเรื่องเหล่านี้ตามคำบอกจากเตี่ย พอได้เขียนเสร็จแต่ละบทแล้ว **เตี่ย** ท่านให้เอาไปที่วัดพร้าว แล้วขอร้อง พระอาจารย์ **มหาเอี่ยม ฯ** ขอให้ท่าน

ช่วยการตรวจสอบดู แก้คำที่ผิด แล้วช่วยเติมให้ถูกต้องเสมอไป พอแก้เสร็จแล้วก็ให้เอากลับมาให้ เตี่ย ดูอีกที ท่านใช้ให้ฝึกหัดคัดเป็นลายมือตัวบรรจงดูสวยงามตาดี ทุกบทคัดเสร็จแล้ว ท่านให้อ่านออกเสียงดัง ๆ ท่านจะฟังลูกอ่านทุกบทไป ท่านยังสั่งไว้อีกว่า พอลูกโตแล้ว พอถึงวันเกิดของลูก ไม่ต้องไปทำบุญทานอะไร ๆ หรือที่ไหนก็ได้ เพียงแต่ลูกตั้งใจเอาวรรณกรรมต่าง ๆ ของเตี่ยชุดนี้ เอามาอ่านออกเสียงดังแบบสวดมนต์ แล้วแผ่เมตตากรุณาจิตไปยังสรรพสัตว์ทุก ๆ ชีวิต บุญกุศลก็มีมากพอสมควรแล้วแล... สาธุ!

โอ! อมิตาพุทธ! จึงได้เก็บเรื่องข้อมูลทางประวัติศาสตร์ต่าง ๆ มีผลงานวรรณกรรมหนังสือตำนาน เรื่องเซ็น (ฌาน) ชุดนี้ได้พิมพ์แจกเป็นวิชาธรรมทาน (แต่บางเรื่องเขียนเมื่อหลังจาก เตี่ย ฉันจากโลกไปแล้วก็มี) เอาเพียงแค่นี้ กรรม! ผู้ได้ร่วมอุดมคติผลิตผลงานช่วยค้นคว้าที่เป็นครูบาอาจารย์ ก็ได้ตายไป 8 ท่านแล้ว

สาธุ! ฟ้าและดินดลบันดาล ต้องขอขอบพระคุณ พระเจ้า พระพุทธเจ้า พระโพธิสัตว์ และเทวดาผู้ช่วยอารักขาชีวิตในทั้ง 6 ภูมิ และผู้ที่ได้มีพระคุณ ได้ช่วยอุปถัมภ์กายใจชีวิตนักบุญธีรทาส. ให้ทรงอยู่รอดมาจนได้ถึงทุกวันนี้ จึงทำงานอย่างนี้มาได้ ข้าพเจ้าซาบซึ้งน้ำใจ ขอจารึกคุณธรรมในดวงจิต

ทุก ๆ ท่านไว้ ณ ที่นี้เป็นอย่างสูง บุญประทับจิต กุศลติดวิญญาณ ตราบไปจนกระทั่ง ธ. ธีรทาส. ได้บรรลุ พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณแล... สาธุ!

แล้ว ธ. ธีรทาส. ขออุทิศส่วนแห่งบุญกุศลนี้ไปถึง ดวงวิญญาณท่านอริยครูบาอาจารย์ทั้ง 8 ท่าน ขอให้สาธุคุณท่านพึงได้รับทราบอีกว่า ที่ทุก ๆ ท่านได้เสียสละแรงกายใจทรัพย์ ได้ช่วยการเพาะเชื้อแห่ง "โพธิจิต" ได้หว่าน ๆ ทิ้ง ๆ ไว้ก่อนนั้น บัดนี้เมล็ดพืชพันธุ์นั้นได้เริ่มงอกเป็นต้น แล้วเริ่มผลิดอกออกผล เป็นเนื้อนาบุญกุศลแพร่หลายไปแทบทุกจังหวัดได้บ้างแล้วแล... สาธุ!

โอ! สนุกก็สนุก และปีติสุขอิ่มใจ คิดแล้วก็หายเหนื่อยที่ต้องอดทนทรมานกายใจ สังขารชีวิตมาชาติหนึ่งที่ ธ. ธีรทาส ต้องอุทิศชีวิตจิตใจ มัวแต่ดิ้ง ๆ อยู่ในอุดมคติปุถุชนโพธิสัตว์ สร้างธรรมทานบารมีมานานถึง 68 ปี มาวันนี้จึงได้มีบุญ มีโอกาสจัดพิมพ์บันทึกพระธรรมเทศนาต่าง ๆ ชุดนี้พิมพ์ออกแจกเป็นธรรมทาน ยังได้ส่งไปไว้ตามห้องสมุดวัด ห้องสมุดประชาชน นักโทษในเรือนจำ มหาวิทยาลัย วิทยาลัยครูต่าง ๆ ทุกจังหวัดแล้ว เล่มนี้งวดนี้ก็ยังได้ส่งอีก ร่วม 2,000 ห้องสมุด สาธุ! ถ้ายังมีบุญโอกาสคิดว่า ถ้าได้พิมพ์อีกยังจะต้องส่งอีกห้องสมุดมีตามวัด อีกเป็นพัน ๆ วัด มีให้ชาวบ้านได้หยิบยืมอ่านบ้างแล้ว ได้พัฒนาการศึกษาธรรมสืบไปแล... สาธุ!

คำนำเรื่อง โดย ธ. ธีรทาส. (ธ. 21)

นับตั้งแต่ ด.ช. ชิวเล้ง แซ่เล้า มีอายุ 11 ขวบ บิดาเริ่มสอนให้ฝึกหัดการเขียน เรียบเรียงแปลเรื่องคัมภีร์ ตำนานของเซ็น (ฌาน) ต่าง ๆ อย่างที่ได้พิมพ์แจกทานไป มาจนถึงทุกวันนี้ได้กลายเป็นผู้มีนามปากกาว่า **ธ. ธีรทาส.** ไปได้ วันนี้ พ.ศ. 2549 ได้มีอายุ 78 ปีแล้ว ถ้าฉันตายช้าลงไปอีกหน่อย ท่านคงจะได้อ่านหนังสือที่ยังไม่เคยมีในภาษาไทยอีก 2 เล่ม.

แต่ต้องขออภัยทาน ท่านผู้ที่ทนอ่านคำนำเรื่องยาว ๆ อย่างนี้จนจบด้วย เล่มต่อไปถ้าได้พิมพ์ คงจะไม่มีคำนำยืดยาว ๆ แบบนี้เท่ากับเรื่องบทหนึ่ง เพราะว่าได้พูดหมดแล้ว เป็นความลับที่เก็บไว้ร่วม 80 ปี จนปลงสังขารชีวิต ขอกราบลาตายไว้ ณ ที่นี้ก่อนแล้ว

นับถือคุณธรรมในดวงจิต

จากธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธ. ธีรทาส.)

ผู้จัดการหนังสือพิมพ์ ชมรมธรรมทาน–เบ้าเก็งเต๊ง กทม.

(231/1 ซอยปลูกจิต 2 ถนนพระราม 4 กทม. 10330)

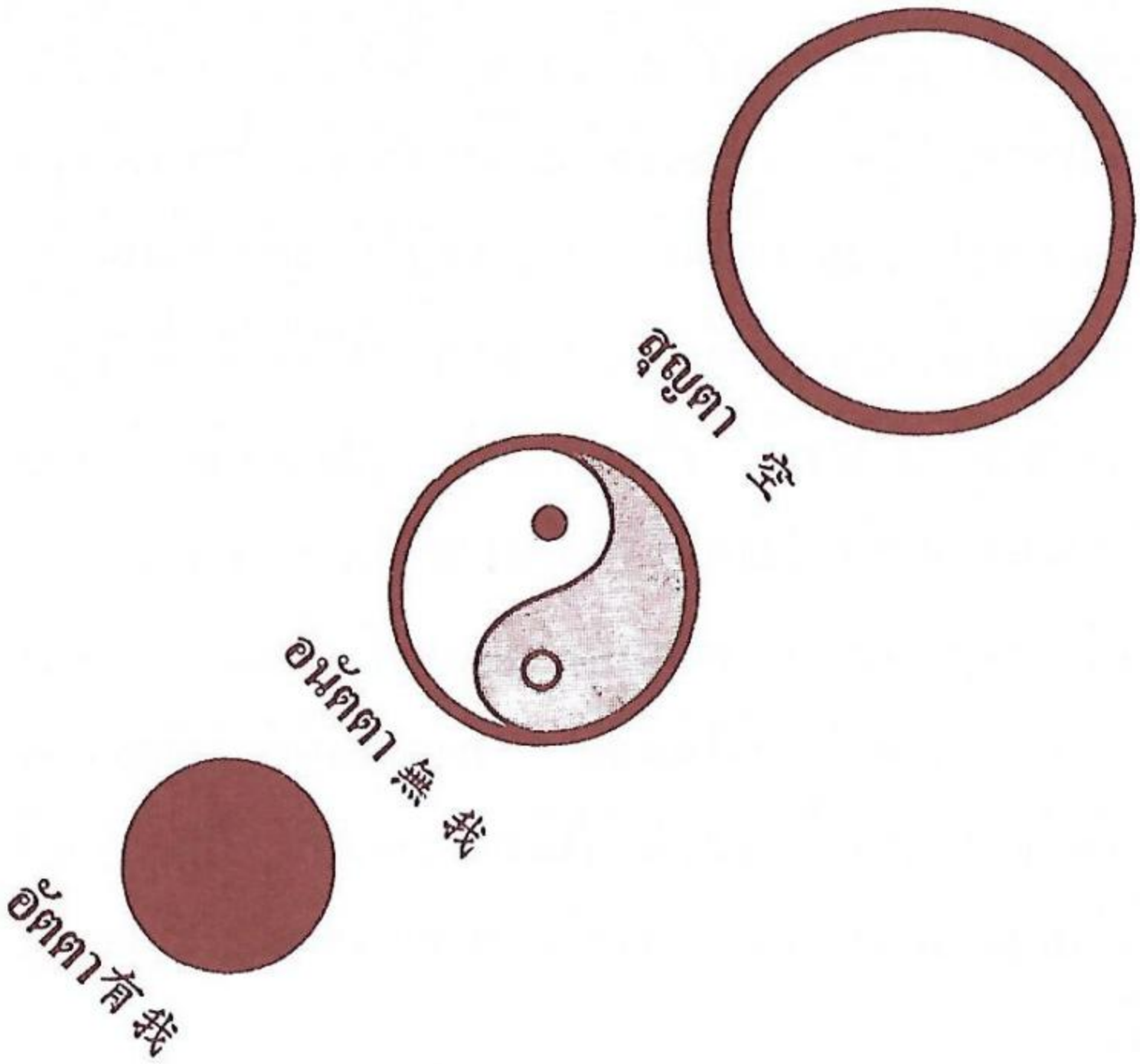

---

*อัตตา–เป็นโลกียธรรม. อนัตตา–เป็นโลกียธรรมชั้นสูง. สุญตา–เป็นโลกุตรธรรม. **จาก ธ. ธีรทาส.**

*ศาสนาหรือลัทธิต่าง ๆ ในโลกมนุษย์นี้ ย่อความสรุปแล้วมี 3 กลุ่ม. คือ (1) กลุ่มอัตตา (กำไว้จนแน่นเลย) (2) กลุ่มอนัตตา (จับบ้าง–ปล่อยบ้าง–หรือเดี๋ยวกำเดี๋ยวปล่อย) (3) กลุ่มสุญตา (ปล่อยวางหมด หรือว่างทั้งปวงแล..) **จาก ชนะชัย สุชนารักษ์.**

*ภาพนี้เป็นอักษรโบราณถ้ารู้ความหมายแล้วแทบจะว่าได้รู้จุดยืนแก่นหรือโครงสร้างของทุก ๆ ศาสนาในโลกมนุษย์นี้ **จาก ส. โพธินันทะ.**

สารบัญ

หน้า

มีคำนำเรื่องพิเศษ หนังสือตำนานศาลเจ้า–โรงเจ ที่มีอายุ 100 ปีขึ้นไปแห่งเสียมหลอก๊ก (สยาม–ไทย) เล่มที่ 1
(ต่อไปจะมีเล่มที่ 2 แต่จะไม่มีคำนำ) ก.–ถ.–19

บทที่ 1

เหลาฮวบซือกง มีรูปภาพเขียนบูชาไว้ตามโรงเจต่าง ๆ

ท่านมีเชื้อสายเจ้าในราชวงศ์เหม็ง ผู้นำวัฒนธรรมจีน และพิธีกรรมการกินเจ "กิ้วอ้วงเจ" เข้าเสียมหลอก๊ก (สยาม–ไทย) เริ่มออกจากเมืองจีน เข้าพม่า ลงทะเลอาศัยเรือใบชาวประมง นำขบวนเจ้าเหม็งทั้ง 9 พระองค์ขึ้นฝั่งที่เกาะภูเก็ต ประมาณ พ.ศ. 2430 (พระหลวงตาจีน รุ่นที่ 3) ท่านเป็นนักปราชญ์ ปฐมาจารย์องค์แรกที่บุกเบิกการก่อตั้งโรงเจ และสร้างศาลเจ้าเทวนิยมจีนต่าง ๆ ในประเทศสยาม (ไทย) ยังมีรูปภาพเขียนตั้งไว้บูชาตามโรงเจ สายเบ้าเก็งเต๊งต่าง ๆ คนรุ่นหลัง ๆ นิยมเรียกท่านว่า ไคซัวโจ้ว หรือง้วนซี้โจ้ว หรือโจ้วซือกง (รูปเดียวกันมีเขียนไว้ 4 อย่าง) สมัยท่านมีชีวิตชอบชุดงค์ไปตามภาคต่าง ๆ แต่ปกปิดชื่อแซ่จริง ลี้ภัยการเมือง. ตอนปลายชีวิต ชาวกะเหรี่ยง อ. ท่าม่วงเคารพนับถือท่านมาก ว่าเป็นหมอ

หน้า

เทวดา ท่านแอบไปละสังขารชีวิต นั่งสมาธิตาย ดับจิตในรูปฌาน 4. ร่างกายแข็งแห้งอยู่ในถ้ำ ภูเขาชายแดนกะเหรี่ยง ประมาณ พ.ศ. 2495 พระยิ่งฮ้วง ได้ติดตามรู้เรื่องนี้ ให้หัวหน้าชาวเขานำปีนภูเขา 2 วันขึ้นไปพบ พระศพเหลาฮวบ-ซือกง นั่งสมาธิตัวแข็งแห้งไม่เน่าเปื่อย พวกกะเหรี่ยง ยุคหลังเห็นมีรากต้นโพธิ์หน้าถ้ำย้อยลงมาเป็นพวงๆ จึงเรียกท่านว่า หลวงพ่อพวงโพธิ์ ดังมีรูปพระศพที่ พระยิ่งฮ้วง ถ่ายไว้ในเล่มนี้ กับใบโพธิ์ (ส่วนรูปภาพเขียนคือตอนมีชีวิตก่อนท่านมรณภาพ) 1–18

บทที่ 2

การบูชาเรื่องดาวพระเคราะห์ทั้ง 9 (บั๊กเต้าเก็ง) พระ-สัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสไว้กับ พระมัญชุสี โพธิสัตว์ มีกล่าวไว้ใน หนังสือ พระกวนอิมมหาโพธิสัตว์ ของ ส. โพธินันทะ และผลงานที่สำรวจบารมี เจ้าแม่กวนอิม และพระสูตรนี้ได้แจกทานไป ช่วยโปรดสรรพสัตว์ โดย ส. ธโนฆาภรณ์ พ.ศ. 2540 จนถึง พ.ศ. 2548 19–23

บทที่ 3

เหลาฮั่วเสียงไต้โจ้วซือ เป็นพระมหาอริยครูบา เป็นเจ้าสำนักวัดซิงอำยี่ (สายวัดเส้าหลิน) อ. เท้งไฮ้ ประเทศจีน. ท่านได้ส่ง เตียกิมเซ็ง แซ่เล้า อายุ 20 ปี ให้ลงเรือที่ซัวเถา

ได้ข้ามทะเลจีนใต้ มหาสมุทรแปซิฟิค มาประเทศสยาม (ไทย) ขึ้นฝั่งที่ชลบุรี เพื่อสืบเสาะศิษย์รุ่นก่อน ๆ ที่ขาดการติดต่อมา 20 กว่าปี เช่น แป๊ะบาง และเอี๊ยะฮงเซียน (แป๊ะโค้วเซียน).

เตียกิมเช็ง ๆ อายุ 21 ปี ได้พบนายพรานป่า ที่ชายหาดท่าเรือ อ. หัวหิน มีวิชาอี๊ดนก ทำเสียงอี๊ด ๆ เรียกนกบินลงมาพึ่งเสียง อี๊ด ๆ อูด ๆ หลงให้เขาจับตัวนกได้ง่าย ๆ วิชาอย่างนี้มีสอนไว้ใน คัมภีร์ 9 อิม.

แป๊ะบาง เป็นหัวหน้าได้นำขบวนวณิพก 10 ท่าน ลี้ภัยการเมือง หลบหลีกอิทธิพลทหาร พระเจ้าเฉียนหลง ฮ่องเต้. ใช้เส้นเดินทางบก สายคุนหมิง (คุงเม้ง) ออกจากเมืองจีนเข้าพม่า ลาว เวียดนาม (ญวน) นครจำปาศักดิ์. ข้ามแม่น้ำโขงถึงอิสานของเสี้ยมหลอก๊ก (สยาม) ได้สำรวจเส้นทาง ทำแผนที่ ผ่าน 5 ประเทศ ท่านมีวิชาความรู้ที่ทั้ง 5 ประเทศ ต้องการเห็นแล้วทึ่ง! เช่นวิชารักษาโรค สกัดจุดชา ฝังเข็ม ถอนฟันไม่ปวด สีซออู้จีน เรียกนกมาหยุดพึ่งได้ ต้นตำราจากคัมภีร์ 9 อิม แจกโน๊ตเพลง สอนมา 5 ประเทศ ตอนปลายชีวิตเพื่อนยอดฝีมือแก่ชราตายไปจนหมด แป๊ะบาง ก็ปกปิดชื่อแซ่อายุ แล้วขาดการติดต่อไปเมืองจีน 20 กว่าปี ได้แอบมาหามุมสงบที่หน้าถ้ำแกลบ เมืองเพชรบุรี เพื่อเตรียมตัวจะละ

หน้า

สังขารชีวิต. นักปราชญ์ไทยจีน ที่ได้เคยพบเห็นช่วยกันเก็บข้อมูลความรู้ธรรมทาน มีเกร็ดความรู้ วิชาการและผลงานต่าง ๆ ไว้ จึงได้ออกมาเป็นเล่มนี้ได้ ภายหลัง ธ. ธีรทาส. ได้บันทึกเรื่องนี้จากบิดาไว้ เมื่อ พ.ศ. 2483 24–48

บทที่ 4

บันทึก แป๊ะบาง สายบกผ่าน 5 ประเทศ ได้ถ่ายทอดวิชาการ และสอนธรรมทาน เพาะเชื้อบุญกุศลแห่งโพธิจิตทิ้ง ๆ ไว้ก่อน พ.ศ. 2449 ได้ข้ามแม่น้ำโขง ชาวบ้านเรียกว่าแม่น้ำเชียงแสน ได้พบปลาตัวโตเท่าม้า คือปลาบึก (คนจีนเรียกว่า–ขงเม้งฮื้อ) เป็นทหารขงเบ้งในสามก๊กตายแล้วได้มาเกิดเป็นปลาบึก (ขงเม้งฮื้อ) คนจีนไม่กินกลัวบาป เป็นเนื้อคน. ชาวบ้านยังบอกอีกว่า ถิ่งบีมีพญานาค ออกมาพ่นน้ำพ่นไฟ. ได้ท่องเที่ยวชมโบราณสถานต่าง ๆ นานถึง 5 ปี พอถึง พ.ศ. 2454 เดินทางผ่าป่าดงพญาเย็นมาจนถึง กรุงสยาม (กรุงเทพ ฯ) กรุงธนบุรี.

แล้วนำขบวนวณิพก ลงภาคใต้ ไปทางนครปฐม ท่าม่วง ได้พบมีพระภิกษุนิกายเซ็น (ฌาน) อายุ 120 พรรษา ชื่อพระภิกษุกักเง้ง เป็นชาวฮั้งเอี๋ยง มณฑลอังฮุย จีน มีเชื้อสายเจ้าราชวงศ์เหม็ง มานั่งสมาธิดับจิตในรูปฌาน. 4 ตายตัวแห้ง

แข็งอยู่ในถ้ำเขาน้อย อ. ท่าม่วง ถึงเมืองกาญจนบุรี ที่บ้านทองผาภูมิ ได้พบมีแร่ทองคำ ที่เต็มภูผา. ได้พบพระหลวงตาจีน มานั่งสมาธิตายในถ้ำ ตัวแข็งแห้งไม่เน่าเปื่อย 10 กว่าองค์ ตามภูเขาถ้ำชายแดนกะเหรี่ยง. ที่ภูเขาถ้ำกะแซ. มีงูยักษ์ใหญ่ชอบออกมาจับวัว ควายและคนไปกิน

สรุปการท่องเที่ยวเก็บข้อมูล เสียมหลอก๊ก (สยาม) ผ่านอิสาน 6 จังหวัด ตำบล อำเภอต่าง ๆ ภาคใต้ผ่าน 9 จังหวัด. ภาคเหนือ ผ่าน 6 จังหวัด ได้สอนแบ่งปันวิชาการบางอย่างที่ชาวพื้นเมืองยังไม่รู้ ยังไม่มี เป็นความรู้สติปัญญาอริยครูโบราณเก็บถ่ายทอดลงมาหลายพันปีก็มี 49–92

บทที่ 5

ท่านอริยโพธิสัตว์ แป๊ะบาง ตอนปลายของชีวิต ได้แอบมาซ่อนตัวก่อนตาย. สานุศิษย์มีคุณพระคุณหลวง กทม. อุทิศเงินได้จัดสร้างองค์พระเจดีย์ ไว้เก็บศพนั่งสมาธิตายดับจิตในรูปฌาน 4. สอนอานาปานัสสติภาวนาแบบฉับพลันให้ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น (ฌาน) คือพวกที่ยังทำสมาธิไม่เป็นพึ่งธรรมะไม่เข้าใจ สมควรเรียนลัดทางนี้รู้ไว้บ้าง คือให้รู้ว่า (1) สมาธิชั้นต้น (2) สมาธิชั้นกลาง (3) สมาธิชั้นสูงขึ้น. เป็นประตูเริ่มแรก แนวปัญญาวิมุตติ ต้องใช้หลักธรรมอริยสัจ 4. (สี่เสียลี่) กับ สติปัฏฐาน 4. (สี่เนี่ยมฉู่)

หน้า

เป็นอรหัตภูมิ. ส่วนทศบารมี 10 อย่างนั้นเป็นพุทธภูมิ. เตียกิมเช็ง ฯ ได้บันทึกไว้เป็นภาษาจีน ภายหลังได้พบพระมหาเอี่ยม ฯ มาช่วยแปลเป็นภาษาไทย ประมาณ พ.ศ. 2477 (ตอน ธ. ธีรทาส. มีอายุ 7 ขวบ) 93–109

บทที่ 6

คุณสะอาด วัชราภัย และบิดาของท่านได้เคยพบเห็นและฟังธรรมะองค์เซียน ชื่อ แป๊ะบาง ท่านนั่งสมาธิตาย ดับจิตในรูปฌาน 4. ตายได้ตามที่ตนเองต้องการจะตาย จะนั่งตาย จะนอนตาย จะยืนตาย คัมภีร์เซ็น (ฌาน) เก็บเรื่องสอนเคล็ดลับไว้มาก พวกฤาษี โยคี อินเดีย โบราณทำได้ก่อนพุทธกาล พวกเต๋าหยิน คือเซียนในลัทธิเต๋าเมืองจีน ก็ทำได้. ญี่ปุ่น เปิดเจดีย์ออกมาได้พบพระนิกายเซ็น (ฌาน) ตายนั่งแห้งมีมากมาย. เรื่องนี้ได้พูดกับคุณหมอตันม่อเซียง และอาจารย์เสถียร โพธินันทะ ฟังที่ร้านสุวิชานนท์ กทม. พ.ศ. 2494 ธ. ธีรทาส. ได้จดบันทึกไว้แบ่งปันวิชาการให้แก่ผู้ที่ยังข้องใจเรื่องการตาย มีมรณญาณ ได้อย่างไร ? 110–119

บทที่ 7

คุณจุติ บุญสูง และสหาย 7 ท่านได้สนทนาธรรมที่เป็นอมตะ ในร้านขายหนังสือ สุวิชานนท์ สามยอด กทม. คุณจุติ บุญสูง ได้ถาม คุณแอ้ว ฯ ว่าทำไมลาออกจากราชการ

แล้วคิดมาเปิดร้านขายหนังสือธรรมะของ พุทธทาสภิกขุ. คุณแอ้ว ฯ ตอบว่าได้พบองค์เซียน ชื่อแป๊ะบาง.

คุณจุติ บุญสูง ได้นำใบชาหอม เป็นชาต้นที่เขารักษาเก็บเอาไว้ถวายฮ่องเต้จีนหลายแผ่นดิน เพื่อนที่นครเซียงไฮ้ส่งมาให้ท่านเป็นของขวัญ แล้วท่านได้ชงชาห่อนี้เลี้ยงเพื่อนสหายที่สนใจฟังธรรม ทุกคนได้ดื่มชาฮ่องเต้ แล้วช่างหอมชุ่มคอชื่นใจไปนานจนลืมเจ้าของใบชานั้นไม่ลง พ.ศ. 2495

ธ. ธีรทาส. บันทึกธรรม 120–132

บทที่ 8

ท่านอริยครู แป๊ะบาง ได้บอกว่า ท่านแก่แล้ว เสียดายความรู้ที่จดจำไว้นาน ๆ ปีจะตายดับสูญตามตัวท่านไป จึงขอฝากน้องชาย ชื่อกิมเซ็ง แซ่เล้า ไว้ว่าพึงเข้าใจจุดสำคัญนี้ไว้ก่อน ทำไมจึงเรียกว่า รูปฌาน และอรูปฌาน มี 2 อย่าง "รูปฌาน และ อรูปฌาน" คณะของแป๊ะบาง เชี่ยวชาญเรื่องนี้กันมาก พยายามสอบถามท่านที่เขาเรียกว่าผู้รู้ หรือนักบวชครูบา ในเมืองที่ผ่านมาถึง 5 ประเทศ ยังตอบได้ถูก...ไม่ตรงหลักสัจธรรมของ พระพุทธศาสนา ที่แท้จริง กรรม! 133–148

(เล่มที่ 2 ต่อไปจะไม่มีคำนำเรื่อง เพราะหมดคำพูดในเล่มที่ 1 นี้แล้ว)

บทที่ 1

เหลาฮวบซือกง–ปฐมาจารย์ผู้ให้กำเนิดโรงเจ

老 法 師 公

ศาลเจ้า–โจ้วซือกง–ง้วนซี้โจ้ว–ไคซัวโจ้ว–ในสยาม

เรียบเรียง โดย ธ. ธีรทาส.

เมื่อ พ.ศ. 2482 ซินแซ กิมเซ็ง แซ่เล้า ได้สอนลูกชายชื่อ ด.ช. ชิวเล้ง แซ่เล้า ไว้ว่า ลูกวันนี้มีอายุ 12 ขวบแล้ว พอที่จะอ่านภาษาไทยออกบ้าง และฝึกหัดเขียนคำบอกเล่าจากเตี๋ยได้บ้าง เริ่มฝึกหัดเขียนการจดบันทึกเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์บางตอนสายนี้ จากเตี๋ยเพื่อเก็บเรื่องเอาไว้ให้แก่อนุชนรุ่นหลัง ๆ ที่อยากจะรู้เห็นเรื่องต่าง ๆ อย่างนี้ได้บ้าง จงรีบจดไว้ก่อน ทำให้ทัน พระอาจารย์ มหาเอี๋ยม ๆ ยังไม่ออกธุดงค์ ท่านจะได้ช่วยตรวจสอบแก้ไขให้ดีอีกที ดังเล่มอื่น ๆ แล้วเตี๋ยก็คงจะมีชีวิตอยู่ในโลกนี้อีกไม่เกิน 3 ปี

โอ! สมัยเมื่อเตี๋ยกิมเซ็ง อายุ 12 ขวบอยู่นั้น อากงที่เมืองจีน ท่านได้นำเตี๋ยส่งไปฝากตัว ถวายตัวเป็นศิษย์วัดขึ้นครูเพื่อที่จะได้มีโอกาสเรียนหนังสือจีน และพระคัมภีร์ต่าง ๆ ของท่านหลวงพ่อ พระอริยครู เหลาฮั้วเสียงไต้โจ้วซือ ซึ่งท่านเป็น

นักปราชญ์ที่หลบซ่อนตัวทางการเมือง มีหลายท่าน ที่วัดชิงอำยี่ อ. เท้งไฮ้ ประเทศจีน วัดนี้เป็นสาขาสายวัดเซียวลิ้มยี่ (วัดเส้าหลิน)

ดังได้รับฟัง แล้วจดจำเขียนไว้อย่างนี้ เตี่ยกิมเช็ง แซ่เล้า ได้สอนศิษย์หรือลูกชาย ชิวเล้ง ซึ่งต่อไปอีก 10 กว่าปี เด็กคนนี้มีนามปากกาว่า ธีรทาส. หรือ ธ. ธีรทาส. หรือปุถุชนโพธิสัตว์ ไป

สมัยที่ เตี่ยกิมเช็ง แซ่เล้า มาอยู่เมืองสยาม (ไทย) ตอนอายุ 35 ปีก็ได้เคยพบเห็น ท่านอริยครู เหลาฮวบซือกง ที่โรงเจ พังม่วง อ. ศรีประจันต์ จ. สุพรรณบุรี ซึ่งท่านอริยครูก็มีอายุ 75 ปีแล้ว ท่านเป็นนักปราชญ์จริง และเป็นยอดฝีมือกังฟูจีน ท่านคุมธาตุ 4 ภายในร่างกายใจตนเองได้ "วัชรกาย" ที่ทรงพลังงานแข็งแรงสมบูรณ์ดีมาก อายุแก่ถึงเพียงนี้ ท่านยังยกกระสอบข้าวสารใหญ่ ๆ ยกขึ้นมาให้ดู แล้วยังโยนไปไกล ๆ ดังโยนลูกฟุตบอลเล่น ๆ ให้ดูได้ ท่านเกิดที่เมืองจีน เป็นชาวฮั้งเอี๋ยง มณฑลอังฮุย มีเชื้อสายเจ้าจีน สายราชวงศ์เหม็ง (หมิง) จัดว่าเป็นลูกหลาน ๆ เหลน ๆ สายพระเจ้าเม้งไท้โจ้ว

เหลาฮวบซือกง ท่านสอบ ซิ้วใจ๋ และจิ้งสือได้ก่อน ตอนจะสอบจอหงวน ก็เกิดภัยทางการเมือง แล้วก็หนีออกบวชเป็นพระภิกษุ ที่วัดเซียวลิ้มยี่ (เส้าหลิน) สาขาฮกเกี้ยน เรียนจบ

หลักสูตรวิทยายุทธกังฟูต่าง ๆ และหลักธรรมคำสอนของศาสนา "ขงจื๊อ–เต๋า–พุทธ" มีความรู้แตกฉานงานด้านศิลปการเทศนาสอนธรรม เป็นครูสอนกรรมวิธีเทศนาธรรม การชักจูงคนฟัง ตามพระคัมภีร์กุศโลบาย โพธิสัตว์อวตารสูตร เป็นยอดเซียนแห่งยุค ชอบออกธุดงค์แบบพระจีกง ที่สุดต้องหนีภัยการเมือง เพราะท่านมีเชื้อสายเจ้าจีน ราชวงศ์เหม็ง (หมิง) ที่ถูกทหาร พระเจ้าเฉียนหลง (เคี่ยงล้ง) ตามล่า ถ้าจับได้เป็นเชื้อพระวงศ์จะถูกฆ่าตายหมด

เหลาฮวบซือกง ท่านจำต้องลาสิกขาจากพระภิกษุ มาเป็นอุบาสก เพื่อที่จะปรับตัวให้เข้ากับชาวพุทธจีน และชาวพุทธสยามในยุคนั้น สาธุคุณท่านเป็นหัวหน้านำทีม (รุ่นที่ 8) พระภิกษุที่หนีภัยการเมืองราชวงศ์เซ็ง (ชิง) ได้ออกโพ้นทะเลแบ่งไปหลายประเทศ ท่านเป็นปฐมาจารย์องค์แรกที่นำเอาวัฒนธรรมจีนโบราณแบบเทวนิยม นำมาให้กำเนิดตั้งศาลเจ้าโรงเจ การสร้างวัดจีนต่าง ๆ ในเมืองสยามนี้มาก เพราะท่านพูดภาษาฮกเกี้ยน แคะ ไหหลำ แต้จิ๋ว กวางตุ้ง ได้มาก ท่านเข้าบ้านไหนเมืองนั้น ไม่ช้านานก็หัดพูดภาษาเมืองนั้นได้ เป็นปราชญ์แท้จริง เท่าที่เตี่ยกิมเซ็ง ได้เคยพบเห็นมา เตี่ยยังสงสัยอีกว่า มีบางเมืองชอบเรียกท่านเป็น "ซำปอกง" ยังสงสัยมาก เพราะว่าท่านชอบปกปิดชื่อแซ่อายุบ้านเกิดเดิมไว้เสมอ

เตี่ยกิมเช็ง แซ่เล้า ได้เคยเป็นเลขาติดตามท่านธุดงค์ลับ ๆ ไปทำการสำรวจจดข้อมูล เก็บหลักฐานที่มีวัดจีน และศาลเจ้าจีน หรือโรงเจเก่า ๆ ตามเมืองต่าง ๆ ในเมืองสยาม (ไทย) ร่วม 10 จังหวัด บันทึกเรื่องแล้วส่งรายงานไปที่ต้นสังกัดถวายท่านอริยครูเฒ่า เหลาฮั้วเสียงไต้โจ้วซือ วัดซิงอำยี่ อ. เท้งไฮ้ ประเทศจีน มาหลายครั้งแล้ว

โอ! อมิตาพุทธ! (สติปัญญาธรรมชาติจักษุเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) เรื่องเหล่านี้ถ้าเป็นสมัยเตี่ยอยู่เมืองจีน เขาห้ามพูด ต้องปกปิดไว้เป็นความลับของหมู่คณะ หรือเก็บไว้เป็นความลับของแผ่นดินทีเดียว เพราะว่ากลัวภัยอาญาของแผ่นดินโทษหนักถึงหัวขาด ประหาร 9 ชั่วโคตรเชียวนะ! ต้องคอย ๆ ไปถึงยุคลูกโตไปแล้ว อีกสัก 30 หรือ 50 ปีก็คงจะไม่เป็นความลับอีกแล้ว ถึงสมัยนั้นอาจจะยังคุณประโยชน์ให้แก่อนุชนรุ่นหลัง ๆ ได้รู้ข้อมูลหลักฐาน แล้วบางทีอาจจะได้กลายเป็นตำนานหรือประวัติศาสตร์สายหนึ่งที่ได้เก็บฝากไว้ในภาษาสยาม (ไทย) ก็ได้แล... สาธุ!

สรุปความแล้ว จะเป็นวัดจีน หรือศาลเจ้าจีน หรือโรงกินเจจีนต่าง ๆ ในเมืองสยาม (ไทย) ที่มีอายุนานถึง 100 ปีขึ้นไปนั้น ส่วนมากเป็นศิษย์สายวัดเซียวลิ้มยี่ (วัดเส้าหลิน) สาขาฮกเกี้ยน ประเทศจีน นำมาก่อสร้างไว้หลายยุค แล้วส่วนมากเป็นพระภิกษุที่มีความรู้ นักปราชญ์ชาวฮั่นกลุ่มเชื้อสายราช

วงศ์เหม็ง ที่หนีหลบภัยสงครามระหว่าง พระจักรพรรดิ-เฉียนหลง (เคี่ยงล้ง) ราชวงศ์เช็ง (ชิง) ทำการกวาดล้างทำลายฆ่าพระภิกษุสามเณร แล้วเผาวัดเส้าหลินต่าง ๆ เพราะกลัวภัยในอนาคตจะเป็นศัตรูทางการเมืองของราชวงศ์เช็ง (ชิง) ของท่านไป

เหตุผลที่ พระเจ้าเฉียนหลง (เคี่ยงล้ง) ต้องทำบาปเนรคุณครูบาอาจารย์ของตนเอง ทำลายวัด ฆ่าพระภิกษุสามเณรสายนี้ เพราะว่าสมัยเด็กได้เคยเข้าไปศึกษาวิชาความรู้ต่าง ๆ มาก่อน จึงได้รู้ความลับต่าง ๆ ในวัดนี้ว่า เดิมทีวัดนี้เป็นที่รวมนัดประชุมของ พระภิกษุนักการเมืองชาวฮั่นเก่า และเชื้อพระวงศ์เหม็งเก่า และทหารผ่านศึกสงครามต่าง ๆ พวกยอดฝีมือกังฟูต่าง ๆ ของชาวฮั่นก่อน พอสงครามสงบแล้ว พวกที่แพ้มักจะทหารยอดฝีมือก็หนีเอาตัวรอด คือแอบออกบวชแล้วมาอยู่ในวัดนี้มากที่สุด แต่พระภิกษุกลุ่มนี้เป็นนักปราชญ์ เป็นยอดขุนพลนักรบก็มี มีสติปัญญาไหวทัน ได้วางแผนกู้ชาติ แผนกรรมวิธีหนีรอดไว้ก่อน โดยการส่งยอดฝีมือให้หนีออกทางโพ้นทะเลไป เวียดนาม แหลมอินโดจีน ญี่ปุ่น อินโดนิเซีย มาเลเซีย สิงคโปร์ พม่า สยาม (ไทย) แล้วก็ได้นำเอาวัฒนธรรมจีน การสร้างศาลเจ้า เทวนิยมจีน และโรงเจ และสร้างวัดมหายาน ไว้ตามเมืองนั้นไปอีกด้วย

รุ่นที่ 1 (ไม่ออกนาม) ขึ้นฝั่งสยาม (ไทย) ที่เกาะภูเก็ต

รุ่นแรก ๆ มักจะปกปิดชื่อแซ่ จากเมืองจีน เข้าพม่า แล้วลงเรือใบ เรือประมงไปสิงคโปร์ มาเลเซียก็มี อีกสายหนึ่งขึ้นฝั่งที่เกาะภูเก็ต เมืองสยาม (ไทย) มาแบบกองทัพลับ ๆ รุ่นแรก ๆ มาก่อน ประมาณ พ.ศ. 2400 ขบวนแรกได้ส่งพวกเล่นงิ้ว เล่นหุ่นกระบอก พูดภาษาฮกเกี้ยน แคะ ไหหลำ และกวางตุ้ง ได้หมด มาภาคกลางสยามพูดภาษาแต้จิ๋ว เพื่อทำการสำรวจแผนที่ บุกเบิกเส้นทาง และโฆษณาหาเสียงทางการเมืองเป็นการเชิดชูราชวงศ์เหม็ง (หมิง) ไปในตัว กลุ่มแรกนี้มีนักปราชญ์ ท่านซิ่วใจ๋ จิ้งสือ จอหงวน เป็นผู้กำกับแต่งบทเพลงบทละครอ้างอิงประวัติศาสตร์ต่าง ๆ ใช้ศิลปินเล่นงิ้ว เชิงตลกแทรกการเมือง ทุกฉากของการแสดงจบลงด้วยการด่าความโหดเหี้ยม และประณามความชั่วร้ายกาจต่าง ๆ ของราชวงศ์เซ็ง (ชิง) พวกเราชาวจีนโพ้นทะเลจะต้องรวมกำลังวันหนึ่งพร้อมใจกัน คิดกู้ชาติจีน คือฟื้นฟูราชวงศ์เหม็ง (หมิง) แล้วสนับสนุนการตั้งลูกหลาน ๆ เหลน ๆ สายของ พระเจ้าเหม็งไท้โจ้ว[1]

---

1 **เหม็งไท้โจ้ว** เป็นชาวฮั้งเอี๊ยง ท่านโหดเหี้ยมใช้กฎหมาย ประหาร 9 ชั่วโคตร จึงตั้งราชวงศ์เหม็งรวบอำนาจการปกครองแผ่นดินจีน **เป็นฮ่องเต้** ราชวงศ์เหม็งอยู่ได้หลายร้อยปี ถึงเวลากรรมสนองกรรม บาปกรรมที่สร้างไว้มาก. ได้ถูกราชวงศ์เซ็ง (ชิง) เป็นชาวแมนจู ล้มลงไป ถึงสมัย **พระเจ้าเฉียนหลง (เคี่ยงลุ้ง)** ก็ยังใช้กฎหมายเดิมนี้ เอามาประหารลูกหลาน ๆ เหลน ๆ เจ้าสายเหม็ง จับได้ฆ่าตายแทบหมดไป กรรมวิบากมีจริง สนองตอบทันตาเห็น

จาก ส. โพธินันทะ

เป็นฮ่องเต้ ปกครองแผ่นดินจีนสืบไปอย่างเดิมทุก ๆ ฉากของการเล่นงิ้ว ก่อนจะปิดโรงต้องร้องเพลงชาติ ปลุกระดมความรักชาติให้เกิดขึ้น มีคำสุดท้ายว่า "ฮ้วงเช็ง–ฮกเม้ง" พูด 3 ครั้ง. คือปลุกระดมชาวจีนต้องให้ถึงวันหนึ่ง ต้องพร้อมใจกันปฏิวัติ "ฮ้วงเช็ง–ฮกเม้ง" สนับสนุนกองกำลังกู้ชาติโพ้นทะเลให้กลับคืนสู่แผ่นดินใหญ่จีนแล...

คณะเล่นงิ้ว หรือหุ่นกระบอก หรือเล่นกลตีแผ่ง ๆ ขายยาจีน ถอนฟัน ต่อกระดูก รักษาโรคต่าง ๆ ไปได้ทุกบ้านเมือง โดยที่ทางราชการตำรวจหรือทหารเมืองนั้นไม่สงสัยไม่ห้าม เห็นเป็นของเล่น ๆ แปลกสนุกดี เขาก็ชักชวนคนมาฝึกฝนวิชาสอนมวยจีน ถือกระบี่ ตีกระบองการใช้อาวุธต่าง ๆ แต่ปิดฉากลงทุกครั้งต้องร้องเสียงดัง ๆ ว่า "ฮ้วงเช็ง–ฮกเม้ง"[1] ก็คือประกาศการปฏิวัติล้มราชวงศ์เช็ง (ชิง) แล้วฟื้นฟูกู้ชาติราชวงศ์เหม็ง (เม้ง) ให้กลับมานั่นเอง คำพูดนี้แพร่ในเมืองสยาม (ไทย) มาก.

---

1. โอ! ด.ช. ชิวเล้ง ก่อนอายุ 14 ปี เวลาได้พบเพื่อนเล่นมักจะยกมือขึ้น แบมือแล้วพูดว่า "ฮ้วงเช็ง–ฮกเม้ง" เพราะว่าเห็นผู้ใหญ่ชาวจีนเขาทำกันอย่างนี้ โดยที่ตนเองยังไม่รู้ความหมายเท่าไรนักเลย! พอถึง พ.ศ. 2484 คนรุ่นเก่า ๆ ตายไปแทบจะหมด คนรุ่นใหม่ ๆ ไปเห็นทหารญี่ปุ่น เข้ามามาก ต่อไปก็เห็นทหารแขกอินเดีย ทหารฝรั่ง สัมพันธมิตรต่าง ๆ เข้าเมืองสยาม จึงค่อย ๆ ลืมคำพูดว่า "ฮ้วงเช็ง–ฮกเม้ง" ไปแทบหมดเลย

จาก ธ. ธีรทาส.

พวกรุ่นแรก ๆ สำรวจพื้นที่ ชัยภูมิเห็นว่า เมืองสยาม (ไทย) นี้อยู่ได้อย่างปลอดภัย เพื่ออาศัยสังขารชีวิต หลบมุมสงบ สั่งสอนลูกหลาน รวมรี้พลได้ดี

รุ่นที่ 2 (ไม่กล้าออกนาม) ส่งมาอีกเป็นแบบกองทัพลับ ๆ นำพิธีกรรมการกินเจ "กิ๊วอ่วงเจ" ของมหายานแบบเมืองจีนดั้งเดิมมาด้วย เพราะว่าได้อาศัยความศักดิ์สิทธิ์ ปกปิดซ่อนความลับต่าง ๆ ได้มาก ขบวนนี้ได้มีเชื้อพระวงศ์ชั้นสูงนักการเมืองแอบอาศัยมาได้อย่างปลอดภัย รุ่นที่ 2 นี้มีเจ้าเหม็งมาด้วยถึง 9 พระองค์ ทางภาคใต้เรียกตามภาษาฮกเกี้ยนว่า "กิ๊วอ๋องไต่เต่" คือมหาราชทั้ง 9 พระองค์ แต่ปกปิดชื่อแซ่ตำแหน่งที่แท้จริงของตนเอง ไม่ให้คนนอกรู้ว่า "กิ๊วอ๋อง หรือกิ๊วอ้วง" นั้นก็คือเชื้อเจ้าเหม็งตัวจริง ชั้นผู้ใหญ่ทั้ง 9 พระองค์ปกปิดเรื่องนี้ไว้เป็นความลับตลอดเวลา รู้เฉพาะในหมู่คณะของพวกเดียวกันจนวันตาย

มหาราชกิ๊วอ้วงไต่ตี๋ เจ้าทั้ง 9 พระองค์จากเมืองจีนหนีภัยหลบไปที่พม่า แล้วลงเรือใบชาวประมงมาขึ้นฝั่งที่เกาะภูเก็ตประเทศสยาม (ไทย) แล้วขบวนต้อนรับคอยอยู่ก่อน ได้อัญเชิญนำขึ้นนั่งเกี้ยว[1] พวกเล่นงิ้ว ถือกระบี่ ชูกระบอง และ

1. เกี้ยว–เก้าอี้เจ้าเหม็งทั้ง 9 องค์กิ๊วอ๋องไต่เต่ได้เคยนั่งมานั้นบางแห่งตามศาลเจ้าภาคใต้ ยังเก็บรักษาไว้ แต่คนรุ่นหลัง ๆ มักจะไม่รู้เรื่องอย่างนี้

จาก ธ. ธีรทาส.

อาวุธต่าง ๆ อารักขา ได้นำขบวนแบ่งแยกส่งเจ้าแท้ไปแอบซ่อนตัวเอาไว้ตามศาลเจ้า ตามป่าภูเขา ถ้ำน้ำตก ชายทะเล แถวจังหวัดพังงา (ตะกั่วป่า, ท้ายเหมือง) ระนอง ชุมพร หลบภัยไว้ก่อนก็มี ความอยู่รอดก็ได้อาศัยทหารจงรักภักดี จัดงานพิธีกรรมให้ชาวบ้านมาไหว้พระสวดมนต์ เป็นหมอดูดวงชะตาดูโหงวเฮ้ง ตั้งศาลเพียงตา กลางแจ้ง เพื่อชักจูงชาวบ้านร่วมบูชาฟ้าและดิน แบบเทวนิยม บูชานพราชา บูชาดาวพระเคราะห์ทั้ง 9 ตามพระสูตร ชื่อ ปั๊กเต้าโก้วฮุกเซียวใจเอี่ยงซิ่วเมี่ยว-เก็ง (ภาษาจีนแต้จิ๋วนิยมเรียกว่า–ปั๊กเต้าเก็ง) ที่เมืองจีนตามศาลเจ้า และโรงกินเจ ได้กราบไหว้จนแพร่หลายมาแล้ว

การสวดมนต์ บูชาตามพระสูตรต่าง ๆ ที่สอนไว้ให้ต้องถือศีล 5 กินเจ (ถือมังสวิรัติ) เพื่อสร้างมหาเมตตากรุณาธรรมบารมีไว้แก่สรรพสัตว์ แล้วจะช่วยคุ้มครองชีวิตกายใจให้สุขสบาย อายุยืน มีลาภผลโชคดี เทศนาสอนธรรมทานไปด้วยคนฟังก็ศรัทธาทุกบ้านเมืองที่ผ่าน ๆ ไป

โอ.. สาธุ! ต้องนับว่าเป็นบุญกุศลของ เจ้าเหม็ง ทั้ง 9 พระองค์โดยแท้จริง ที่ได้ทำบุญกุศลไว้แต่ชาติปางก่อน ๆ อย่างมหาศาล จึงทำให้เกิดมีพระสูตรนี้ ชื่อพระสูตรก็ไปคล้องจองตรงกับเลข 9 ชาวบ้านก็ตีความว่า เป็นเจ้าทั้ง 9 พระองค์นี้เช่นกัน ทำนองอย่างนั้นไป เช่นชื่อ กิวอ๋องไต่เต่ สวมรอยได้แนบเนียนดี เป็นบุญกุศลบารมีที่มาช่วยทัน ทำให้ครอบครัว

ชีวิตอยู่รอดไปได้ทุกบ้านเมือง เพราะการบูชาดาวนพพระเคราะห์ทั้ง ๑ นี้ ผลคุ้มครองชีวิตเจ้าเหม็งได้อยู่รอด ชื่อพระสูตร "บั๊กเต้าโก้วฮุกเซียวใจเอี่ยงซิ่วเมี่ยวเก็ง" ดาวนพพระเคราะห์ทั้ง ๑ ในท้องฟ้ามหาจักรวาล ตำราดาราศาสตร์จีน รู้จักตามตำราหมอดูมาก ว่ามีพลังงานคุมโลกธาตุต่าง ๆ ถ้านักเทศนาสอนธรรมที่มีฝีปากเอกพูดเรื่องนี้เก่งจะทำให้คนฟังหลงใหลไปเลย

พิธีกรรม กิ้วอ้วงเจ เป็นงานใหญ่ ก็ตั้งศาลเพียงตากลางแจ้ง (จีนเรียกว่าตั้งตั๊ว) ตั้งไว้กลางแจ้งก่อน ได้นำ พระสูตร กิมกังเก็ง, ออนีท้อเก็ง, ไซฮุกเก็ง, ซิมเก็ง, ไต่ปุยจิ่ว, จุ้ยฉ่ำ บั๊กเต้าเก็ง และบทสวดมนต์ที่นิยมแพร่หลายต่าง ๆ นำออกสวดมนต์ แล้วแผ่ส่วนบุญกุศลนี้ มหาเมตตากรุณาจิตอุทิศให้แก่สรรพสัตว์ถึง 6 ภูมิ แล้วก็อ่านสารขอขมากรรมขอสำนึกบาปกรรมต่าง ๆ เป็นเจตนาดีสาธุ !

การสอนพิธีกรรมกินเจอย่างนี้ มีแต่ทางดีล้วน ๆ ช่วยปล่อยชีวิตสรรพสัตว์ให้รอดตาย คือการสร้างเมตตากรุณาธรรมบารมีโดยแท้จริง จึงเกิดพลังงานทางจิตใจ ชาวบ้านเชื่อว่าเฮี้ยนหรือศักดิ์สิทธิ์ ได้ช่วยคุ้มครองเจ้าเหม็ง และครอบครัวทั้ง ๑ ให้หนีรอดชีวิต ต้องนับว่าบูชาแล้วไม่ผิดหวังอย่างหนึ่ง

โอ..เจ้าเหม็งทั้ง 9 กิวอ๋องไต่เต่มาตายเมืองสยาม (ไทย) หมด เวลาตายแอบให้ศิษย์ลูกหลานทำสุสาน ฝังศพซ่อนไว้ตามหุบเขาป่าลึก ที่หลุมฝังพระศพ หรือฮวงจุ้ย ไม่มีชื่อแซ่จารึกไว้ ต้องการปกปิด ถ้าหน้าฮวงจุ้ย มีแผ่นศิลาใหญ่ มีขอบลายตัวมังกร ก็คือเจ้าองค์ใหญ่ ลายมังกรเล็กลง คือเจ้าองค์เล็ก ยังยอดขุนพล กรรมวิธีดูแผ่นศิลาถ้าสามัญชน ไม่มีขอบลายตัวมังกร ต้องปิดไว้เป็นความลับ รู้เฉพาะลูกหลานหรือพวกเดียวกัน.

ทางภาคใต้ตามหุบเขาสูง ยังมีสุสาน ฮวงจุ้ยเก่า ๆ อายุตั้ง 100 ปีขึ้นไป ยังหลงเหลือไว้หลายแห่ง บูชากันแต่ไม่รู้ว่าเป็นของใคร ๆ เพราะไม่มีอักษรจีนจารึกไว้ ที่ต้องทำอย่างนี้เพราะว่ากลัว อิทธิพลของทหารพระเจ้าเฉียนหลง (เคียงลง้) สืบเสาะพบจะตามล่า ขุดขึ้นมาทำลายวัฒนธรรมทิ้งไป สุสานเหล่านี้พอนานปี ลูกหลานที่รู้ความลับตายหมด ไม่ถึง 3 หรือ 5 ชั่วอายุคน ก็ไม่มีใครรู้เรื่อง ก็ปล่อยให้รกร้างไป ภายหลังพวกบุกเบิกป่าเขา เพื่อทำสวนยาง ทำเหมืองแร่รุ่นเก่า ๆ ได้พบสุสาน มีแต่แผ่นศิลา เป็นฮวงจุ้ยใหญ่ กินเนื้อที่บางแห่งกว้างถึง 5 ไร่ก็มี ทางจังหวัดภาคใต้ที่มีสวนยาง และเหมืองแร่เก่า ๆ คนรุ่นเก่ามักจะรู้เรื่องนี้ดี

ส่วนพวกที่เก่งวิชากังฟู บ้างเจริญรูปฌาน 4 ได้แล้ว ก็มักจะชอบออกบวช แล้วท่องเที่ยวธุดงค์ไปทุกบ้านเมือง หา

มุมสงบเพื่อซ่อนตัวละสังขารชีวิตไว้ตามป่าเขา ถ้ำแถวท่าม่วง แดนกะเหรี่ยง เมืองกาญจนบุรี พวกนี้เก่งการนั่งสมาธิ ป่าช้า เรือนว่างอาศัยอยู่ได้ง่าย ๆ เวลาจะตายมักจะนั่งสมาธิตาย คือ กำหนดจิต เข้ารูปฌาน 4 จนตัวแข็ง ร่างกายค่อย ๆ แห้งไว้ ตรงนั้น หรือนอนตาย ยืนตาย นั่งตายได้ทุกแบบ เรียกว่าดับ จิตในรูปฌาน 4 คือตายได้ตามที่ตนต้องการจะตาย[1] สูตรนี้ พระนิกายเซ็น (ฌาน) สายตรงยังสืบไว้ สอนศิษย์ว่ามีได้ ทำ ได้ และเป็นสูตรสากล เป็นบรมธรรมมีมาก่อนพุทธกาลอีกด้วย แล.. สาธุ !

พวกที่เก่งวิทยายุทธ ทหารผ่านศึก ที่อารักขาติดตามเจ้า เหม็ง เชื้อพระวงศ์ผู้ใหญ่ต่าง ๆ พอหมดงานทำศึกสงครามแล้ว ก็ไปหากิน ผสมกับพวกอันธพาลอั้งยี่ ตามเมืองต่าง ๆ ซึ่งอั้งยี่ แท้นั้นเป็นคนเมืองไม่ค่อยจะมีฝีมือทางวิทยายุทธเท่าไรนัก ต้อง ว่าจ้างพวกทหารผ่านศึกเหล่านี้ ไปเป็นครูสอน รำกระบี่ ตี กระบอง ใช้อาวุธตำรากลศึกต่าง ๆ ที่สุดคนกลุ่มนี้จะไปอยู่บ้าน ไหนเมืองใด ๆ ก็มีลูกเมียไว้กับคนเมืองนั้น ไม่ถึง 2 ชั่วคนก็ เป็นชาวสยาม (คนไทย) ไป แล้วคำที่แพร่หลาย "ฮ้วงเซ็ง– ฮกเม้ง" ก็ค่อย ๆ หมดอายุลืมไปเองแล...

---

1. พระนิกายเซ็น (ฌาน) ในญี่ปุ่น ได้เคยสำรวจขุดสุสาน พระเจดีย์ พบ มีพระภิกษุ นั่งแห้งตัวแข็งตาย พบมีหลายสิบองค์ ได้หลักฐานพบว่า มื้อสุดท้าย คงจะกินใบสน นิยมกินใบสนที่ปากยังอมไว้ก็มีหลักฐานทิ้งไว้ ฝรั่งนำมาออกทีวี

เหลาฮวบซือกง–ทิ้งผลงานอมตะ

รุ่นที่ 3 เหลาฮวบซือกง ต้องจัดว่าท่านเป็น "อริยโพธิสัตว์" โดยแท้จริง ท่านทิ้งผลงานอมตะไว้ในเมืองสยาม (ไทย) ท่านเป็นผู้นำขบวนนักบุญ ขึ้นฝั่งที่เกาะภูเก็ต ประเทศสยาม (ไทย) เป็นรุ่นที่ 3 ประมาณ พ.ศ. 2430 ท่านชอบธุดงค์แบบ พระจีกง ท่านมีจุดเด่นพิเศษกว่าพระภิกษุทั้งหลาย ตรงที่จะเป็นป่าช้า หรือเรือนว่าง โคนต้นไม้ ท่านอยู่ได้ จะมืดที่ไหนท่านก็นั่งหลับตาเข้ารูปฌาน 4 จนสว่างได้ทุกแห่งไป ในชีวิตสาธุคุณท่านว่านับตั้งแต่วันออกบวชมายังไม่เคยนอน จนหลังแตะถึงพื้นเสื่อเลย ทุกๆ คืนท่านนั่งแต่สมาธิ โคจรลมปราณพักผ่อนอย่างนี้หลับในรูปฌาณ 4 กำหนดจิตจนร่างกายชินไปแล้ว ไม่มีความยากลำบากอะไรเลย แล้วจุดเด่นพอออกจากรูปฌาน 4 ชาวบ้านก็เกิดความนับถือ ศรัทธาคุณธรรมในดวงจิต มาถามปัญหาธรรม ท่านก็ตอบสอนไปเท่าที่พอจะสอนได้ทุกบ้านเมือง ท่านได้เคยธุดงค์ไปสำรวจเทศนาธรรมโปรดสัตว์ จากภูเก็ต พังงา ระนอง ชุมพร ประจวบคีรีขันธ์ เพชรบุรี กาญจนบุรี ราชบุรี นครปฐม กรุงสยาม กรุงธนบุรี ฉะเชิงเทรา (บันทึกของท่านว่า ได้นมัสการ เอี๊ยะฮงเซียน (แป๊ะโค้วเซียน) ยังนั่งสมาธิเข้าฌานตัวแห้งแต่ยังไม่ได้ลงรักปิดทอง ถึงปราจีนบุรี ระยอง จันทบุรี สุพรรณบุรี ชัยนาท อ่างทอง อยุธยา หลาย

สิบจังหวัด ที่มีชาวจีนอยู่ ท่านพยายามไปเยี่ยมถึงเทศนาสอนธรรมทาน

หลักฐานที่ เหลาฮวบซือกง ธุดงค์ไปถึงแล้ว ท่านมักจะเทศนาชักชวนให้ชาวจีนตั้งศาลเจ้าเทวนิยมแบบชาวจีนนิยม เพื่อให้ชาวจีนยึดเหนี่ยวจิตใจ รวมพลไว้ตรงนั้นจุดหนึ่งก่อน เช่นให้ตั้งศาลกราบไหว้ ปุ้นเถ่ากง แป๊ะกง โจ้วซือกง ต่างๆ เหล่านี้ เป็นอุบายทางจิตวิทยา ที่มีสติปัญญาสูงก็ให้สร้างโรงเจ สร้างค่านิยมทางวัฒนธรรมเพื่อที่จะรวมพลทางจิตใจชาวจีนไว้ก่อน ท่านมักเป็นผู้นำวางศิลาฤกษ์ศาลเจ้าเหล่านี้

หลักฐานที่ให้พิสูจน์ยังตกค้างไว้มาก ที่แสดงผลงานของเหลาฮวบซือกง ก็ตรงที่ชัดเจนมาก ตามโรงเจ หรือศาลเจ้าเก่าๆ ตั้งแต่มีอายุ 100 ปีขึ้นไปของเมืองสยาม (ไทย) ที่ชาวจีนยังนิยมกราบไหว้กันอยู่ ถ้ามีใครไปถามผู้ดูแลหรือศิษย์สายนั้นว่า รูปภาพ เหลาฮวบซือกง ที่ตั้งบูชาไว้ องค์นี้เป็นใคร... มาจากที่ไหน... ส่วนมากได้รับคำตอบว่า ไม่รู้ก่อน หรือรู้แต่ว่าท่านเป็นปฐมครู ไคซัวโจ้วซือ บางแห่งรูปภาพอย่างเดียวกันแต่เขียนชื่อเป็น โจ้วซือกง หรืองว้นซี้โจ้ว พวกเราต้องบูชาเคารพกราบไหว้ทุกงานไป หลักฐานอย่างนี้แพร่หลายมากพอสมควร

พยานปากเอก หลักฐานอีกอย่างหนึ่งที่เชื่อถือได้มาก

(1) ดังเช่นโรงเจสาย เบ้าเก็งเต๊ง (เขาช้าง) อ.ปากท่อ จ.ราชบุรี ยังมีรูปภาพ เหลาฮวบซือกง ตั้งไว้ให้บูชา เป็นไคซัวโจ้วซือ ปฐมครูบา ปู่ทวดต้นตระกูลผู้บุกเบิกก่อตั้งโรงกินเจนี้

(2) ดังเช่นโรงเจสาย เหง็กเต๊กตึ๊ง ตลาดพลู ธนบุรี ยังแยกออกไปเป็นสายโรงเจ โหงวตงซัว ถ้าไปสอบถามครูรุ่นเก่า ๆ ผู้ใหญ่สายนี้ จะรู้จักชื่อนี้ดีว่าเป็น ไคซัวโจ้วซือ องค์หนึ่ง

แล้ว ธีรทาส ผู้เขียนเรื่องนี้สมัยมีอายุ 13 ขวบ ได้ไปกับ ท่านอาจารย์ เฮ้าเมี่ยเจียง ที่โรงกินเจ เหง็กเต๊กตึ๊ง ตลาดพลู ธนบุรี เพื่อกราบไหว้ท่านปู่ หุยทงซือกง ข้าพเจ้า ธีรทาส ยังได้เห็นภาพสวยงามมาก ได้ถามท่านก๋ง (ปู่) ว่าเป็นรูปภาพใคร ท่านตอบว่า เป็นไคซัวโจ้วซือ ต้นตระกูลของสายเรา ต้องตั้งไว้บูชากราบไหว้ ชื่อ เหลาฮวบซือกง สมัยนั้นโรงเจ เหง็กเต๊กตึ๊ง ตลาดพลู ยังเป็นหลังคามุงจาก และสังกะสี

(3) ดังเช่นโรงเจสาย เบ้าเก็งเต๊ง งิ้วราย อ. นครชัยศรี ครูบาอาวุโสรุ่นก่อน ๆ รู้เรื่องอย่างนี้ดีว่า เหลาฮวบซือกง เป็นผู้ให้กำเนิดตั้งศาลเจ้า โรงเจต่าง ๆ เป็น ไคซัวโจ้วซือ หรือ ง้วนซี้โจ้ว องค์หนึ่ง

(4) ดังเช่น โรงเจสาย เทียงเต๋าตึ๊ง งิ้วราย อ. นครชัยศรี ครูบาอาวุโสรุ่นก่อน ๆ ที่ข้าพเจ้า ธีรทาส รู้จัก สอบถามท่านก็ตอบตรงกันว่า เหลาฮวบซือกง เป็นปฐมครูบา องค์แรก ผู้วางศิลาฤกษ์ก่อสร้างโรงเจนี้ไว้ เป็นไคซัวโจ้วซือ ของเรา

(5) ดังเช่นโรงเจสาย พังม่วง – บ้วนสุนฮกซิ้วตั๊ว อ. ศรีประจันต์ สุพรรณบุรี ท่านครูบาผู้อาวุโสรุ่นเก่า ๆ เมื่อ 60 หรือ 70 ปีมานี้ เวลาท่านมีงานประจำปีอะไร ๆ ต้องอ่านสารไหว้ครู เช่นงานพิธีกรรมกินเจ "กิ๊วอ้วงเจ" ในสารนั้นทุกแห่งจะต้องกราบไหว้ กล่าวถึงชื่อ ท่านครูบา เหลาฮวบซือกง

ส่วนทางศาลเจ้า หรือโรงเจทางภาคใต้มักจะเรียกท่านว่า โจ้วซือกง บางแห่งเรียกว่า แป๊ะกง และปุ้นเถ่ากง หรือ ง้วนซี้โจ้ว คือต้นตระกูล มาถึงสมัยนี้จะไปหาท่านผู้รู้เรื่องนี้ได้ยากแล้ว คนรู้จริงนั้นตายหมดแล้ว นอกจากจะจดข้อมูลและเขียนไว้เป็นหลักฐานอย่างนี้บ้างเท่านั้น

(6) ถึงแม้โรงเจ เบ้าเก็งเต๊ง (บ่อนไก่) กทม. ที่ข้าพเจ้า ธ. ธีรทาส. ได้อาศัยบำเพ็ญบุญมาร่วม 50 ปี ได้สนใจเรื่องนี้มากที่สุด ได้พยายามคอย ๆ สอบถามเพื่อเก็บข้อมูลต่าง ๆ เพื่อที่จะเอาไว้เรียบเรียงเรื่องเหล่านี้ ได้พบและสอบถามท่านผู้ใหญ่ที่เป็นครูบาอาจารย์สายเบ้าเก็งเต๊งนี้ ทุก ๆ ท่านได้ตอบว่า ท่านรู้แต่ว่า เหลาฮวบซือกง เป็นไคซัวโจ้วซือ หรืองว้นซี้โจ้ว คือเป็นปฐมาจารย์องค์แรก ที่ได้มาบุกเบิกก่อตั้งโรงเจสายของเรา พูดอย่างเดียวกันหมดเลย

โอ..อมิตาพุทธ! (สติปัญญาธรรมชาติจักษุเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) เข้าตำราจริง ๆ คือ เหลาฮวบซือกง ท่านเป็นนักปราชญ์ เป็นคนเก่งจริง และยังมีคุณธรรมทางใจสูง เพื่อแบ่งปันให้แก่สรรพสัตว์ไว้สูงมาก ถึงแม้ตัวจะตายไป แต่ชื่อเสียงหรือผลงานนั้นมักจะไม่ตาย จะต้องมีคนเก็บเรื่องผลงานต่าง ๆ ของท่านเอาไว้เป็นแบบอย่างบ้าง สาธุ!

เรื่องเหลาฮวบซือกงนี้ คงจะต้องคอย ๆ ไปถึงวันหนึ่งในอนาคตกาลได้หลักฐาน คือขุดพบแผ่นศิลาจารึกตามศาลเจ้าและโรงเจเก่า ๆ ที่มีอายุตั้งแต่ 100 ปีขึ้นไป ขุดพบแผ่นศิลาจารึกเป็นลายมือของท่านแกะสลักเอง แล้วฝังดินเป็นศิลาฤกษ์ทุกแห่งไป ถ้าได้พบหลักฐานอย่างนี้ขึ้นมาเมื่อไรกันแล้ว จะทำให้หนังสือตำนานเล่มนี้สมบูรณ์ มีคุณประโยชน์ยิ่งขึ้น อาจจะอมตะในภาษาไทยไปนานปีแล... สาธุ!

เตี่ยกิมเช็ง แซ่เล้า ท่านได้เคยพูดว่า เหลาฮวบซือกง ต้องมีอายุเกินกว่า 100 ปีขึ้นไปมาก แล้วแอบไปหลบมุมสงบละสังขารชีวิตไว้ตามป่าถ้ำลึกภูเขา แดนกะเหรี่ยงท่าม่วง เขตติดแดนพม่า เมืองกาญจนบุรี ตามขุนเขาแถว ๆ นั้น เพราะว่าตอนท่านมีอายุ 90 ปี ท่านได้เคยแนะนำบอกศิษย์บางคนไว้ว่ามีป่าขุนเขาแถบแดนกะเหรี่ยง ท่าม่วงนั้นเป็นป่าช้าเซ็น (ฌาน) แบบเมืองจีนได้ดีมาก เพราะมีอากาศเย็นสบายสงบดีทั้งปี ทำให้เก็บสังขารในวัยชราภาพไว้ได้ดี มีอากาศสดชื่นสมดุลย์มีครบ 5 ธาตุ (กิม–บัก–จุ้ย–ฮ้วย–โท้ว) ตามตำราของเต๋า ใช้สถานที่นี้ เจริญอานาปานัสสติภาวนา หรือนั่งสมาธิ เข้ารูปฌาน 4 อยู่ได้นานปี หรือจะใช้ดับจิต ตายในรูปฌาน 4 นั้นก็ได้[1] จะเก็บสังขารไว้ได้ทนทาน ถ้ำลึกอย่างนี้ มีอากาศดีเก็บสังขารให้นั่งแห้ง จิตดับสังขารดับแล้วจะเก็บไว้อีก 100 ปีหรือ 1,000 ปีก็ได้ ร่างกายนั่งแห้งแข็งไม่เน่าเปื่อยมีได้ทำได้ในเมืองจีน มีมากมาย (ท่านเหล่านี้ไม่มีใครยอมกลับเมืองจีน)

---

1 ภายหลังประมาณ พ.ศ. 2495 พระยิ้งฮ้วง ได้รู้เรื่องนี้ดี ท่านพยายามธุดงค์ไปค้นหาจนได้พบพระศพ เหลาฮวบซือกง (หลวงพ่อพวงโพธิ์) ท่านนั่งสมาธิตาย ดับจิตในรูปฌาน 4. ร่างกายท่านแข็งแห้งไม่เน่าเปื่อย แอบอยู่ในถ้ำ ภูเขาชายแดนกะเหรี่ยง อ. ท่าม่วง ดังรูปถ่ายในเล่มนี้

ธ. ธีรทาส.

บทที่ 2

ดาวพระเคราะห์ทั้ง 9 มีอิทธิพลอย่างไร ?

โดย ธ. ธีรทาส.

มีหลักฐานทางฝ่ายมหายานเก็บเรื่องนี้ไว้ว่า มีพระสูตรชื่อ บั๊กเต้าโก้วฮุกเซียวไจเอี่ยงซิ่วเมี่ยวเก็ง (บั๊กเต้าเก็ง) พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสไว้แก่ พระมัญชุศรี มหาโพธิสัตว์ ความว่า ดาวพระเคราะห์ทั้ง ๙ ในมหาจักรวาล มีดังนี้ 1. ดาวอาทิตย์. 2. ดาวจันทร์. 3. ดาวองคาร. 4. ดาวพุธ. 5. ดาวพฤหัสบดี. 6. ดาวศุกร์. 7. ดาวเสาร์. 8. ดาวราหู. 9. ดาวเกตุ. มีอิทธิพลแก่โลกมนุษย์ได้อย่างไรนั้น พระสูตรนี้ชาวจีนตามศาลเจ้า เทวนิยมจีน พวกหมอดูที่กินเจได้เคารพนับถือมาก ใช้สวดเป็นมนต์ต่ออายุยืน เป็นมงคลสูตรแพร่หลายทั่วไปทุกพิธีกรรม

อาจารย์เสถียร โพธินันทะ ได้แปลเรียบเรียงพระสูตรนี้ไว้เป็นภาษาไทย สอนในมหาวิทยาลัยสงฆ์มาสมัยหนึ่ง ข้าพเจ้า ธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส) ได้เคยจัดพิมพ์ไว้ในหนังสือเรื่อง **พระกวนอิม มหาโพธิสัตว์.** และบ่อเกิดพิธีกรรมการกินเจ (กิ้วอ้วงเจ) ที่ชาวจีนนิยม มีฉบับที่ พุทธสมาคม เบ้าเก็งเต๊ง บ่อนไก่ กทม. พิมพ์แจกทานไป

พ.ศ. 2549 ข้าพเจ้า ธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส) มีอายุพออดพอทนมาได้ 78 ปี แล้ววันที่ 27/3/2548 ได้รับมอบรางวัลนักบุญดีเด่น ผู้อาวุโสแห่งการเผยแพร่มังสวิรัติคนแรกแห่งประเทศไทย จากชมรมอาหารมังสวิรัติแห่งประเทศไทย ภาคีสมาชิกสหพันธ์มังสวิรัติ นานาชาติ.

ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณ ท่านประธานและคณะกรรมการทุก ๆ ท่านไว้ ณ ที่นี้เป็นอย่างสูง

ในที่ประชุมข้าพเจ้าได้ถือหนังสือ พระธรรมเทศนา ดร. โลกนาถภิกขุ พ.ศ. 2476 แล้วได้กล่าวว่าที่เราได้มีวันนี้เกิดขึ้น พวกเราต้องขอบพระคุณครูบาอาจารย์องค์แรก คือ ดร. โลกนาถภิกขุ (ชาวอิตาลี่) สาธุคุณท่านเป็นบิดาปฐมครูยุคนี้ ท่านได้จาริกมาเทศนาธรรม เป็นผู้นำการถือมังสวิรัติแห่งกรุงสยาม พ.ศ. 2475 ท่านได้กล่าวไว้ว่าการถือมังสวิรัติก็คือการได้เริ่มสร้างมหาเมตตากรุณาธรรมบารมี และบำเพ็ญบุญกุศล พรหมวิหาร 4 ประการ ที่ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนีตรัสไว้โดยแท้จริง คืออย่างน้อยก็ได้ช่วยการปล่อยชีวิตสัตว์ให้รอดตายไปในตัวด้วย สาธุ! เป็นคุณธรรมของ พระโพธิสัตว์และสัตบุรุษทั้งหลาย เป็นบรมธรรมที่ชาวพุทธสมควรช่วยกันสนับสนุนการสร้างค่านิยมทางนี้ให้เกิดแพร่หลายขึ้นมาอีกครั้ง

หนึ่ง ได้บุญประทับจิต เป็นกุศลติดวิญญาณสืบไปในวัฏสงสารอีกด้วยแล.. สาธุ!

ธ. ธีรทาส. ในชีวิตที่ได้ผ่าน ๆ มานี้ ได้มีบุญโอกาสอุทิศเงินทองบ้าง ได้สนับสนุนช่วยงานผู้ใจบุญ จัดการพิมพ์หนังสือธรรมต่าง ๆ พระกวนอิม มหาโพธิสัตว์ และ ตำราอาหารมังสวิรัติ (เจ) ดังเช่นพิมพ์แจกทานเนื่องในงานศพ งานทำบุญวันเกิด พอมีหนังสือเหลือจากงานนั้น ข้าพเจ้าก็อธิษฐานจิตเป็นการทอดผ้าป่า โดยจัดหนังสือส่งทาง ป.ณ. ไปไว้ตามห้องสมุดประชาชนจังหวัด 75 แห่ง. ห้องสมุดประชาชนอำเภอ 669 แห่ง. ห้องสมุดมหาวิทยาลัย 227 แห่ง. ห้องสมุดวิทยาลัยครู 36 แห่ง. และห้องสมุดนักโทษในเรือนจำทุกจังหวัด. และห้องสมุดตามวัดต่าง ๆ ที่มี จ.ม. ขอมาก็ส่งให้ฟรี (ไม่ได้เรียกร้องค่าส่งใด ๆ) หนังสือทั้ง 3 เล่มนี้ข้าพเจ้า นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส) ได้หว่านเพาะเชื้อบุญกุศลนี้มาถึง 40 ปี ได้พิมพ์หนังสือ 3 เล่มที่กล่าวมานี้ พิมพ์แจกไปแต่ละเล่มไม่ต่ำกว่าจำนวน อย่างละแสนกว่าเล่มขึ้นไป สาธุ! (ทุกวันนี้ยังมีแจกทานขอฟรีได้ทาง จ.ม. ท่านละ 1 เล่ม)

บัดนี้ได้เกิดผลบุญกุศลร่วมกัน ได้ช่วยปล่อยชีวิตสัตว์ให้รอดตายบ้างแล้ว ดังเช่นเกิดมีผู้สนใจถือมังสวิรัติ และเกิดมีร้านขายอาหารมังสวิรัติ (เจ) ให้พวกเราได้ทดลองชิมดู ได้เริ่ม

สร้างบุญบารมีไว้ในวัฏสงสาร คือหยุดวันเกิดและหยุดวันพระได้บ้าง สาธุ! มีขึ้นแทบทุก ๆ จังหวัดบ้างแล้ว คือได้บุญกุศลร่วมกันสร้างมหาเมตตากรุณาธรรมทานบารมีไว้บ้าง บุญกุศลอย่างนี้จะส่งผลถึง "พุทธภูมิ" แล... สาธุ!

สรุปความเห็น 3 อย่าง

(1) ชาวฝรั่งสนใจหันมากินอาหารมังสวิรัติกันมาก เพราะว่า–กลัวตาย.

(2) ชาวจีน–สนใจการกินเจ เพราะว่ากลัวบาป–เอาบุญ. ได้สร้างเมตตากรุณาบารมีไว้ด้วย

(3) ชาวไทย–สนใจการถือมังสวิรัติ (เจ) เพราะว่า–กลัวบาป–เอาบุญ–แถมกลัวตายจากโรคมะเร็งกันบ้าง.

พ.ศ. 2540 จนถึง พ.ศ. 2548

อาจารย์ ส. ธโนฆาภรณ์ เลขาพุทธสมาคม เบ้าเก็งเต๊ง กทม. ได้มีโอกาสไปท่องเที่ยวเพื่อทัศนศึกษาตามวัดภาคต่าง ๆ ของเมืองไทย ได้กลับมารายงานให้ข้าพเจ้าทราบว่า โอ! อมิตาพุทธ! พระเจ้าได้ช่วยโปรดสรรพสัตว์ให้รอดตายบ้างแล้ว สาธุ! ได้เห็นผลชัดเจนอย่างหนึ่งว่า เมื่อประมาณ 30 หรือ 40 ปีก่อนโน้นตามวัดไทย ยังแทบไม่เคยได้พบเห็นมีรูปภาพ หรือการสร้างองค์ เจ้าแม่กวนอิมไว้บ้างเลย แต่บัดนี้ดูเหมือนว่า

เริ่มมีการก่อสร้างองค์ใหญ่กว่าชาวจีน องค์ใหญ่จริง ๆ มีแพร่หลายตามจังหวัดต่าง ๆ เห็นแล้วเกิดความปีติสุขบุญกุศล และยังได้พบรูป องค์พระสังฆราช โพธิธรรมมหาครูบา (ตั๊กม้อไต้ซือ) แล้วคิดว่าต่อ ๆ ไปคงจะต้องมีการสร้าง รูปพระอรหันต์ 18 พระองค์แพร่หลายไปทุกแห่ง เพราะว่า พระคัมภีร์ 18 พระอรหันต์ ดั้งเดิมแท้เป็นของมีใน ลังกาทวีป คงจะเป็นหินยาน (เถรวาท) มาก่อน พระถังซำจั๋ง ได้ไปพบขณะศึกษาที่มหาวิทยาลัย นาลันทา อินเดีย จึงได้นำเข้าเมืองจีนสมัยพระเจ้าลี้ซีหมิน ฮ่องเต้ แผ่นดินถัง. เดิมคงจะห่มจีวรแบบพระภิกษุไทย แต่ไปเมืองจีนหนาวมาก ศิลปินการสร้างรูปลักษณะจึงต้องสวมเสื้อหนาว ใส่หมวก นุ่งกางเกง เพื่อความอยู่รอดแบบจีนนิยมไป สาธุ!

(1) ร้านธรรมเจริญ ท่าพระจันทร์ กทม. โทร. 02-2213209 จำหน่ายหนังสือธรรมะของ พุทธทาสภิกขุ. และเทปบันทึกเสียงธรรมะ ตันม่อเซี้ยง ภาษาจีนแต้จิ๋ว. เทปบันทึกเสียง เสถียรโพธินันทะ.

(2) สำนักพิมพ์สุขภาพใจ จำหน่าย หนังสือ ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น ชนิดรวมเล่ม 1-2-3-4 รวมเล่มใหญ่ 14/349-350 หมู่ 10 ถนนพระราม 2 (ซอย 38) แขวงบางมด เขตจอมทอง กทม. โทร. 02-4152621, 02-4156507 และรับพิมพ์หนังสือธรรมต่างๆ

บทที่ 3

มหาอริยครูจีน-ส่งเตี่ยกิมเช็ง-มากรุงสยาม สืบเสาะศิษย์รุ่นก่อน ๆ ขาดการติดต่อกันร่วม 20 ปี

เรียบเรียง โดย ธ. ธีรทาส.

ดังได้รับฟังมาอย่างนี้ สมัยหนึ่ง ด.ช. ชิวเล้ง แซ่เล้า อายุ 12 ขวบ เตี่ย กิมเช็ง แซ่เล้า พ.ศ. 2482 ได้สอนบอกให้ฝึกหัดการจดคำบอกเล่าเหตุการณ์บางอย่างทางประวัติศาสตร์และสูตรศาสตร์ในคัมภีร์โบราณ เอาไว้ฝากคนรุ่นหลัง ๆ ที่อยากรู้เห็น เรื่องอย่างนี้ได้บ้าง

เตี่ย กิมเช็ง แซ่เล้า ได้บอกให้ลูกชายบันทึกเรื่องไว้ว่า เตี่ยมีเพื่อนรุ่นพี่มากมาย ที่ได้เคยเรียนสำนักครูเดียวกันที่วัดซิงอำยี่ (สายวัดเส้าหลิน) อ. เท้งไฮ้ เมืองจีน แล้วท่านพระมหาอริยครูบา เหลาฮั้วเสียงไต้โจ้วซือ เป็นชาวฮั้งเอี้ยง มณฑลอังฮุย ท่านให้ศิษย์เอกรีบหลบภัยการเมือง ให้ออกโพ้นทะเลแบ่งกันไปอยู่หลายประเทศ ที่มาเมืองสยาม (ไทย) ก็มีมาก ท่านอริยครูสายเมืองจีนหลาย ๆ ยุคได้สอนบอกชื่อ..... แซ่..... ให้จดจำเก็บไว้เป็นความลับของหมู่คณะ แล้วเรื่องความลับนี้พยายามถ่ายทอดสืบกันไว้ ต้องบอกลูกสอนหลาน ๆ เหลน ๆ

สายเดียวกัน ต้องสืบเสาะแล้วส่งให้รู้กันไว้แต่ละรุ่น ๆ ถือเป็นหน้าที่ทุกคนไป เช่นศิษย์เอกคนนี้ มีชื่ออย่างนี้ ได้ไปอยู่บ้านเมืองโน้น แล้วพยายามเขียนจดหมายหรือติดต่อไปมาหาสู่กันไว้ สืบถามความทุกข์สุขของชีวิต ถือเป็นหน้าที่ต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกันดังพี่น้อง แล้วเขียนรายงานส่งมาให้สำนักครูต้นสังกัดได้ทราบอย่างน้อย 2 หรือ 5 ปีสักครั้งหนึ่ง

มีศิษย์เอก บุคคลสำคัญ หัวหน้าชื่อ แป๊ะบาง ได้นำขบวนรีบด่วนออกจากเมืองจีนรุ่นสุดท้าย บัดนี้ได้ขาดการติดต่อส่งรายงานจดหมายเหตุการณ์ต่าง ๆ นานถึง 20 ปี ศิษย์กลุ่มนี้มีร่วม 10 คน จะยังมีชีวิตอยู่หรือหาไม่อย่างไร ? ดูจากจดหมายจารึกครั้งสุดท้ายว่าถึงเมือง เสียมหลอก๊ก (กรุงสยาม) ได้แอบซ่อนตัวหลบมุมสงบอยู่ที่แถว ถ้ำแกลบ เมืองเพชรบุรี

ท่านพระมหาอริยครูบา เหลาฮั้วเสียงไต้โจ้วซือ จึงได้ส่งให้ เตี่ย กิมเซ็ง แซ่เล้า ซึ่งได้เคยเป็นครูสอน ตำนานประวัติศาสตร์ของศาสนาต่าง ๆ ให้แก่พระเณรที่บวชใหม่ในวัด ท่านอริยครูบาขอร้องให้เตี่ยลงเรือทะเลที่ท่าเรือซัวเถา เมืองจีนให้ข้ามทะเลจีนใต้ มหาสมุทรแปซิฟิค มาถึงเมืองสยาม แล้วพยายามสืบเสาะค้นหาศิษย์กลุ่มนี้ให้ได้เบาะแส แล้วส่งรายงานมาให้ทางวัดเมืองจีนทราบสืบไป

เตี่ยกิมเซ็ง แซ่เล้า ยังไม่เคยได้เห็นรูปร่างหน้าตาของท่านแป๊ะบาง ได้แต่อ่านจดหมายหลักฐานที่ส่งไปไว้ทางเมืองจีนว่าท่านชื่อ แป๊ะบาง หรือแป๊ะบาง แซ่เล้า เกิดที่ ต. ซิงเลี้ยว อ. โพ้วเล้ง ประเทศจีน. เดิมบิดาและวงศ์สกุลนี้สืบเชื้อสายมาจากการเป็นครูสอนศิลปการเล่นงิ้ว และดนตรีต่าง ๆ ที่มีชื่อเสียงมาหลายชั่วอายุคนแล้ว ตอนเด็กได้เข้ามาเรียน ฝึกหัดกังฟูต่างๆ ที่วัดซิงอำยี่ อ. เท้งไฮ้ ได้เคยบวชเป็นสามเณร รับโพธิสัตว์ศีล ยังมีเพื่อนรุ่นพี่ที่เก่งวิชาการจบวิทยายุทธของเส้าหลิน (เซี้ยวลิ้มยี่) อีก ชื่อ ฮวบทง ฮวบตั๊ก ฮวบหย ทั้ง 3 ท่านนี้ ได้ออกบวชเรียนจบหลักสูตรของเส้าหลิน สาขาฮกเกี้ยน เป็นศิษย์ที่มีเชื้อพระวงศ์เจ้าเหม็ง และมีอุดมคติคิดกู้ชาติ ฟื้นฟูราชวงศ์เหม็ง "ฮ้วงเซ็ง–ฮกเม้ง" ไว้สูงมาก

คณะแป๊ะบางเป็นศิษย์สำคัญรุ่นสุดท้าย ที่อาจารย์ต้องส่งให้ออกจากวัดซิงอำยี่ ประมาณ พ.ศ. 2437 เพราะว่ากลัวทางราชการทหาร เฉียนหลงฮ่องเต้ (เคี่ยงล้ง) ตามมาจับตัว ศิษย์กลุ่มนี้มีความรู้ทุกสาขาของเส้าหลินเดิมเป็นอย่างดี ทำประโยชน์ได้มาก ที่ประชุมคณาจารย์ของวัด ตัดสินใจเอาชีวิตไว้ก่อน กลัวจะสูญพันธุ์ จึงให้หลบภัยหนีออกโพ้นทะเลด่วน ไปต่างประเทศโดยทางบกจะได้สำรวจเส้นทาง ทำแผนที่การเดินทางส่งกลับมาทางวัด เผื่อคนรุ่นหลัง ๆ จะได้ออกไปสะดวกดี ให้

ท่องเที่ยวแบบขบวนวณิพกไปหลาย ๆ ประเทศ ได้เข้าพม่า ผ่านลาว เวียดนาม เขมร สุดท้ายแอบมาตายเมืองสยาม (ไทย)

ประวัติศาสตร์เรื่องนี้เกิดก่อนสมัยสงครามโลกครั้งที่ 1 มาหลายปี เดิมสมัย พระเจ้าเฉียนหลงฮ่องเต้ (เคี่ยงล้ง) ได้นำทหารทำการกวาดล้าง ฆ่าพระภิกษุสามเณรสายวัดเส้าหลิน (เซียวลิ้มยี่) ทุกแห่งตายจนหมด ทหารที่เก่งจริง ๆ ก็เอาตัวหนีรอดเข้าป่าขึ้นภูเขาไปหลบซ่อนตัวหนีภัย พอบ้านเมืองสงบศึกสงคราม จะหวนกลับมาออกบวช แอบปลอมตัวและเปลี่ยนชื่อแซ่หลบมุมสงบไว้ก่อน

เหตุผลที่ เฉียนหลงฮ่องเต้ (เคี่ยงล้ง) ต้องทำลายวัดและพระกลุ่มนี้ ซึ่งเดิมทีวัดนี้เป็นของชาวฮั่น และชนเผ่าฮั้งเอี๋ยงเก่งวิชาการต่าง ๆ มาก และยังมีเชื้อเจ้าสายราชวงศ์เหม็ง หลบภัยหนีออกบวช เป็นที่รวมประชุมเหล่าขุนศึก พวกทหารผ่านศึก ได้แอบมาบวชในวัดนี้มากที่สุด เป็นยอดฝีมือกังฟูชั้นสูงอีกด้วย ที่ต้องทำลายเพราะกลัวจะเป็นภัย ศัตรูทางการเมืองการปกครองราชอาณาจักร ของราชวงศ์ชิง (เช็ง) ในอนาคตของพระองค์ เฉียนหลงฮ่องเต้ ยอมทำบาปเณรคุณสำนักครูบาอาจารย์ของตนเอง ทั้ง ๆ ที่วิชากังฟู ความรู้ต่าง ๆ ก็ได้มาเรียนไปจากที่นี่

เตี๋ยกิมเช็ง แซ่เล้า ได้บอกว่า ได้อ่านบันทึกการเดินทางของรุ่นพี่ ๆ ที่ส่งไปเมืองจีนแต่ละท่าน อ่านแล้วให้ความรู้

เรื่องว่า ยังมีชนเผ่าต่าง ๆ หลายสิบเชื้อชาติ รู้บ้านเมือง โบราณสถาน ดินฟ้าอากาศ มีวัฒนธรรมและศาสนาต่างกันบ้าง สนุกมากเหมือนดังได้อ่านบันทึกการเดินทางของ **พระฟาเหียน (ฮวบเหี่ยน) พระถังซำจั๋ง พระอี้จิง (หงีเจ็ง)** ทีเดียว เพราะเตี๋ย มีหน้าที่อบรมสอนตำนานพื้นเมือง และศาสนาเปรียบเทียบนิกายต่าง ๆ ให้แก่พระภิกษุสามเณรที่บวชใหม่

ท่านเจ้าอาวาส วัดชิงอำยี่ ได้ตัดสินใจขอร้องให้ **เตี๋ยกิมเซ็ง แซ่เล้า** ออกเดินทางมาเมืองสยาม (ไทย) เพื่อที่จะสืบเสาะค้นหาศิษย์เอกรุ่นก่อน ๆ เตี๋ยอายุ 20 ปีได้ลงเรือที่ซัวเถาเมืองจีน มาขึ้นฝั่งที่ชลบุรี พักบ้านญาติ 1 ปี เป็นร้านค้าขายนับว่าใหญ่มากในเมืองนั้น ทำตามคำสั่งของมหาอริยครูบา ว่าต้องพยายามสืบเสาะไปดูจนถึงที่ให้พบ เช่นศิษย์เส้าหลินรุ่นก่อน ๆ **ท่านเอี๊ยะฮงเซียน และท่านแป๊ะบาง แซ่เล้า** สองท่านได้หลักฐานแล้วให้ส่งข้อมูลต่าง ๆ กลับเมืองจีน

โอ! อมิตาพุทธ! (สติปัญญาธรรมชาติจักษุเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) ด้วยกุศลผลบุญกรรมวิบากแต่ชาติปางก่อน ๆ ได้ได้ส่งมาช่วยให้ **เตี๋ยมีโชคดี** ได้มีบุญบารมีมาถึงแผ่นดิน **เสี้ยมหลอก๊ก (สยาม)** อย่างง่ายดาย พบชาวพุทธสยามและจีนมีแต่คนใจบุญสุนทาน มีแต่มิตรไมตรี ที่หาได้ยากมาก

เอี๊ยะฮงเซียน ท่านแรกได้สอบถามชาวเมืองชลบุรี และพวกเกวียนบรรทุกสินค้าของป่า ถามชาวเรือแม่ค้าขายของต่างๆ จนได้ความรู้แผนที่การเดินทาง. ถ้าจะเอาตามหลักฐานของจดหมายเหตุ ที่ศิษย์รุ่นพี่เขียนบันทึกแล้วส่งกลับไปเมืองจีนนั้น ใจความว่า ท่านเอี๊ยะฮงเซียน แซ่เล้า เกิด พ.ศ. 2422 ต. กั้งเท้า–ฮั่วเพ้ง อ. เตี่ยเอี๊ย จ. แต่จิ๋ว ประเทศจีน ยังเป็นอุบาสกชายหนุ่มมาก ท่านได้นั่งสมาธิทุก ๆ คืนจนสว่าง ถึงวันที่จะตายได้ไปบอกกราบไหว้ ผู้มีพระคุณ ว่าจะจากโลกนี้ไปแล้ว สมัยนั้นคนยังไม่รู้จักเรื่องนั่งสมาธิตายได้ ก็ไม่สนใจเท่าไรนัก วันต่อมาท่านก็นั่ง แล้วดับจิตในรูปฌาน 4 (คือตาย) มีกลิ่นหอมฟุ้งขจรไปทั่วหมู่บ้าน แล้วตัวแข็ง ร่างกายแห้ง ไม่มีกลิ่นเหม็นเน่าเปื่อย ข่าวดังไปแทบทั่วเมืองไทย รู้จนถึงราชสำนัก สมัยรัชกาลที่ 5 สาธุ!

โอ..เป็นความจริง คงจะฟ้าดินดลบันดาลให้ เตี่ย ได้พบแล้ว นมัสการ ท่านเอี๊ยะฮงเซียนยังเป็นชายหนุ่ม อายุ 26 ปี นั่งสมาธิรูปลักษณะสง่างามตา นั่งที่เก้าอี้ไม้ยืมอย่างจิตว่างไป ซึ่งยังไม่ได้ลงรักปิดทอง อยู่ในโรงเจ หลังคามุงจาก อยู่ริมแม่น้ำ มีตาเป๊ะแก่ผู้ใจบุญดูแลรักษาอยู่

อย่างนี้ถ้าให้ เตี่ยกิมเซ็ง แซ่เล้า พูดบ้างจะต้องว่า เอี๊ยะฮงเซียน เป็นปฐมครูบาการเข้ารูปฌาน 4 ได้แห่งกรุงสยาม

(เมืองไทย) ท่านเป็นอริยครูบา ได้ทิ้งผลงานชิ้นอมตะเอาไว้ให้โลกวิทยาศาสตร์ ทึ่ง! ตรงที่ว่าวิชาการเข้าฌานนั้นมีจริงและตายได้ตามที่ตนเองต้องการอีกอย่างหนึ่ง เชิญโลกวิทยาศาสตร์พิสูจน์ได้ มีพยานยืนยันสูตรศาสตร์นี้มีจริงอีกอย่างหนึ่งไม่ใช่ของงมงาย เป็นสัจจธรรมที่ พระพุทธศาสนา นิกายเซ็น (ฌาน) เก็บเรื่องนี้สืบไว้ได้ดี มีคัมภีร์สอนให้ทำอีกด้วย

ภายหลังชาวบ้านพวกแม่ค้าชาวเรือคลองแปดริ้ว ชอบเรียกท่านว่า "อาเซียนแปดริ้ว[1] หรือแป๊ะโค้วเซียน" ก็มี

ส่วนท่าน แป๊ะบาง เป็นท่านที่สอง ที่ต้องการสืบเสาะค้นหาตัวให้พบ ถ้าเอาตามจดหมายเหตุ หลักฐานที่ส่งกลับไปไว้ในเมืองจีนท่านคงจะมีอายุเกิน 70 กว่าปี แล้วตอนปลายของชีวิต เพื่อนร่วมอุดมคติการเดินทาง 9 คน ก็ค่อย ๆ แก่ชรามากและตายจากไปจนหมดแล้ว ท่านแป๊ะบาง ก็คิดปลงสังขารชีวิต หาที่ตาย จึงได้แอบมาหลบมุมสงบไว้ที่ ถ้ำแกลบ เมืองเพชรบุรี (ปกปิดชื่อแซ่และอายุ) แล้วก็ขาดการติดต่อส่งรายงานกลับเมืองจีน 20 กว่าปี

1 แต่ปัจจุบันกลายเป็นอยู่ในเขตลาดกระบัง กทม. ไป

จาก ธ. ธีรทาส

จะไปเพชรบุรีหลงทางขึ้นฝั่งที่หัวหิน

เตี่ยกิมเช็ง แซ่เล้า อายุ 21 ปี ต้องคอยให้คลื่นลมทะเลสงบ แล้วได้อาศัยเรือชาวประมง ที่มาซื้อสินค้า ไปขายที่เมืองเพชรบุรี จะต้องข้ามอ่าวทะเลจากเมืองชลบุรี ไปจนถึงเมืองเพชรบุรี บังเอิญเรือใบลำนั้นได้ถูกมรสุมลมทะเลพัดอย่างแรงจนหลงทางไปถึงฝั่งเมืองเพชรบุรี ต้องลอยเรือตามลมฝนไปจนถึง**หัวหิน** หลังลมฝนสงบแล้ว ได้มองเห็นที่ริมฝั่งมีก้อนหินใหญ่[1] เชิงซ้อนกันคล้ายรูปคนนั่งอยู่สวยงามมาก ซึ่งถามชาวเรือประมงเขาชอบเรียกกันว่า **รูปแป๊ะบาง** ที่ถ้ำแกลบ เมืองเพชรบุรี พอได้ยินชื่อ **แป๊ะบาง** เป็นคนที่เราต้องการมาค้นหา นับว่าเป็นนิมิตที่ดีมาก จึงได้ขึ้นฝั่งที่ชายหาดหัวหิน ฟ้าดินหรือพระเจ้าช่วยส่งมาพบสาธุ!

ได้มีโชคดี พบชาวประมงคนจีนเกิดที่หัวหิน แซ่เล้าเหมือนกัน เขาก็ดีใจที่ได้พบคนแซ่เดียวกัน ยินดีนำขึ้นไป ทำการกราบไหว้ แป๊ะบาง ช่างมีรูปลักษณะของก้อนหิน[1] เชิงซ้อน

---

1 โอ...รูปก้อนหินคล้าย **แป๊ะบาง** นั่งสมาธิที่หัวหินนั้น เมื่อข้าพเจ้าอายุ 26 ปี ได้จ้างเรือยนต์ที่ท่าเรือปลา อ. หัวหิน ต้องการเลียบชายฝั่งเพื่อสืบเสาะค้นหาหลักฐานดังที่เตี่ยได้กล่าวไว้ ได้พบว่า เป็นความจริงรูปก้อนหินเชิงซ้อนกันนั้น เหมือนรูปคนนั่งสมาธิ ดูช่างสวยงามโดยที่ธรรมชาติสร้างขึ้นเอง ซึ่งชาวประมงส่วนมากรู้จักดี เมื่อ 50 ปีโน้นยังอยู่ไม่ถูกทำลายไป

จาก ธ. ธีรทาส.

พ.ศ. 2549

กันเป็นรูปคน ดูเหมือนว่ากำลังนั่งสมาธิ พิจารณาดูแล้วจะเกิดศรัทธาสูงมาก เราคงจะมีโชคดีต้องได้พบตัวจริงแน่นอน จึงพักชมวิวทิวทัศน์อันสวยงาม นั่งกินลมชายทะเลดีมาก ต้องนับว่าเป็นโลกียบุญที่สร้างไว้แต่ชาติปางก่อน จึงเกิดพบเหตุการณ์อัศจรรย์อย่างนี้ ตรงที่เรือใบถูกมรสุมจนหลงทางพัดส่งเรามาให้พบจนมีโชคดี และได้พบสิ่งที่ยังไม่เคยได้พบมาก่อนเลย

เตี่ยกิมเช็ง พอบอกสอนลูก ธ. ธีรทาส มาถึงตรงนี้ ท่านอุทานว่า โอ! สหายเอ๋ย! อย่าเพิ่งเป็นทุกข์วิตกกังวลใจไปให้มากนักเลย! การที่มีโชคร้ายของมนุษย์เรานั้น อย่าเพิ่งน้อยใจไปมากนักเลย! กรรม! บางทีอาจจะกลายเป็นการตั้งต้นใหม่ของการมีโชคดีอีกแบบอย่างหนึ่งก็ได้แล ... (ไม่เที่ยง)

วันหนึ่ง เตี่ยกิมเช็ง มีญาติแซ่เดียวกัน ได้นำออกท่องเที่ยวเลียบชมชายหาดหัวหิน ถึงท่าเรือขายปลา เป็นที่ประชุมแบบตลาดนัดชั่วคราว ได้พบเห็นพวก พรานป่า จับเอานกมาขาย ขังไว้จนเต็มกรง เตี่ย พอได้เห็นเข้าแล้ว ก็สลดจิตปลงใจ ปลงสังขารชีวิตอันไม่เที่ยงของนกมัน ว่าเป็นบาปกรรมอะไร ๆ หนอของนกพวกนี้จึงต้องมารับบาปเวรกรรมอย่างนี้ กรรม!

แล้ว เตี่ย ได้ถามกรรมวิธีการไปจับนกพวกนี้ พรานป่าได้ตอบผ่านล่ามผู้แปลให้ฟังว่า เขาใช้กรรมวิธี "อีดนก"

แล้วพรานป่า คนนั้นก็เอามือปิดปากหน่อย ๆ แล้วเอามือปิดจมูกนิด ๆ ทำเสียง "อืดนก" ให้ดู คือออกเสียงอืด ๆ ยาว ๆ และอูด ๆ สั้น ๆ บ้าง ทำสองเสียงอย่างนี้ได้ มีนกบางตัว หรือนกบางชนิด ชอบฟัง มันหลงใหลฟังเสียงอืดอูดอย่างนี้ แล้วมันจะหยุดนิ่ง ฟัง ๆ ไปไม่ค่อยจะบินหนี ให้เราเข้าไปจับตัว หรือเอาเครื่องดักจับตัวนกนั้นได้ง่าย ๆ เตี๋ย ฟังแล้วก็แปลกใจมาก จะเป็นไปได้อย่างไร? สงสัยมาก

เจ้าพรานป่า คนนั้นใจดีอยากผูกมิตร ได้นำเตี๋ยเดินตรงไปชายป่า แสดงทำให้ดู พอได้เห็นมีนกเกาะไว้บนต้นไม้ มันก็รีบเอามือปิดปาก ทำเสียง อืด ๆ อูด ๆ สักครู่หนึ่ง นกตัวนั้นก็บินต่ำลงมาเกาะที่กิ่งไม้เตี๋ย ๆ แล้วคงจะฟังเคลิ้ม ๆ ไป จนลืมความกลัวตาย ให้นายพรานป่านั้นจับตัวไว้ได้ง่าย ๆ เตี๋ยได้เห็นแล้วก็ทึ่ง! เรื่องอย่างนี้ได้มีสอนอยู่ใน "คัมภีร์ชุด 9 อิม" ซึ่งได้เคยอ่านมาจนจบ แต่ไม่เชื่อว่าจะมีคนทำได้ตามนั้น วันนี้โชคดีได้มาพบคนจริง ทำให้ดูได้จริง ที่ชายหาดหัวหินเมืองสยาม (ไทย) นี่เอง. (ต้องขอบคุณลมพายุพัดส่งมาให้อีกด้วย)

เข้าสุภาษิตจีนสอนไว้ว่า "ทุก ๆ ภูเขามีสูงมีต่ำ เป็นสันเขายาว ๆ ดูคล้าย ๆ รูปงูกำลังเลื้อยไป เป็นทิวแถวอย่างนี้ ตำราว่ามักจะมีคลื่นกระแสพลังมังกรผ่าน และทุก ๆ หมู่บ้านมักจะมีผู้มีสติปัญญา หรือมีคนเก่งคนละอย่างแล ..."

ดังพวกแขกอินเดีย ที่ท่าเรือซัวเถา เมืองจีน เล่นกลขายยางู ยารักษาโรคงูกัด แขกมีวิชาเป่าปี่เรียกงูให้ออกมาจากรูหรือจากป่าดง กรงขังได้ ทำได้จริง พวกแขกมียางู เป็นพวกว่านสด เอาไปวางหรือทิ้งให้ถูกที่ตัวงู แล้วงูตัวนั้นจะอ่อนเพลียหรือหมดแรงที่จะหนีไป มันแพ้กลิ่นยาจะหยุดนิ่ง ๆ ให้จับตัวงูได้ง่าย ๆ มีงูบางตัวแขกฝึกไว้ใช้งาน ใช้ให้ไปขโมยของในบ้านคนได้ มันไปคาบสร้อยทอง แหวน กำไรหยก ต่าง ๆ คาบเอามาให้ได้ ทำได้จริง พวกสัตว์เลื้อยคลาน อินเดียเก่งมาก

ถ้าพวกสัตว์บินได้ จีนเก่ง สตรอย่างนี้มีแต่จะสร้างบาปก่อเวรกรรมไว้แก่สัตว์ ตรงที่ไปจับอารมณ์ของสัตว์นั้นได้มากสะกดจิตสัตว์ได้บ้าง หรือบังคับวิญญาณของสัตว์ได้ อย่างนี้ทางธรรมะ ต้องจัดว่าเป็นบาป ก่อแต่บาปกรรมมากกว่าบุญ หันไปมองดูหลักฐาน พวกฤาษี โยคี ในอินเดียโบราณ และพวกเต๋าหยิน เซียนในลัทธิเต๋า เมืองจีนโบราณก็รู้วิชาการอย่างนี้มาก่อนพุทธกาลนมนานปีมาแล้ว.

เตี่ยกิมเช็ง ได้พบชาวจีน แซ่เล้า และเกิดบ้านเมืองเดียวกัน ชาวจีนโพ้นทะเล คงจะไกลบ้านจิตเหงาหงอย ทำให้เป็นคนรักแซ่ รักชาติมากกว่าคนในเมืองจีน มีเมตตากรุณามิตรไมตรีจิต อุปถัมภ์ซึ่งกันแลกันไว้ดีมาก บ้านนี้พัก 2 คืน บ้านอื่น ๆ ก็มารับไป เขาก็ช่วยนำทางให้ไปถึงเมืองเพชรบุรี ได้

อย่างดีตลอด 10 วัน ต้องขอบใจขอจารึกคุณธรรมในดวงจิตของชาวหัวหิน

เข้าถึงเมืองเพชรบุรี

เตี่ยกิมเช็ง สะพายถุงย่าม ผ้าผ้ายจีน และมีตะกร้าจีนที่สานด้วยไม้ไผ่จีน เพื่อใส่เสื้อผ้าแทนหีบ หรือกระเป๋าเดินทาง ชาวบ้านดูว่า กึ๋งเซียนหรือเต๋าหยิน แบบคล้ายพระธุดงค์ เที่ยวสืบเสาะถามทางไปจนถึงตัวเมืองเพชรบุรี ชาวจีนแต้จิ๋วส่วนมากเรียกว่า เมือง "กุดพี้"

นึกถึงได้ว่า เคยอ่านจดหมายเหตุ แผนที่เดินทางที่ได้ส่งกลับไปเมืองจีนนั้น ให้สอบถามชาวจีน พวกแซ่เล้า หรือตามตลาดร้านค้า ร้านหมอจีนแถวเขาหลวง เมืองเพชรบุรี พอจะรู้จักคนชื่อ "แป๊ะบาง" เขาพูดกันว่า ท่านเป็นองค์เซียนนุ่งขาวห่มขาว ถือศีลกินเจ ปลูกเป็นศาลาซุ้มมุงจาก เปิดเป็นร้านขายกาแฟ ชอบร้องเพลงจีน สีซออู้เก่ง อยู่ที่เชิงภูเขาใกล้ถ้ำแกลบ เป็นที่พึ่งของคนทุกข์ยากจน เป็นหมอยาพระ-โพธิสัตว์ แจกยาสมุนไพรเป็นทาน ชื่อท่านดังในหมู่ชาวจีนแต้จิ๋ว คงจะสืบถามหาไม่ยากนัก

แป๊ะบาง ชาวเมืองเพชร มักจะเรียกว่า บวชเถร รู้แต่ว่าท่านเก่ง น้ำมนต์ศักดิ์สิทธิ์ ใครนอนไม่หลับ หรือปวดหัว

มาให้ท่านจับหัว จีนเรียกว่า สกัดจุด จี้ถูกจุดประสาทนิดเดียว ก็หาย แล้วให้กินน้ำมนต์วันละมาก ๆ ก็คืออุบายการให้ดื่มน้ำวันละ 5 ขวด นั่นเอง

ถ้าใครเหงือกบวม หรือปวดฟัน เมื่อมาหาแป๊ะบาง ท่านใช้นิ้วจี้ที่ตรงรากฟัน ประเดี๋ยวเดียวก็ชา แล้วท่านใช้มือจับลูกคาง ใช้นิ้วหยิบฟัน ถอนฟันที่ปวดนั้นออกมาให้ดู โดยที่ไม่รู้สึกปวดฟันเลย ชาวจีนหรือสยาม (ไทย) ในเมืองเพชรบุรีชอบใจตรงนี้ท่านเก่งมาก แล้วไม่เอาเงินทองใคร ๆ อีกด้วย ส่วนเรื่องธรรมะภาษาจีนแปลผสมภาษาไทย มักจะฟังกันไม่ค่อยจะรู้เรื่องเลย. ส่วนมากมักจะเป็นชาวกรุงสยาม มีคุณพระอยู่สำเพ็ง คุณหลวงอยู่สามยอด และปัญญาชน ที่พอรู้เรื่องจีนไปถามปัญหาธรรมะ จดกันไว้ก็มีบ้าง ท่านเป็นคนที่ไม่หวงวิชา ถ้าสอนได้ก็สอนเลย ถ้าบอกได้ก็บอกเลย

เตี๋ยกิมเซ็ง โอ..คนเมืองเพชรบุรี เป็นเมืองขนมหวาน มีน้ำตาลมาก จึงทำให้คนมีนิสัยดุ ชอบแสดงนักเลง เป็นเมืองชาวพุทธที่ใจบุญสุนทาน มีอาหารของกินดี เอาไปทำบุญวัด เลี้ยงพระภิกษุสามเณร เลี้ยงดีกว่าให้ลูกเมียกินหรือให้ลูกสามีกิน ซึ่งไม่มีในบ้านเมืองอื่น ๆ เท่าไรนัก เห็นคนต่างเมืองมา ใจกว้าง มีเมตตากรุณาจิต ให้ที่พักนอนอาศัย ยังเลี้ยงข้าวปลาอาหารอย่างดีอีกด้วย เป็นมิตรไมตรีที่หาได้ยาก ต้องขอบใจขอจารึกบุญคุณของชาวเมืองเพชรบุรีไว้ในดวงจิต

วันที่พบ อาจารย์แป๊ะบาง ถ้ำแกลบ

เตี๋ยกิมเช็ง ได้สืบเสาะถามจนถึงถ้ำแกลบ พบสระน้ำใหญ่ เห็นซุ้มเป็นเหมือนศาลามุงจาก หน้าถ้ำแกลบ มีร้านขายกาแฟมุงจาก จึงเดินเข้าไปนั่งใต้ต้นไม้หยุดพัก ได้มองเห็นมี ตาแป๊ะอายุแก่รุ่นพ่อเรา มีลักษณะโหงวเฮ้ง รูปหน้าคม ธาตุไม้และไฟ มีราศรีสดใสอมสีทอง สายตาตรง ไม่กวัดแกว่ง มีน้ำเลี้ยงลูกตาสดใส ตาดำสีนิลมีแสง ตำราว่าบ่งถึงการซ่อนความเป็นปราชญ์ดึงในวิชาการอะไรๆ สักอย่างหนึ่ง มีอุดมคติทางใจสูงเกินสามัญมนุษย์ เพื่อที่จะได้แบ่งปันให้แก่สรรพสัตว์ ลักษณะอย่างนี้ต้องได้เคยสร้างสมบุญกุศลบารมี ที่เป็นกรรมดีไว้นับชาติแทบจะไม่ถ้วนมาแล้ว ถ้าใครได้พบเห็นก็เป็นบุญตา ได้ฟังเสียงธรรมทานที่มีพลังงานการถ่ายทอด "จิต–ถึง–จิต" ได้สติปัญญาธรรมชาติจักษุ คือประทับจิต–ติดวิญญาณไปบ้างแล้ว สาธุ วันนี้เตี๋ย ได้พบคงจะไม่ผิดตัวแน่นอนแล...

วันนั้น อาจารย์แป๊ะบาง ท่านกำลังสอนการ สีซออู้จีนเพื่อเรียกนกกระจอก นกพิราบ นกเขา ให้มาจับกลุ่ม บินมาหยุดฟังเสียงซออู้ ได้หลายตัว มีคนจีนสนใจฟังอยู่ 2 คน

เตี๋ยกิมเช็ง ได้เห็นแล้ว ก็ทึ่ง! ทึ่งทันทีเลย... เรียกว่าอาจารย์แป๊ะบาง ท่านก็สะกดอารมณ์สัตว์บิน สะกดจิตสัตว์ ทำได้เช่นกัน เพราะเตี๋ยก็ชอบสีซออู้เช่นกัน แต่มายอมจำนนใน

ศิลปวิชาการของท่าน วันนี้ได้มาพบอริยครูจริง พบองค์เซียนแท้ในเมืองเพชรบุรีนี้เอง นับว่าเป็นบุญกุศลเก่า อดีตชาติส่งหนุนนำมาช่วยให้ได้พบกันในชาตินี้ เป็นโชคดีอย่างหนึ่ง สาธุ!

เตี่ยกิมเซ็ง พอได้เห็นท่านหยุดการสีซออู้แล้ว ก็เข้าไปคุกเข่า แล้วยกมือขึ้นไหว้! ด้วยความเคารพอย่างสูง แล้วได้แจ้งชื่อ...แซ่...และบ้านที่เกิดเมืองจีน และความประสงค์ที่จะมาพบท่านวันนี้ ให้ท่านอริยครู แป๊ะบาง ได้ทราบทุกประการ

ท่านอริยครู แป๊ะบาง ท่านได้ฟังจนจบแล้ว ก็ยกมือขึ้นไหว้ สาธุ! ดีใจตื่นเต้นมาก ลุกเดินเข้ามากอดตัว เตี่ยเอาไว้จนแน่น[1] แล้วร้องเสียงออกมาว่า โอ! อมิตาพุทธ! (สติปัญญาธรรมชาติจักษุเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) ต้องขอบคุณฟ้าและดิน ที่ได้ดลบันดาลช่วยส่งให้เราได้มาพบกันวันนี้จริง ๆ ฉันได้สวดมนต์ภาวนามาหลายสิบปี ว่าก่อนฉันจะตายจากโลกนี้ไป ขอให้ฟ้าและดินช่วยให้ได้พบศิษย์วัดเดียวกัน หรือคนเกิดบ้านเมืองเดียวกัน เพื่อฉันจะได้ถ่ายทอดวิชาการ และประสบการณ์ทางธรรมะบางอย่างให้ไป เพื่อมิให้ดับสูญไปเร็วนัก หรือตายตามตัวฉันไป คิดหาคนสืบทอดทุกลมหายใจเข้าออกก็ว่าได้.

---

1 ภาพที่จำประทับจิต ติดวิญญาณทุกครั้งที่เห็นอาจารย์ธีรทาส พิมพ์ดีดทำต้นฉบับถึงข้อความตอนนี้ อาจารย์จะต้องหยุดพิมพ์ทันที แล้วเช็ดน้ำตา หลับตานั่งนิ่ง ๆ อยู่สักพักหนึ่ง จึงพิมพ์ดีดต่อไป.

มาวันนี้ ข้าพเจ้ารับช่วงตรวจสอบทำต้นฉบับ เมื่อตรวจถึงตอนนี้เกิดความรู้สึกตื้นตันใจ และซาบซึ้งในโพธิจิตของอริยครูผู้เดินทางสายนี้ สาธุ!

ส. ธโนฆาภรณ์ 2549

ท่านอริยครู แป๊ะบาง ร้องโอ...ฉันปีติสุขใจที่สุดในชีวิต ตื้นตันใจจนน้ำตาไหลซึมออกมานองหน้า โอ...ความคิดฝันมาก่อน วันนี้ได้กลายเป็นความจริง วันที่ใกล้ ๆ จะตายนี้ พระช่วยยังได้มีบุญเก่าส่งหนุนมาให้ได้พบเห็นหน้าน้องชาย ที่มาจากเมืองจีน ฟ้าดินพระมหาโพธิสัตว์เจ้า ท่านช่วยส่งเจ้าน้องชายนี้มาให้ฉันโดยแท้จริงแล... สาธุ!

น้องชาย เอ๋ย! ฟ้าดิน พระมหาโพธิสัตว์ ท่านส่งเจ้ามาจริง ๆ เพราะว่าหลาย ๆ สิบปี ฉันท่องเที่ยวผ่านมา 5 ประเทศแล้ว ยังไม่เคยได้พบเห็นคนที่เป็นศิษย์วัดเดียวกัน ฉันดีใจจนสุดที่จะบอกไม่ถูก... ว่ามีโชคดีมากอย่างไร... ขอให้เจ้าพักอยู่ใกล้ ๆ เฮีย ดูระยะหนึ่งก่อน เฮีย ต้องการรู้ข่าวความเป็นอยู่สุขหรือทุกข์ของครูบาอาจารย์ และสำนักวัดของเราอีกด้วย เพราะขาดการติดต่อมา ร่วม 20 ปี. เฮียมาแอบหลบมุมสงบปกปิดชื่อแซ่. เป็นคนหุบปากนิ่งเงียบสงบ ชาวบ้านไม่รู้จักเท่าไรนัก

เตี่ยกิมเซ็ง ได้บอกให้ลูกชายชื่อ ชิวเล้ง แซ่เล้า จดบันทึกเรื่องนี้ไว้ว่า เตี่ย ได้พักศึกษาธรรมกับ ท่านอริยครูแป๊ะบาง อยู่ร่วม 2 ปี คือกลางวันได้มาศึกษาธรรมะ กลางคืนมักจะพวกญาติคนจีนแซ่เดียวกัน ได้มารับไปพักบ้านโน้น

บ้านนี้บ้าง เขาก็อยากจะรู้เรื่องข่าวต่าง ๆ ที่เมืองจีนบ้าง ด้วยมิตรไมตรีจิตอย่างสูง

อีก 2–3 วันพอมีเวลาว่าง ท่านอริยครู แป๊ะบาง ได้ช่วยสอนชี้แนะหลักธรรม ให้สติปัญญาธรรมชาติจักษุ ให้ความรู้แจ้งแก่อนุสัยจิตใจ ได้กระจ่างแจ้งในวิชาการโบราณหลาย ๆ สาขา

มาวันหนึ่ง ท่านอริยครู แป๊ะบาง ได้นำ เตี่ยกิมเช็ง เดินขึ้นภูเขา ไปชมพระราชวังโบราณบนยอดเขาหลวงเมืองเพชรบุรี ได้พบศาลาลมพัดเชิงเขา เย็นสบายนั่งกินลมก็โล่งใจเบากายหน่อย ท่านอริยครู ได้รู้ใจ อ่านอารมณ์ เตี่ยออกว่าต้องการจะรู้เรื่องอะไร ๆ ท่านได้ชี้แนะสอนตำราชุด 9 อิม ว่าเป็นวิชาที่ลึกลับมาก จะไปหาครูที่รู้แจ้งสูตรศาสตร์นี้จริง หาสอนได้ก็ยาก เพราะเป็นวิชาถูกสาปของอริยครูโบราณ เขากลัวบาปกรรมกันมาก วิชานี้ยังมีเหลือตกทอดสืบไว้ที่สำนักครูภูเขา คงห่งซัว เมืองจีน พวกเซียนชั้นสูง เต๋าหยิน เก่งสูตรนี้ ซึ่งในประวัติศาสตร์ทุก ๆ ชาติบ้านเมืองต้องการครูสอนเรียนรู้วิชานี้กันมาก. ครูบาที่รู้แจ้งจริง ๆ ก็ไม่ค่อยจะยอมสอนถ่ายทอดให้ เพราะท่านกลัวบาปกรรม จะถึงครูบาผู้สอนเขาไป เหตุผลตรงนี้พบว่า มีศิษย์บางคนที่ขาดคุณธรรมทางใจ ขาดเมตตากรุณาจิต ได้วิชานี้ไปแล้วจะเอาไปใช้ในทางชั่ว เช่น

จับสัตว์มาฆ่ากิน ทรมานวิญญาณสัตว์โลกก็มี คือสอนเขาไปทำบาปก่อเวรกรรมร่วม แล้วกรรมวิบากนั้นจะถึงครูบาแน่นอน ตำรานี้จึงต้องปกปิดนานไปก็สูญพันธุ์ได้เหมือนกันแล...

ชี้แนะการสีซออู้จีนแบบคัมภีร์ 9 อิม บนศาลาเขาหลวงเมืองเพชรบุรี

ท่านอริยครู แป๊ะบาง ได้สอน เตี่ยกิมเซ็ง แซ่เล้า ให้จดบันทึกไว้ว่า จงตั้งใจฟัง เสียงสีซออู้จีน ท่านจะสีให้ฟังแต่ละเสียง ๆ ไป ส่วนสูตรหรือโน๊ตบทเพลง ของ คัมภีร์ 9 อิม นั้น ต้องเรียนกันหลายสิบปี มันยากมากทีเดียว เริ่มแรกจะต้องรู้หลักและความหมายทั้ง 9 บทนั้นก่อน ท่านเอง แป๊ะบาง ก็ยังเรียนไม่จบ ไม่แตกฉานดีนัก ได้เพียงแค่ให้รู้กฎธรรมชาติและความหมายของการสีซออู้นั้นก่อน ต้องให้รู้ว่ามีกี่เสียง ฟังออกทุก ๆ เสียง เป็นพื้นฐานการเรียนก่อน

คัมภีร์ 9 อิม มีสูตรเพลงสีซออู้จีนถึง 9 บท ถ้าเล่นเป็นชำนาญดีแล้ว จะนำโน๊ตเพลงนี้ไปสีซออู้ ซอด้วงหรือดีดพิณก็ได้ แล้วแต่การชำนาญการพลิกแพลงก็ได้ แป๊ะบาง เดินทางท่องเที่ยวผ่านมา 5 ประเทศ ใครจะขอโน๊ตเพลงนี้ ก็ยินดีให้เป็นทานไป

คัมภีร์ 9 อิม บทที่ 1 ถึงบทที่ 9 เขาจัดไว้ว่า เป็นเสียงทิพย์ ความชำนาญของอริยครูโบราณ ท่านตีแตก สูตรหยิน–หยาง (อิม–เอี๊ยง) จึงค้นพบธรรมชาติของเสียง แล้ววางสูตรไว้ว่า เสียงอย่างนี้จะเข้าถึงธรรมชาติจิตใจสรรพสัตว์ เป็นสื่อกลางทางอารมณ์ มีพลังงานดึงดูดจิตใจสรรพสัตว์ได้มาก ดังเช่นผู้สีซออู้จีน ที่ชำนาญสีแล้วจะมีเสียงเบา ๆ พริ้ว ๆ กังวานเบา ๆ ยาว ๆ แจ่มใส ส่งเสียงตามสาย ถ้าสีเป็นตามสูตรศาสตร์ จะฟังเสียงนั้นไพเราะเบา ๆ บันเทิงอารมณ์ดี คนฟังไม่เป็น ไม่เคยได้ฟัง พอมาได้ยินเสียงสีซออู้จีน เป็นเสียงทิพย์อย่างนี้ ก็ยังรู้ว่าฟังแล้วสบายใจ อยากจะฟังอีกแล...

ถ้าท่านอริยครู เป็นยอดเซียนแท้ สีซออู้จีน ท่านมีการสอนเคล็ดลับให้อีก ให้ส่งพลังงานของจิตลงไปกับสายเสียงนั้นอีก ส่งพลังจิตให้ตามกระแสเสียงของซออู้อีกด้วย กรรมวิธีอย่างนี้ จึงต้องหลบคน ขึ้นไปบนเขา เพื่อสอนได้ถ่ายทอดให้ตัวต่อตัว ได้ถ่ายไปด้วย "จิต–ถึง–จิต" ตำราได้กล่าวไว้ว่า ศิษย์ 1,000 คน ที่จะเรียนสำเร็จจนใช้การได้ มีไม่ถึง 2 คน ไม่ใช่เป็นวิชาการที่เรียนกันได้ง่าย ๆ ตามที่พูดกันไว้นะ! ในชีวิตแป๊ะบาง ได้เคยเห็นเซียนแท้จริง ทำได้อย่างสูตรนี้ เพียง 2 ท่านเท่านั้นเอง ท่านเองก็ยังเรียนไม่ได้จบ ทำไม่ได้ตามคัมภีร์ 9 อิมนั้นหมด

ตามสูตร คัมภีร์ 9 อิม ท่านองค์เซียนหลายยุคได้กล่าวไว้ว่า ถ้าใครทำได้แล้ว เป็นเสียงทิพย์จากสีซออู้จีนนี้ จะสื่อสารได้ตั้งแต่บทที่ 1 ถึงบทที่ 7 จะสื่อสารถึง นรก สัตว์เดรัจฉาน เปรต อสุรกาย คน–มนุษย์ และเทวดาต่าง ๆ ได้มาก.

ส่วน คัมภีร์ 9 อิม ตั้งแต่บทที่ 8 ถึงบทที่ 9 จะสื่อสารเสียงทิพย์นี้เน้นหนักไปถึง พวกสัตว์บินต่าง ๆ และสัตว์เลื้อยคลานต่าง ๆ ได้มาก เสียงทิพย์จากสีซออู้จีน เคล็ดลับต้องส่งพลังจิตไปได้ด้วย ส่งพลังจิตไปตามกระแส สายเสียงนั้นอีกด้วย ถ้าทำได้อย่างนี้จะทำให้สรรพสัตว์ได้ยินฟังแล้ว จิตใจเย็น ๆ สงบเบา ๆ ลง หลงฟังเสียงไพเราะ จนจิตใจเคลิ้ม ๆ ไปดังถูกสะกดอารมณ์ หรือสะกดจิตให้ติดตามสายเสียงนั้น ๆ มันขึ้นอยู่กับความชำนาญอีกด้วย ถ้าใครทำได้ ตำราว่าเป็นปราชญ์ที่ตีแตกเสียง หรือรู้ภาษากลางของธรรมชาติอย่างหนึ่งทีเดียว เป็นยอดเซียนที่จับอารมณ์ของสรรพสัตว์ได้มากแล ...

เรื่องวิชาสีซออู้ต่าง ๆ ของจีนนั้น มีมาคู่กับประวัติศาสตร์จีนก็ว่าได้ สมควรรู้ไว้บ้าง จะมีเพื่อนทางใจ ได้ผ่อนคลายความตึงเครียดของอารมณ์ และจิตใจได้อย่างหนึ่ง จัดว่าเป็นจิตศาสตร์ก็ได้เหมือนกัน พวกเซียนโบราณใช้สะกดจิตคน และสัตว์ เรียกร้องจูงจิตใจศรัทธาชนได้ง่ายดี เป็นจุดเด่นวิชาที่มี

เสน่ห์มาก ด้วยวิชานี้จึงทำให้ขบวนวณิพก แป๊ะบาง ได้เข้าเมืองต่าง ๆ เดินทางผ่านไปได้อย่างสะดวกดี เพราะทุกชาติบ้านเมืองพอได้เห็น ได้ยินเสียงพิ้งแล้ว ทิ้ง! สีซออู้จีน เก่งมากตรงที่เรียกนกให้หยุดนิ่งได้มาฟังเสียงทิพย์นั้น เขาทิ้ง! ใคร ๆ ก็อยากจะขอเรียนวิชานี้ ฉันก็เป็นคนใจกว้างไม่หวงวิชาต่าง ๆ ถ้าสอนได้สอนเลย มาจดโน๊ตหรือบทเพลงไปได้เลย แต่จะทำได้จริงนั้น คงจะอีกหลายชาติทีเดียวแล...

เตี๋ย ได้พบเห็นแล้ว ท่านอริยครู แป๊ะบาง นี้เป็นนักบุญตัวอย่าง ที่ไม่หวงวิชาการ ปราชญ์ที่หาได้ยาก ยกเว้นคนที่เข้าไม่ถึงจิตใจท่าน มองไม่เห็นคุณธรรมท่าน ก็ต้องไม่รู้จักท่านดีแน่นอน ท่านอริยครู แป๊ะบาง นี้เข้าตำราจีน ว่าบุคคลที่มีจิตใจเพื่อแบ่งปันให้แก่สรรพสัตว์ โลกมักจะไม่ลืมผลงานอมตะของท่าน "ตัวตาย-แต่ชื่อไม่ตาย" แล...สาธุ!

เหลาฮั่วเสียงไต้โจ้วซือ[1] ท่านเป็นพระมหาอริยมหาครูบา

---

1 **เหลาฮั่วเสียงไต้โจ้วซือ** เป็นเจ้าของวรรณกรรมชุด ตำนานหนังสือ **ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น.** และชุด **ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น** ภาคภาษาจีน **เตียกิมเช็ง แซ่เล้า** ได้นำมาจากเมืองจีน ได้ร่วมกับ **พระมหาเอี่ยม** แปลเป็นภาษาไทย เมื่อ **ธ. ธีรทาส.** ก่อนอายุ 7 ขวบแล้ว ได้มีบุญจัดพิมพ์แจกทานเมื่ออายุ 84 ปี ได้มาเป็นเลขานุการพุทธสมาคม เบ้าเก็งเต๊ง กทม.

จาก ธ. ธีรทาส.

เป็นเจ้าอาวาสวัดซิงอำยี่ อ.เท้งไฮ้ ประเทศจีน เป็นนักปราชญ์ชั้นจอหงวน ที่ต้องปลอมตัวออกบวช หนีภัยระหว่างสงคราม เฉียนหลงฮ่องเต้ ราชวงศ์ชิง (เช็ง) ออกคำสั่งกวาดล้างฆ่าพระสายเส้าหลิน (เซียวลิ้มยี่) ให้หมด ท่านอริยมหาครูบา ต้องหนีภัยกับศิษย์ยอดฝีมือหนีหลบภัยเข้าป่าภูเขาสูง แอบซ่อนตัวฝึกวิทยายุทธ และวิชาการต่าง ๆ สอนศิษย์เพื่อที่จะคอยวันหนึ่งจะต้อง "ฮ้วงเช็ง-ฮกเม้ง" คือปฏิวัติล้มราชวงศ์ชิง (เช็ง) แล้วฟื้นฟูกู้ชาติจีนให้ราชวงศ์เหม็ง ได้กลับมาครองราชอย่างเดิม เพราะท่านเป็นเชื้อพระวงศ์เหม็ง

ในที่สุดคุณปู่ และบิดาของท่านรวมพลไม่สำเร็จล้มเหลวไป ท่านและหมู่คณะที่หนีภัยเอาตัวรอดมาได้ จึงวางแผนให้ศิษย์ออกไปโพ้นทะเลต่างประเทศ ให้หนีเอาชีวิตให้รอดกันไว้ก่อน แล้วจึงค่อยมาคิดการกู้ชาติต่อไป

พระมหาอริยมหาครูบา เหลาฮั้วเสียงไต้โจ้วซือ ได้แต่งตั้งให้ แป๊ะบาง เป็นหัวหน้าคณะ ด่วนนำขบวนยอดฝีมือรุ่นสุดท้ายมี 10 ท่าน และให้ลาสึกออกจากเป็นพระภิกษุหมด เพื่อหนีภัยการเมือง ออกจากเมืองจีนใช้เส้นทางสายเข้าคุนหมิง (คุงเม้ง) เข้าพม่า ลาว เวียดนาม เขมร แล้วเข้าเสียมหลอก๊ก (สยาม) ได้ผ่านมา 5 ประเทศ ระหว่างการเดินทางเพื่อนรุ่นพี่เป็นยอดฝีมือกังฟู อายุเกิน 90 ปี แก่ชราภาพตายไป 2 ท่าน เหลือ 8 ท่านเข้าเมืองสยาม โดยใช้วิชาการท่องเที่ยวแบบวณิพก

ขายยารักษาโรค ฝังเข็ม ถอนฟัน ต่อกระดูก รักษาโรคต่าง ๆ แจกยาเป็นทาน เล่นกลเพื่ออุบายชักจูงเรียกร้องคนมาดู แล้วเทศนาสอนธรรมทาน เป็นหมอพระโพธิสัตว์ ไปทุกภาคแห่งกรุงสยาม ต้องการสำรวจเส้นทาง จดข้อมูลต่าง ๆ ส่งรายงานไปเมืองจีน แล้วฉันได้จากเมืองจีนมาร่วม 40 ปี

ส่วนฉันคือ แป๊ะบาง พอแก่ชราภาพลง เกิดลูกน้องและลูกพี่ที่ร่วมเดินทางมาค่อย ๆ แก่ชราตายไปทีละคน ผู้มีชื่อเป็นยอดฝีมือกังฟู ชื่อ ฮวบทง ฮวบตั๊ก ฮวบหุย ทั้ง 3 ท่านนี้มีเชื้อพระวงศ์เหม็ง อายุเกิน 90 ปี ตายกันจนหมด เหลือแต่แป๊ะบาง มีอายุที่หนุ่มที่สุด พอวันที่มีอายุ 70 กว่าปีก็คิดปลงสังขารชีวิต หาที่ตาย จึงได้คัดเลือกเอาเมืองเพชรบุรี มาที่ถ้ำแกลบ แอบปลูกซุ้ม ศาลามุงจาก ใกล้สระน้ำ เปิดเป็นร้านขายกาแฟ คนที่ดื่มกาแฟ แป๊ะบาง ถ้วยเดียวตาสว่างไปทั้งคืน มีกำลังวังชาดี ลืมท่านไม่ลง... ใครดื่มกาแฟถ้วยละ 3 สตางค์ แล้วจะลุกขึ้นไป ไม่ชำระเงินเลย ท่านก็ไม่ว่า ไม่ตามไปทวงเงินนั้นอีกเลย...สมัยโน้นกาแฟดีหาซื้อยาก จะต้องคั่วเม็ดกาแฟเอง ท่านได้เม็ดพันธุ์มาจากแขกเมืองปัตตานี เอามาปลูกไว้เชิงเขางอกงามดี มีหลายต้นชาวบ้านยังไม่รู้จักกันเท่าไรนัก

เรื่องของ ท่านอริยครู แป๊ะบาง นั้นมีมากมาย เตี่ยกิมเซ็ง ติดตามท่านไปตาม สมาคมจีน ศาลเจ้าต่าง ๆ กลุ่มเทวนิยมจีน ให้ความเคารพนับถือท่านมาก ในวันพระจีน ก่อนประชุมกลุ่มคนไหว้เจ้านั้น ท่านมักจะสีซออู้จีน อย่างไพเราะจับจิตซึ้งใจผู้ฟังเสียก่อน แล้วเล่านิทานจีนติดตลกเพราะท่านเคยเป็นศิลปินมาก่อน มีการแทรกคติธรรมสอนธรรมทานไปในตัว พวกชอบถามสามก๊ก เลียดก๊ก ไซอิ๋ว ท่านร้องเป็นเพลงจีน ตีเกราะเคาะไม้ คนฟังติดใจ บางคนเอาเงินใส่ซองสีแดง ขอถวายท่านไว้ใช้ดำรงชีพ เยี่ยงถวายพระภิกษุ

พอหยุดร้องเพลงจีน ใครติดขัดปัญหาชีวิต มาหาท่าน ท่านมักจะเทศนาธรรมชี้แจงเหตุของทุกข์นั้น จนพอรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจก่อน แล้วชี้ทางให้ปรับปรุงตัวเอง มักจะได้ผลทางจิตใจที่ดีมาก ส่วนคนที่ฟังธรรมะไม่รู้เรื่อง ก็นึกว่าท่านองค์เซียนเก่งแต่น้ำมนต์ เก่งยาจีน เพราะท่านไปบ้านใคร ๆ ไม่เคยนอนลงให้หลังแตะถึงพื้นเสื่อบ้านนั้นเลย ต่อให้ยุงชุมสักเท่าไรๆ ท่านก็นั่งแต่สมาธิ เข้าฌานไปตลอดคืน ยุงไม่กัดท่านเพราะเข้าฌาน 4 ได้ตัวแข็ง หนังเหนียวปากยุงเจาะผิวหนังไม่เข้า จะอยู่ป่าช้า เรือนว่าง โคนต้นไม้ ทุกแห่งได้อย่างสบาย ยุงไม่กัดเลย จะนั่งเข้าฌาน 3 วันหรือ 7 วันก็ทำได้ เป็นตัวอย่าง ที่ชาวจีนศรัทธาชนนับถือมาก. มีชาวจีนแต้จิ๋วนิยมเรียกชื่อท่านว่า มั่งเซียน–มั่งคำนี้ ภาษาจีนแปลว่า–ผึ้น

เตี๋ยกิมเช็ง ชอบสอบถามชาวบ้าน เมืองเพชร ที่รู้จักท่าน สรุปแล้วรู้แต่ว่า แป๊ะบาง เป็นชีผ้าขาว หรือบวชเถร ท่านไม่ค่อยสังคมกับใคร ๆ รู้แต่ท่านแป๊ะบาง เก่งน้ำมนต์ ใครนอนไม่หลับ ปวดหัว มาหาท่านก็จับเส้น จับหัว สกัดจุด จี้จุด ให้ทีเดียวก็หายทุกราย ใครปวดฟันมาหาท่าน ง่ายนิดเดียว ท่านเอานิ้วจี้ลงไปตรงฟันซี่ที่ปวด ประเดี๋ยวก็ชาไปทั้งปาก ท่านก็เอานิ้วหยิบฟัน ถอนฟันซี่ที่ปวดออกมาให้ดู ไม่ปวดอีกด้วย ตรงนี้เก่งมากชาวบ้านนับถือท่านมาก แจกยาเป็นทานอีกด้วย. บางวันท่านนิ่ง นั่งเข้าสมาธิ ใครจะมาเรียก นั่งเรียกหรือนอน คอยจะเรียก ก็คอยไปเถิด! กูนิ่งดิ่ง ๆ อยู่แต่สมาธิ การวางเฉย ๆ หลับตา เป็นการตอบว่า เข้าเงียบ กไม่เอากับมึงแล้วโว้ย!

แป๊ะบาง คือมนุษย์ที่แปลกที่สุด คือท่านไม่บอกชื่อแซ่ ใครง่าย ๆ ต้องการปกปิด ท่านว่าไม่อยากดัง พอกันทีแล้วโว้ย! คนที่เข้าไม่ถึงจิตใจ หรือคุณธรรมท่าน คงจะนึกว่าเป็นคนจวนจะบ้าแล้วไปเลยก็มี มันช่างขบขันดี เอาแต่นิ่ง–ว่าง

มีคนชาวกรุงเทพ ชั้นเจ้านาย มีท่านขุน คุณหลวง สามยอด คุณพระอยู่สำเพ็ง กรุงสยาม มักจะเป็นปัญญาชน นักปราชญ์ ในวันหยุดพักร้อนชอบนำขบวนมากราบไหว้! ดื่มกาแฟของท่าน แล้วถามปัญหาธรรมะ ศาสนาขงจื๊อ–เต๋า–พุทธ กรรมวิธีการบำเพ็ญฌาน เพราะท่านทำให้ดูได้เป็นตัวอย่าง พูดสอนตอบแก้ปัญหาที่ข้องใจลงได้ เป็นปราชญ์ที่ซ่อนตัว อริยครูบาอย่างนี้หาได้ยากแล้วแล... สาธุ!

บทที่ 4

บันทึกแป๊ะบาง-เข้าพม่า-ลาว-เวียดนาม.

นครจำปาศักดิ์ (เขมร) ถึงเสี้ยมหลอก๊ก (สยาม)

(ผ่าน 5 ประเทศ)

ดังได้รับฟังมาอย่างนี้ อาจารย์แป๊ะบาง แซ่เล้า. เจ้าของสอนโน๊ตเพลง สีซออู้จีน เป็นทานผ่าน 5 ประเทศ ได้บอกให้เตี่ยกิมเซ็ง แซ่เล้า ช่วยจดบันทึกความทรงจำของท่านไว้ว่า บนศาลา ณ ภูเขาหลวงเพชรบุรี สยาม.

เรื่องสมัยหนึ่งที่เมืองจีน ท่านเจ้าอาวาสวัดซิงอำยี่ อ.เท้งไฮ้ ประเทศจีน ประมาณ พ.ศ. 2437 ได้แต่งตั้งให้ แป๊ะบาง ที่มีอายุน้อยที่สุด เป็นหัวหน้านำขบวนวณิพก 10 ท่าน ให้เตรียมตัวออกเดินทางจากเมืองจีน เป็นการด่วน ให้ใช้เส้นทางเข้าพม่า เพื่อสำรวจเส้นทางบก และทำแผนที่การเดินทางออกและเส้นทางที่ได้ผ่านไปทุกประเทศ เพื่อความสะดวกแก่คนรุ่นหลัง ๆ ที่ยังจะต้องเดินทางออกนอกประเทศอีก

อริยครูแป๊ะบาง บันทึกไว้ว่า ถึงเมืองพม่า

ถึงเมือง พม่า พ.ศ. 2442 ชาวเมืองพม่า ส่วนมากเป็นเชื้อสายผสมมอญ นอกนั้นเป็นกะเหรี่ยง แม้ว เย้า ยังมีอีก

หลายเผ่าพันธุ์ ส่วนมากผิวขาว เหลือง สวยงาม ที่ดำแดงคมขำก็มีบ้าง ความเป็นอยู่รอดของชีวิต ข้าวปลูกเอง พวกกุ้งปลาเต็มแม่น้ำทุกสาย พวกที่ขยันทำมาหากิน อยู่รอดอย่างสบาย ทรัพยากรป่าไม้ดี มีไม้สักทองสีสวยงามต่าง ๆ มากกว่าเมืองจีน ประเทศชาติยังขาดการพัฒนาการศึกษาที่ทันสมัยต่าง ๆ มีลูกหลานออกมาส่วนมากต้องอาศัยวัดพระพุทธศาสนา เป็นโรงเรียน มีแม่น้ำโขงไหลผ่าน เมืองหลวงมีพระเจดีย์ยอดทองคำสวยงาม องค์ใหญ่มากได้บรรจุพระธาตุ ดูฝีมือช่างเป็นศิลปแบบผสมอายุสมัยราชวงศ์ถังของจีน มีพระภิกษุ สามเณร นิกายหินยาน (เถรวาท) นับวัดแทบไม่ถ้วน. ส่วนวัดแบบมหายาน มี 3 วัด มีพระภิกษุจีนเป็นชาวเหอหนาน 20 องค์ นอกนั้นมีแต่ศาลเจ้าเทวนิยมจีน พวกค้าขายมักจะเป็นชาวจีนแต้จิ๋ว จีนแคะ จีนไหหลำ ชาวเหอหนาน ชาวญวน แขกอินเดียก็มีบ้าง มีโบสถ์คริสต์หลายแห่ง แต่ทหารฝรั่งรักษาการ การปกครองถูกทหารฝรั่งควบคุมไว้

ถึงเมืองลาว

เข้าเมืองลาว คนลาวส่วนมากผิวขาว เหลือง ดำแดงก็มีบ้าง มีชาวมอญ ชาวญวน ผสมไว้ไม่น้อย มีวัดแบบนิกายหินยาน (เถรวาท) มีมาก แม่ชีอยู่วัด พระเณรอาศัยบิณฑบาตสังขารชีวิตอยู่รอดได้ดีกว่าเมืองจีน แต่วัดแบบมหายาน มี 1 วัด มีพระจีนชาวแต้จิ๋ว และจีนแคะ 12 องค์ วัดมหายานแต่เป็น

ชาวเวียดนามมาสร้างไว้ก่อนอีก 3 วัด มีพระเณร 30 องค์ มีโบสถ์คริสต์หลายแห่ง ทหารฝรั่งควบคุมไว้หมด ทรัพยากรป่าไม้ยังดี มีไม้แก่น ไม้สักทองสีต่าง ๆ ยังมีมาก ฝรั่งมุ่งขนไม้ซุงไป พ่อค้าเป็นชาวจีน ชาวญวน แขกก็มีบ้าง เมืองเล็กกว่าพม่ามาก อาศัยแม่น้ำโขงไหลผ่าน กุ้งปลาชุกชุมมาก ปากท้องชาวบ้านอยู่รอดได้ดี เพราะกินข้าวเหนียวเลี้ยงง่ายดี แต่พวกข้าวเหนียวกินแล้วมักจะชอบง่วงนอน เป็นคนซึมเซาง่าย ๆ จึงทำให้เห็นว่า พวกลาวเป็นคนเกียจคร้าน ไม่สู้การงานไป ยังขาดการพัฒนาให้การศึกษาที่ทันสมัยต่าง ๆ ลูกหลานออกมาส่วนมากต้องอาศัยวัด เป็นโรงเรียนไป

ถึงเมืองเวียดนาม

เข้าเมืองเวียดนาม ชาวเมืองเวียดนาม ผิวขาว เหลืองแบบจีน พอรู้ว่าเป็นขบวนของนักบุญ แป๊ะบาง ศิษย์สายวัดเส้าหลิน (เซียวลิ้มยี่) ซึ่งบรรพบุรุษได้สร้างชื่อเสียงทิ้งผลงานไว้ดังมาก เข้าสุภาษิตว่า "ชื่อถ้าแท้ดีจริง-วาจาก็มักจะศักดิ์สิทธิ์" จะพูดจาทำการงานอะไร ๆ เขามักจะเคารพนับถือ ชาวเวียดนามต้อนรับเป็นอย่างดี พวกชาวญวนมีวัฒนธรรมแบบจีนมาก และรู้อักษรภาษาจีนดีมาก มาดูชาวเมืองรูปร่างหน้าตาผิวพรรณขาวเหลือง คงจะเป็นสายพันธุ์เดียวกันกับจีนมาก่อน

เมืองฮานอย และไซ่ง่อน เจริญมาเก่าแก่ใหญ่โตมาก มีวัดพระพุทธศาสนา แบบมหายาน นิกายหลินฉิ (หลิ่มจี้จง) มาสร้างไว้ก่อน ได้สำรวจสอบถามดูว่ามี 200 กว่าวัด มีพระภิกษุภิกษุณี ถือศีลกินเจ ร่วม 5,000 องค์ วัดที่เก่าสร้างสมัยราชวงศ์ถังก็มี มีศาลเจ้าเทวนิยมจีน ลัทธิขงจื้อ มีมากมาย โบสถ์คริสต์ก็มีมาก การปกครองถูกฝรั่งควบคุมไว้ ข้าวปลาอุดมสมบูรณ์ดี เศรษฐกิจยังดีกว่า พม่า ลาว ฝรั่งมาขนเอาป่าไม้ซุงวัตถุดิบเหล่านี้ไปมาก ปัญญาโลกีย์ชาวเวียดนาม ฉลาดกว่าพม่า ลาว

(ที่เมืองไซ่ง่อน คณะแป๊ะบาง ได้เขียนการบันทึกเดินทาง ส่งไปเมืองจีน 1 ครั้ง)

โอ..! อมิตาพุทธ. ทุกบ้านเมืองต้อนรับนับถือ ขบวนนักบุญ แป๊ะบาง เพราะว่าเขาทึ่ง! เห็นแล้วตื่นเต้นวิชากังฟูต่างๆ วิชาผึ้งเข็ม สกัดจุด รักษาโรค ต่อกระดูก ถอนฟันไม่ปวด แจกยาจีนเป็นทาน เทศนาสอนธรรมไปอีกด้วย ตรงที่ชมมากที่สุด และชอบนำเอาลูกหลานมาขอฝากให้ติดตามไป เพื่อขอเรียนวิชาความรู้นั้น ก็คือการสีชออู้จีน เสียงไพเราะเพราะพริ้งตรึงใจ แล้วยังสามารถเรียกนกบินต่างๆ ให้มาหยุดหลงฟังได้บ้าง เป็นจุดเด่นที่เจ้าบ้าน เจ้าเมืองทุกประเทศเห็นแล้วก็ทึ่ง! มากที่สุด

แล้ว แป๊ะบาง ใจกว้างพอ ไม่หวงวิชาการต่าง ๆ ถ้าสอนได้ ก็สอนเลย ถ้าบอกได้ก็บอกเลย จึงผูกมิตรไมตรี บุญสัมพันธ์ไว้กับคนได้ทุกชาติบ้านเมืองที่ผ่านมา ผลบุญที่ใจกว้างอย่างนี้ จึงได้ช่วยให้ขบวนแป๊ะบาง เดินทางผ่านไปได้สะดวกดีทุก ๆ ประเทศ

ถึงเมืองเขมร

เข้าเมือง นครจำปาศักดิ์ (เขมร) คนเขมรชาวพื้นเมืองมีผิวพรรณดำแดงมาก นิสัยพูดจาแข็งกระด้าง ดุร้ายกว่าลาวหรือพม่า มีเมืองเก่าที่โบราณสถานอันยิ่งใหญ่ แต่ปราสาทเวียงวังมีพระพุทธรูปแบบหน้าคน คงจะเป็นรูปเจ้าเมืองนั้น มีพระพุทธรูป เทวรูปแกะสลักด้วยหินอ่อนสีต่าง ๆ หล่อเป็นทองสำริดก็มีมาก ดูลักษณะส่วนมากหน้าผากมักจะเตี้ย ให้อารมณ์เหี้ยมรูปทรงทั้งนั่งและยืน ร่างกายเอวองค์กำยำล่ำสัน แบบนักรบส่วนมากยังปล่อยให้รกร้างมานานปีมาก ๆ จนมีต้นไม้สัก ต้นไม้แก่นต่าง ๆ ที่มีอายุเป็นร้อยปี หรือเป็นพันปีขึ้นปกคลุมก็มีมาก. หลักฐานต่าง ๆ แสดงให้เชื่อว่า ชาวเขมรเมื่อร่วมพันปีมานี้ได้เคยเจริญรุ่งเรืองสุดยอดในภูมิภาคนี้มาแล้ว

คณะแป๊ะบาง แปลกใจมากที่สุด เมืองเขมรมีวัดพระพุทธศาสนามาก และก่อสร้างเป็นศิลปแบบมหายานมากมาย แต่จะไปหาพระภิกษุที่เป็นพระมหายานแท้จริง สักองค์แทบไม่พบ มีแต่พระภิกษุนิกายหินยาน (เถรวาท) ปกครอง

เมืองใหญ่ ๆ มีศาลเจ้าแบบเทวนิยมจีนบ้าง แต่มักจะเป็นของชาวเวียดนาม ในตลาดตามเมืองใหญ่ มีพ่อค้าเป็นชาวจีนหลาย ๆ เผ่าพันธุ์ และชาวญวน เปิดร้านอาหาร ค้าขายสินค้าต่าง ๆ มีทะเลสาปใหญ่มาก พืชผักกุ้งปลาอุดมสมบูรณ์มาก ชาวเมืองกินข้าวเจ้ากันมาก เป็นเมืองเก่าใหญ่มาก่อนก็จริง ยังขาดการพัฒนาการศึกษาต่าง ๆ อีกมาก หรือเป็นเพราะถูกทหารฝรั่งควบคุมไว้ โบสถ์คริสต์มักจะเป็นกองบัญชาการด้วย เมืองเขมรคณะแป๊ะบาง ไปไม่ทั่ว (จะมุ่งเข้าสยามพบเจ้าเหม็ง)

แป๊ะบาง มีอายุ 35 ปีนับว่าน้อยที่สุดในคณะนี้ แต่ได้เป็นหัวหน้านำขบวนนักบุญท่องเที่ยวสำรวจผ่านไป 4 ประเทศ ใช้เวลา 12 ปี ที่ผ่านไปได้รอดแทบจะไม่ต้องใช้เงินทองของตนเองเท่าไรนัก เพราะอำนาจแรงบุญกุศลบารมีของ โพธิสัตว์ศีล จะไปบ้านไหนเมืองใด ๆ พวกมีช้างมีม้า มีเกวียน มักจะยินดีเข้ามาช่วยเหลือการขนส่งไปแต่ละเมือง ด้วยการมีน้ำใจไมตรีจิตที่หาได้ยาก เป็นผลบุญที่มีอุดมคติโพธิสัตว์ ใจเรากว้างขวาง ได้สอนวิชาการเป็นทาน แจกยาเป็นทาน ไม่หวงตำราบอกได้บอกเลย สอนได้สอนเลย เป็นโรคอะไร ๆ รักษาให้ยาแล้วยังสอนให้ใช้ยา พวกต้นไม้ใบหญ้าที่เป็นสมุนไพรในเมืองนั้นอีกด้วย ตรงนี้ทุกเมืองเขาซาบซึ้งจิตใจมาก บุญประทับจิตกุศลติดวิญญาณไปอีกหลายชาติภพแล ... สาธุ !

ถึงเมืองสยาม (ไทย) ภาคอิสาน

ถึงเมืองสยาม (เสี้ยมหลอก๊ก) เดินทางเข้าภาคอิสาน (ไทย) ข้ามฝั่งแม่น้ำโขง พ.ศ. 2449 มีชาวบ้านพูดให้ฟังว่า ถึงปีมีพยานาคเที่ยวออกมาแสดงอิทธิปาฏิหาริย์ พ่นไฟ พ่นน้ำ ทุก ๆ ปี. แล้วยังมีปลายักษ์ตัวโตเท่าม้า (คือปลาบึก)

คณะแป๊ะบาง บังเอิญได้พบเห็นแล้ว จึงได้รู้ว่า เป็นปลาเมืองจีน มีต้นกำเนิดที่จีน มันชอบกินพวกสาหร่าย และตะไคร่น้ำ รากพืชในน้ำเป็นอาหาร มันว่ายลงมาตามแม่น้ำโขง ชอบเล่นน้ำที่ไหลเชี่ยวมันจึงตัวโตมาก. ที่เมืองจีน คนจีนหัวโบราณไม่กินปลาบึกอย่างนี้ ถือว่าใครกินเป็นบาปกรรม เพราะว่ามันเป็นคนมาเกิด คือพวกทหารขงเบ้ง ในสามก๊ก ที่ตายไปแล้วได้มาเป็นปลาบึก ชาวจีนจึงเรียกว่า ขงเม้งฮื้อ เพราะมันชอบเล่นน้ำไหลเชี่ยวแรง ๆ คือการได้ออกกำลังกาย จึงทำให้มันตัวโตเร็วใหญ่มาก ได้ว่ายมาให้ชาวสยาม (ไทย) จับฆ่ากินทุกปี เพราะชาวจีนไม่จับฆ่ากิน ขงเม้งฮื้อ (ปลาบึก) จึงมีโอกาสอายุยืน อยู่ได้นาน ๆ ตัวโตเท่าม้า พบแม่น้ำโขงผ่านเมืองเชียงแสน. และเมืองอุบลราชธานี

โอ... จะเป็นบาปกรรมอะไรหนอ... ขงเม้งฮื้อ มีชีวิตอยู่บ้านเกิดเมืองนอนเขาได้ยกย่องให้เป็นคนแล้ว ก็ต้องนับว่าเป็นบุญหนักศักดิ์สูง เท่ากับได้ประกันชีวิตให้อยู่สุขสบายดีแล้ว ยัง

ไม่เอา...แปลกใจถึงปีว่ายน้ำลงมารับบาปกรรม ให้ชาวสยาม (ไทย) จับเอาไปฆ่ากินกันทุก ๆ ปี กรรม ! คณะนักบุญ แป๊ะบาง ท่องเที่ยวสำรวจอยู่ภาคอิสาน 4 ปี สนุกกับผลงานอย่างนี้มาตลอด ได้พบชาวจีนแต้จิ๋ว เป็นพ่อค้าขายสินค้าต่าง ๆ มากจีนแคะ ไหหลำ กวางตุ้ง มีน้อย ยิ่งเป็นฮกเกี้ยน ไม่พบเลย. ภาคอิสานนี้ยังแข็งกระด้างมากเกินไป เพราะขาดน้ำมาก ๆ เป็นต้นเหตุ ชาวเมืองภาคนี้จึงยากจนมาก

เข้าตำราจีน ดูฮวงจุ้ย ว่าธาตุน้ำ คุมลาภผลต่าง ๆ แล้ว ใครจะปลูกบ้าน หรือสร้างเมือง ตำราสอนไว้ว่า ต้องให้ดูแม่น้ำลำคลองไหลใสสะอาดไหม ? น้ำนั้นดีไหม ? สนใจเรื่องนี้ไว้ก่อน เพราะว่าบ้านไหนเมืองใด ๆ ถ้าขาดน้ำมาก ๆ คนเมืองนั้นจะยากจนมาก เพราะว่าเศรษฐกิจจะดีได้ต้องขึ้นอยู่กับการเพาะปลูกพืชไร่ ทำนา ทำสวน การเกษตรกรรมต่าง ๆ ต้องอาศัยเรื่องน้ำเป็นพื้นฐาน. เข้าตำราคัมภีร์อี้จิง (เอี๊ยะเกี๊ย) อีกมีภูเขาหัวโล้นสีดำ ดินแดง น้ำขุ่นมาก อิทธิพลดินและฟ้าอากาศมีธาตุ 4 (ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม) ไม่สมบูรณ์ จะทำให้ลูกหลานออกมามักจะไม่สวยงาม มีคนเตี้ยและแคระมาก ผิวพรรณสีดำแดงดูคล้าย ๆ ดินลูกรังภาคนั้น

ภาคอิสาน ยังจะต้องการพัฒนาการศึกษา สร้างเขื่อนกักเก็บน้ำ ขุดคูคลองการส่งน้ำ การชลประทานต้องไปเอาน้ำมาจากแม่น้ำโขง ถ้าน้ำแม่โขงเข้ามาถึงภาคอิสานได้เมื่อไร ๆ ภาคนี้จะมีเศรษฐกิจดี ชาวบ้านรวยกันเมื่อนั้นแล...

ภาคอิสาน จะมีเมืองที่อุดมสมบูรณ์ดีบ้าง ก็อยู่ตามแถวรอบ ๆ ป่าดงพญาเย็น เมืองโคราช ดินดี น้ำดี ชาวพื้นเมืองมักจะชอบกินข้าวเหนียว หุงครั้งเดียวเก็บได้นานไม่บูดง่าย ๆ เป็นคนลาว และเขมร หลายเผ่าพันธุ์ คนพื้นเมืองส่วนมากผิวดำแดง คนรูปร่างเตี้ยเล็ก เพราะขาดสารอาหารมานานปี จึงทำให้ชาวเมืองร่างกายเตี้ยหรือแคระก็มีมาก ดูคล้าย ๆ เหมือนมะขามข้อเดียวในเมืองนั้น ดูดินลูกรังเมืองนั้นมีมาก คนดื่มกินน้ำนั้น จึงทำให้คนผิวสีดำแดง ผิวเหมือนดินลูกรังไป พวกผิวขาวมักจะเป็นลูกชาวญวน ลูกชาวจีน. ถ้าเป็นพวกลาวแท้หรือเขมรแท้ มักจะมีหน้าผากเตี้ย ๆ ดั้งจมูกสั้น ๆ หรือดั้งจมูกทรุด ผิวพรรณสีดำแดง เข้าตำราโหงวเฮ้งจีนกล่าวไว้ว่า มักจะวาสนาอาภัพ มีหลักทรัพย์มักจะไม่มั่นคง จะสร้างบ้านเมืองมักจะไม่เจริญได้นาน ๆ ขาดโลกียบุญอย่างหนึ่งแล...

ภาคอิสาน มีโบราณสถานเก่าแก่มาก เช่นปราสาท เวียงวังต้องรกร้างมาก มีวัดเก่าแก่มากรกร้างอายุไม่ต่ำกว่า 1,000 ปีก็มี ดูรูปทรงลักษณะของ พระพุทธรูป เทวรูป เป็นศิลปผสมฝีมือช่างฝ่ายมหายานถึงสมัยราชวงศ์ถังของจีน แยกธาตุเจาะลึกลงไปอีกชั้น พระพุทธรูป เทวรูป มีลักษณะหน้าตาขึงขังเข้มข้นให้อารมณ์ดุเหี้ยม ทำให้เชื่อว่าเป็นอิทธิพลของพวกชาวเขมรมาสร้างไว้ก่อน

ภาคอิสาน ไม่พบวัดจีน หรือวัดญวน มีแต่ศาลเจ้าเทวนิยมจีนบ้าง มีโบสถ์คริสต์หลายจังหวัด ไม่พบสุเหร่าแขกอิสลาม เป็นภาคที่ขาดแคลนน้ำมาก มีพระภิกษุสามเณรอยู่ตามวัดสยาม เป็นครู เป็นโรงเรียนสอนชาวบ้านไปด้วย อาหารขบฉัน ชาวบ้านใจบุญสุนทรทาน พระเณรอาศัยอยู่รอดได้ดีกว่าประเทศอื่น ๆ

คณะ แป๊ะบาง พวกครูชอบสอนวิทยาทาน เป็นหมอยาสมุนไพร ชอบสงสัยค้นคว้าต้นเหตุของทุกข์ ตามอริยสัจ 4. ได้สำรวจสอบถามดูชาวบ้าน คนเมืองที่ผ่าน ๆ มา พอจับความพบต้นเหตุได้ว่า ส่วนมากกินอาหารที่สกปรก เป็นอันตรายโดยไม่รู้ตัว คือเอาปลาที่ตาย ปลาตายมักจะทิ้งไว้จนบูดมีกลิ่นเหม็นเน่าหน่อย ๆ แล้วเอามาหมักใส่เกลือ ข้าวคั่ว หรือรำข้าวหมักไว้ จนเกิดมีตัวหนอน เรียกว่าปลาร้า ชาวพื้นเมืองตามป่าดงมีทุกบ้าน พวกกินปลาร้าที่ทำให้สุกก่อนยังดี อีกพวกชอบกินปลาร้าดิบกินดิบ ๆ ว่าอร่อยดี หารู้ไม่นั่นคือกินเชื้อโรคร้าย ตัวพยาธิเส้นด้าย พยาธิใบไม้ พยาธิตัวเหมือนไส้เดือน กินปลาร้าดิบ คือกินตัวพยาธิเข้าไว้ในท้อง มันเพาะเชื้อออกลูกหลานกันอีก อันตรายที่มันแย่งดูดกินเอาอาหารที่จะบำรุงร่างกายคนไป

โอ..ดูแล้วก็คิดสงสาร ได้ช่วยรักษา ยังบอกสอนให้ใช้ยา กรรมวิธีแก้โรคนั้น เอาต้นไม้ในป่าเขาแถบนั้นเป็นยาได้ทั้งนั้นเลย เช่นรักษาโรคพยาธิในท้องลำไส้ ให้ไปเก็บเอาลูก

มะเกลือดิบ มาตำแล้วคั้นน้ำออกมา 1 ถ้วยชาม แล้วผสมกับน้ำกะทิ (มะพร้าว) ให้ดื่มตอนเช้ามืด เวลาท้องว่าง เพียง 2 วัน ตัวพยาธิ ก็จะถ่ายออกมาหมด (ต้องท้องว่าง กินยานี้จึงได้ผล) พวกต้นไม้ตระกูล ต้นตะโกต่าง ๆ ก็ใช้เป็นยาขับถ่ายพยาธิบางอย่างได้บ้าง พวกเด็กชาวพื้นเมือง ซูบผอม พุงโต ตัวเหลืองกันมาก แล้วยังได้สอนบอกตำรายาต่าง ๆ ไว้อีกหลายอย่าง

พวกชาวบ้านกินและดื่มน้ำขุ่น ที่ไม่ได้ต้มให้สุกก่อน พวกนี้เป็นโรคนิ่ว ตาเหลือง เป็นโรคไต กันมาก เพราะดื่มน้ำไม่สะอาด กรรมวิธีแก้รักษา ได้สอนบอกให้ไป เอาต้นหญ้าหนวดแมว เป็นยา เอามาต้มเป็นหม้อใหญ่ ให้กินและดื่มแทนการดื่มน้ำ คือกินน้ำหญ้าหนวดแมวอย่างเดียว ดื่ม 7 วัน มันถ่ายล้างเม็ดนิ่ว ล้างไต ออกทางปัสสาวะ หรือละลายไปเอง ส่วนมากได้ผลดี ต้นยาดีในป่าภาคอิสาน ยังมีอีกมาก คนใช้ไม่เป็นกันเอง เช่นไม้ต้นจันทน์ เอาเชื้อเห็ดไปเพาะจะทำให้เห็ดนั้นหอม เห็ดหอม. ยังมีไม้หอมในป่าอีกมาก อายุยืนเป็น 100 ปี ชาวบ้านตัดต้นล้มลงมาบอกว่า ส่งกรุงสยาม ฝรั่งรับซื้อไปหมดทั้งต้น มันเอาไปทำน้ำหอม กลับมาขายให้บ้านเรา (อีกหน่อยสูญพันธุ์หมด) ต้องปลูกเป็น 100 ปี จึงใช้ไปกลั่นทำน้ำหอมได้ เขาตัดวันเดียว เป็นกรรมของลูกหลานเหลนต่อไปได้ยิน แต่ชื่อว่ามีไม้หอมกรุงสยาม ฝรั่งเศสเอาไปหมด

แล้วอิสานเดินทางผ่านอุบล ฯ. นครพนม ศรีสะเกษ. ร้อยเอ็ด สุรินทร์ เมืองโคราช. ช่วยสอนสติปัญญาโลกีย์มา 10 แห่ง

ถึงกรุงสยาม (กรุงเทพ ฯ)

ถึงกรุงสยาม (กรุงเทพ ฯ) พ.ศ. 2454 ขบวนนักบุญแป๊ะบาง ถึงเมืองหลวง (เสี้ยมหลอก๊ก) เมืองกินข้าวจ้าวเหมือนเมืองจีน โอ..พบเมืองสวรรค์ คนใจบุญสุนทรทาน มีอาหารการกินอยู่อุดมสมบูรณ์ดีกว่าทุกประเทศเท่าที่ได้ผ่านมา ชาวจีนโบราณมาเมืองนี้แล้ว จะไม่มีใครคิดยอมกลับบ้านเกิดเมืองนอนของตนเองเลย

ถึงกรุงธนบุรี

กรุงธนบุรี เมืองหลวงเก่าของแต้อ้วง (พระเจ้าตากสิน) มีสวนส้มบางมด รสหวานดี มีสวนทุเรียนเนื้ออร่อยดียังไม่เคยได้กินในชีวิต มีลูกเงาะ มังคุด มะม่วง และผลไม้ดีอย่างอื่น ๆ อีกมากมาย กินอร่อยดีกว่าบ้านเมืองอื่น ๆ มีปลาน้ำจืดเต็มแม่น้ำเจ้าพระยา ออกปากอ่าวทะเลสยาม มีปลาทู ปลาน้ำเค็มทุกชนิดชุกชุมมาก อุดมสมบูรณ์จนชาวจีนไม่ยอมกลับมาตุภูมิ

ขบวนนักบุญ แป๊ะบาง เทศนาสอนธรรมทาน แล้วได้แสดงศิลปวิทยายุทธ กังฟูแบบเซียวลิ้มยี่ (วัดเส้าหลิน) เมืองจีนชื่อดังดีแท้มาอยู่ก่อนแล้ว วาจาก็ศักดิ์สิทธิ์ ผู้แสดงเป็นยอดฝีมือชาวฮั้งเอี้ยง มณฑลอังฮุย เมืองจีน ทำให้ชาวพุทธไทย จีนแขกและฝรั่งต่าง ๆ ได้เห็นเป็นครั้งแรก ก็ทึ่ง! ทึ่งในวิชาการต่าง ๆ มาก เขาต้อนรับให้ที่พักอาศัยตามสมาคมจีน วัด ศาลเจ้า

ต้อนรับเป็นอย่างดี เยี่ยงพระเณร คณะแป๊ะบางต้องขอขอบใจจารึกบุญคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วย

กรุงสยาม (กรุงเทพ ฯ) มีพระเจ้าแผ่นดิน เป็นที่รักของประชาชนมาก ชาวบ้านบูชาถวายชีวิตไว้เป็นเจ้าเหนือหัว ปกครองบ้านเมือง มีวัดแบบหินยาน พระภิกษุ สามเณร แม่ชีมีมากมาย. มีวัดแบบมหายาน นิกายหลินฉิ (ลิ้มจี๋จง) ส่วนมากเป็นวัดของชาวญวน พวกเวียดนามมาก่อสร้างไว้ก่อน ได้สอบถามเจ้าอาวาสวัดต่าง ๆ ได้ความรู้ว่า สร้างมาตั้งแต่สมัยแต้อ้วง (พระเจ้าตากสิน) มี 6 วัด พระเณรชาวญวนแท้ร่วม 100 องค์

มีวัดมหายานที่เป็นชาวจีนแท้ 1 วัด มีพระจีนแต้จิ๋ว และจีนกวางตุ้ง แคะ อยู่ 20 องค์ นอกนั้นมีแต่ศาลเจ้ากวนอู ศาลแป๊ะกง (หั่งบุ้งกง) โจ้วซือกง แบบเทวนิยมจีน (ซิ้งก่า) มีทุกบ้าน-บ้านเมืองที่มีคนจีนไปถึง มีโบสถ์คริสต์ โบสถ์อิสลาม (สุเหร่า) อยู่หลายแห่ง ความเจริญในเมืองหลวงนับว่าดีมาก

ตลาดศูนย์รวมการค้าใหญ่อยู่ที่สำเพ็ง กลางกรุงสยาม พ่อค้าใหญ่มีเรือ รับสั่งสินค้าจีนจากซัวเถา มักจะเป็นชาวจีนฮกเกี้ยนมากที่สุด ส่วนภาคกลางมักจะเป็นชาวจีนแต้จิ๋วมากที่สุด พวกช่างมักจะเป็นกวางตุ้ง จีนแคะ พวกช่างไม้ อู่ต่อเรือเป็นชาวเกาะไหหลำ มีแขกอินเดีย ขายพวกผ้าบ้าง มีฝรั่งมาตั้งห้างรับสั่งสินค้าต่างประเทศ อย่างดีราคาแพง เป็นเมืองรถเทียมม้า รถสามล้อ รถจีน ไปไหนสะดวกดี เริ่มมีรถรางไฟฟ้า

เมืองสยามนี้ แป๊ะบาง ได้เขียนรายงานส่งเมืองจีน ครั้งที่ 2 ได้ฝากไต๋ก๋งเรือใบเดินทะเล ที่บรรทุกสินค้าจากซัวเถาจีนมาส่งกรุงสยามแล้ว ขอฝากส่งถวาย ท่านเจ้าอาวาส วัดซิงอำยี่ อ.เท้งไฮ้ เมืองจีน. เจ้าของเรือดีใจมาก ยังถามว่าถ้าจะกลับบ้านเมืองเดิม ยินดีส่งให้อีกด้วย

เริ่มเดินทางภาคใต้ ถึงเมืองนครปฐม.

ถึงนครปฐม พ.ศ. 2460 แป๊ะบาง ได้เริ่มนำขบวนนักบุญออกเดินทางภาคใต้ ออกจากกรุงธนบุรี ลงเรือบ้าง ไปแบบพระธุดงค์บ้าง มืดที่ไหนก็หยุดนอนที่นั่น เข้าเมืองนครปฐมได้นมัสการพระบรมธาตุเจดีย์องค์สูงใหญ่มาก มีพระพุทธรูปเก่าศิลปแบบมหายาน แกะสลักด้วยหินสีดำ สีงาช้าง มีอายุประมาณ 1,500 ปี ถึง 2,000 ปี เป็นเนื้อสำริดแก่เหล็กก็มี เป็นดินเผาก็มี คนเมืองยังไม่รู้จักคุณค่าอายุ ของโบราณวัตถุ ที่เก่าที่สุดในเมืองสยามก็ว่าได้ บ้างขนไปไว้ตามโคนต้นโพธิ์ ได้สอบถามท่านเจ้าอาวาสวัดต่าง ๆ ที่เป็นลูกจีนแต้จิ๋ว หลานเหลนจีนแคะก็มี ได้ความว่าสร้างไว้ในสมัย บุ้งเกี้ยอ้วง (สมัยกษัตริย์มอญ) เจริญรุ่งเรืองมาก มีอำนาจยึดครองดินแดนสุวรรณภูมิ (อิ้งกิมก๊ก) นี้ไว้หลายร้อยปี จึงได้สร้าง นครปฐม เป็นเมืองหลวง และเป็นเมืองท่าที่ติดต่อต่างประเทศ

ระหว่างขบวนนักบุญ เดินทางผ่านวัด หรือหมู่บ้าน มักจะได้พบเห็นชาวบ้านขุดพบ พวกโบราณวัตถุต่าง ๆ มี พระ-พุทธรูปปางยืน และนั่งสมาธิ แกะสลักด้วยหินอ่อน สีดำองค์ใหญ่มาก ดูรูปร่าง หน้าตา ลักษณะโหงวเฮ้ง แล้วก็คล้าย ๆ ชาวมอญ คนมอญตามพื้นเมือง หน้ามอญ ส่วนมากเป็นของสมัยทวาราวดี

ที่ห้วยจระเข้ มีตะเข้ยักษ์ใหญ่อยู่หลายสิบตัว นอนตากแดดตามชายฝั่งโคนต้นไม้ได้อย่างสบาย ถ้าเป็นเวียดนาม จระเข้จะถูกจับหมด พวกญวนจับแล่เนื้อเถือหนังตะเข้เอาไปขายให้ฝรั่งหมด บ้างทำสต๊าฟไว้ทั้งตัว

ที่เวียดนาม มีจระเข้ชุกชุมมากกว่าเมืองไทย พวกญวนจับจระเข้เก่งที่สุดในโลก เหมือนดังตกปลาตัวโต ๆ จับได้ง่าย ๆ เขาอาศัยที่มีใจกล้า ล่อจระเข้ ให้ลอยตัวขึ้นมาก่อน แล้วอาศัยตรงไม่กลัวตายใจกล้า กระโจนลงไปในน้ำขึ้นขี่บนหลัง ตะเข้ตัวนั้นทันที แล้วรีบเอาเชือกผูกปากไว้ก่อน บางตัวดุร้ายผูกไม่ได้ เขาใจกล้าสู้จับมันขี่ตัวไว้ รีบเอาไม้เนื้อนิ่ม ไม้เนื้อเหนียวเช่นพวกไม้ฉำฉา จับยัดเข้าปาก มันจะอ้าปากกัด งับไม้นั้นทันที ไม้นั้นก็จะติดฟัน ติดฟันอ้าปากไม่ออก ตอนนี้มีเชือกจับพันผูกมัดไว้ได้อย่างสบาย เหมือนกับตกปลา จับปลาตัวใหญ่ ๆ หิ้วขึ้นมาได้เลย จระเข้มีทุกประเทศที่ผ่านมา แต่พวกญวนจับจระเข้เก่งที่สุดในโลก

โอ..สงสัยชาวพื้นเมืองนครปฐมภาคนี้ ดูหน้าตาลักษณะต่าง ๆ ช่างคล้าย ๆ คนเมือง พม่า หรือว่า พม่ามีเชื้อสายมอญพันธุ์เดียวกัน นครปฐม มีชาวจีนแต้จิ๋วมาค้าขายกันมาก จีนแคะเป็นช่าง ทำไร่ เลี้ยงสัตว์ พวกช่างไม้มักจะเป็นชาวเกาะไหหลำ เมืองนี้น้ำดี ดินดี ชาวพื้นเมืองทำนาปลูกข้าวหอม ข้าวจ้าว กินดีอุดมสมบูรณ์ดีกว่าภาคอีสานมาก

ชาวเมืองทั้งจีนและไทย เห็นคณะนักบุญ ที่ไม่หวงวิชาการต่าง ๆ สอนธรรมทาน รักษาโรค ฝังเข็ม สกัดจุด ต่อกระดูก ถอนฟันไม่ปวด แจกยา เขาศรัทธามาก อยากผูกมิตรบุญสัมพันธุ์ไว้บ้าง มักจะนำลูกชายมาขอฝากให้เป็นศิษย์ติดตามรับใช้ไป เพื่อได้เรียนวิชาต่าง ๆ แต่แป๊ะบาง รับไม่ไหว ตอบว่ายังไม่ถึงวันที่จะรับศิษย์ ถ้าจะรับกันจริง ๆ แล้ว ต้องตั้งโรงเรียนสอนกันเลย

ที่นครปฐม ไม่พบวัดจีน วัดญวน มีแต่วัดไทยมากมาย มีศาลเจ้าจีน โบสถ์ฝรั่งบ้าง ชาวเมืองใจบุญสุนทรทานมาก

ถึง อ. ท่าม่วง

ถึงท่าม่วง (เถี่ยบ๋วง) โอ! อามิตาพุทธ. (สติปัญญาธรรมชาติจักษุเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) ได้พบวัดพระพุทธศาสนาแบบมหายานเป็นวัดอันนำนิกาย (วัดญวน) ท่านเจ้าอาวาส ต้อนรับเป็นอย่างดี ชวนให้อยู่ยินดีแบ่งที่ดินให้สร้างสำนักสงฆ์ พัก

สอนถ่ายทอดวิชาการต่างๆ มีพระภิกษุ ชาวญวน 20 องค์ สามเณร ชาวบ้านมาบวช 12 องค์ พระชาวญวนแท้ รู้ภาษาจีน อ่านออกเขียนได้ดี รู้ธรรมะแบบคัมภีร์เซ็น (ฌาน) แต่สวดมนต์เป็นภาษาเวียดนามไป ท่านเจ้าอาวาส ความรู้ภาษาจีนสูงมาก ท่านบอกว่า เป็นนิกายที่สืบเชื้อสายมาจากเซ็น (ฌาน) นิกายหลินฉิ (ลิ้มจี่จง) เข้ามาทางเวียดนาม สมัยราชวงศ์เหม็ง (จีน) พอเหม็งล้มไป พระนิกายนี้ก็นำขบวนศิษย์เข้าเมืองไทย สร้างวัดในกรุงสยาม (กรุงเทพ ฯ) แล้วก็ไปสร้างไว้ที่ ท่าม่วง (ตรงกับจดหมายเหตุทางเมืองจีน เก็บเรื่องนี้ไว้เหมือนกัน)

ท่านเจ้าอาวาส ได้นำขบวนนักบุญ แป๊ะบาง ขึ้นเขาเข้าชมถ้ำเขาน้อย อ. ท่าม่วง (เถี่ยบ๋วง) ได้นมัสการ พระภิกษุจีนองค์หนึ่ง ท่านเจ้าอาวาส เล่าให้ฟังว่า มีพระภิกษุเฒ่า องค์หนึ่ง อายุ 100 พรรษา ได้ธุดงค์มานั่งสมาธิอยู่หลายปีไป ๆ มา ๆ อยู่ก่อน พอท่านมีอายุถึง 120 พรรษาแล้ว มาวันหนึ่ง ท่านขอกราบลาพระทุก ๆ องค์ ท่านบอกว่าในไม่ช้านี้ จะจากโลกนี้ไปแล้ว คือละสังขารชีวิต จากนั้นอีกไม่ช้านาน ก็เห็นแต่ท่านนั่งสมาธิตามปกติ ไม่เคยได้เห็นท่านนอนเอนตัว หรือหลังแตะถึงพื้น เห็นอย่างนี้กันจนชินเป็นของธรรมดา ๆ ไป แล้วตัวท่านก็แข็งแห้งไว้ในถ้ำอย่างนั้น เรียกว่าดับจิตในรูปฌาน 4. พวกเราไม่คิดมาก่อนเลยว่า ท่านจะทำได้จริง สาธุ! ได้พบพระอริย

เจ้า ร่วม 20 ปี แต่ไม่รู้จักว่าเป็น พระอริยเจ้า ท่านนิ่งเงียบสงบเย็นอยู่ตลอดเวลา พวกเราจึงมองข้ามไป. ภายหลังมีพระภิกษุชื่อท่านงู คือหลานชาย ท่านได้มาจากสิงคโปร์ ท่านงูมาเฝ้าดูแล...

อาจารย์แป๊ะบาง ได้สำรวจดู เห็นที่จีวรห่มไว้นั้น มีตัวอักษรจีนเขียนไว้มาก จึงได้ช่วยกันเปิดขึ้นมาอ่านดู สรุปความอักษรที่จารึกไว้นั้นว่า ท่านชื่อ พระภิกษุกักเง้ง เป็นชาวฮั้งเอี๋ยง เกิดมณฑลอังฮุย ประเทศจีน. เป็นเชื้อสายเจ้าราชวงศ์เหม็ง ตอนหนุ่มได้เคยรับราชการ จนเป็นขุนนางผู้ใหญ่ชั้นปกครอง อายุ 60 ปีได้ออกบวชที่วัดเส้าหลิน (เซียวลิ้มยี่) เป็นพระภิกษุกลุ่มที่ต้องหนีภัยการเมืองราชวงศ์เช็ง (ชิง) หนีภัยทหารเฉียนหลงฮ่องเต้ (เคี่ยงล้ง) ต้องการตามล่า จับตัวพวกท่านมาก จนต้องหนีออกจากเมืองจีน เข้าพม่า ได้นำขบวนลงเรือใบเลียบฝั่งทะเล มาขึ้นฝั่งที่เกาะภูเก็ต แล้วได้ท่องเที่ยวธุดงค์แบ่งกันไปตามจังหวัดต่าง ๆ ตอนปลายชีวิตอายุ 100 พรรษา จึงมาพึ่งบุญท่านเจ้าอาวาส อาศัยถ้ำเขาน้อย ท่าม่วง นี้เพื่อบำเพ็ญฌาน เตรียมตัวละสังขาร ดับจิตในรูปฌาน 4 จากโลกนี้ไปแล...สาธุ!

ท่านภิกษุกักเง้ง ยังได้กล่าวขอขอบคุณชาวพุทธไทย-จีนและญวนต่าง ๆ ที่ได้ช่วยอุปถัมภ์สังขารชีวิตให้ท่านอยู่รอด

มาหลายสิบพรรษา และได้พึ่งใบบุญของ **พระเจ้าแผ่นดินเสียมหลอก๊ก (สยาม)** ขอให้พระองค์ทรงพระเจริญ (บ้วน-บ้วน-ส่วย) สาธุ!

ถึงเมืองกาญจนบุรี

ถึงเมือง กาญจนบุรี เมืองนี้ช่างอุดมด้วยข้าวปลาอาหาร พืชผลเจริญงอกงามดี มีภูเขาใบไม้สีเขียวสวยงาม น้ำใสอากาศเย็นสบายดี มีป่าไม้ดงดิบ ไม้เนื้อแก่นดี ต้นไม้ซุงที่ใหญ่มีมาก มีไม่น้อยกว่าป่าดงพญาเย็น แม่น้ำลำคลองมีปลาตัวโต ๆ มีจระเข้ชุกชุมมาก ในภูเขาป่าถ้ำเมืองนี้ชาวบ้านว่ายังมีงูยักษ์ใหญ่มาก ชอบกินคน กินวัว ควาย มันจับเข้าถ้ำกะแซกินหมด. ชาวจีนแคะทำไร่ใบยาสูบกันมาก มีชาวเขาหลายเผ่าพันธุ์.

ที่บ้านทองผาภูมิ โอ! อมิตาพุทธ! ตามขุนเขาเงื่อมผามีแร่ทองคำมากมาย ช่างสมชื่อได้ยินมานมนานแล้วว่า อิ้งกิมก๊ก (แดนสุวรรณภูมิ) เพราะคนพื้นบ้านแถว ๆ นี้เป็นชาวเขาหลายเผ่าพันธุ์ ที่ยังไม่ได้พัฒนา ยังไม่รู้จักหนังสือ จึงยังใช้เงินทองไม่เป็น ปลูกพืชไร่ตามหุบเขา หาไม้ป่าที่เป็นต้นยา แล้วก็นำออกไปในเมืองเพื่อแลกเปลี่ยนกับของกินของใช้ที่ตนต้องการ กินอิ่มแล้วก็นอนคอยวันตายไปชาติหนึ่ง ๆ จึงไม่มีสติปัญญาใช้เงิน หาแร่ทองคำ ทั้ง ๆ ที่มีแร่ทรายทองคำเต็มภูผา ยังไม่รู้จักนำออกไปขาย เพื่อยังชีพ กรรม!

พวกคณะแป๊ะบาง ได้เห็นแล้วก็ปลงตก เป็นทรัพย์ในดิน มีสินแร่ทองคำตามสายน้ำมากมายเหลือเกิน ถ้าจะคิดโลภขนย้าย เป็นขโมยขุดขนเอากลับไปเมืองจีน ต้องเป็นมหาเศรษฐีแน่นอน แต่ ขบวนนักบุญแป๊ะบาง ได้รับโพธิสัตว์ศีลแล้ว ไม่ทำบาป อย่างนั้นแล้ว เพราะว่ายังจะต้องเกิดอีกและตายอีก แล้วกลัว บาปว่า ชาติหน้าๆ จะชดใช้เวรกรรมนั้นไม่ไหวแล...

บ้านทองผาภูมิ ได้พบหลวงพ่อ พระภิกษุไทย แต่พูดจีน ได้ ท่านชอบธุดงค์บอกว่า ท่านท่องเที่ยวไปตามแดนกะเหรี่ยง ไปถึงเขตพม่า ได้พบพระภิกษุจีนกลุ่มหนึ่ง ได้แอบมาอยู่ตาม ภูเขา ถ้ำลึก มีเป็นนับสิบองค์ แต่ละองค์ท่านนั่งสมาธิตาย ตัว แข็งแห้งไว้ตรงนั้น คิดว่าคงนานปีแล้ว พวกกะเหรี่ยง ที่พูด ไทยได้บอกว่า เป็นพระภิกษุจีน ที่มีวิชาตัวเบากระโดดลอยตัว เหาะสูงๆ ตามไหล่เขา ข้ามช่องแคบ พวกนี้มีอิทธิปาฏิหาริย์ เหาะเหินเดินอากาศไปได้

แป๊ะบาง พอได้รู้เรื่องมีอย่างนี้เข้า จึงได้หาคนว่าจ้างให้ นำทาง ไปพบตัวหัวหน้าชาวกะเหรี่ยงผู้ใจบุญมาก ยินดีต้อนรับ เลี้ยงดูเป็นอย่างดี ท่านใช้ให้ลูกน้อง 4 คนผู้ที่ชำนาญทางภูเขา ให้นำทาง คณะแป๊ะบางอีก 4 คน ได้ปีนภูเขาขึ้นไปอีกหลาย ลูกและเข้าถ้ำ เพื่อสำรวจดู ได้พบหลายถ้ำ มีพระภิกษุจีน กว่า 10 องค์ มานั่งเข้าฌาน แล้วดับจิตตายในฌานนั้น ตายแห้งตัว

แข็งไว้จริง ท่านเหล่านี้ฉลาดมาก จีวรที่ห่มไว้ ได้เขียนชื่อชีวประวัติ และเรื่องสำคัญ ๆ ไว้ที่จีวรนั้น เพื่อให้คนรุ่นหลัง ๆ มาพบเข้าจะได้รู้เรื่องความเป็นมาอย่างไร อักษรจีนที่เขียนไว้อ่านแล้วจึงทราบว่า เป็นพระนักปราชญ์รุ่นแรก ๆ กลุ่มที่หลบภัยการเมืองจีน หนีทหาร พระเจ้าเฉียนหลง (เคี่ยงลั้ง). ได้นำขบวนออกจากเมืองจีน เข้าพม่า แล้วลงเรือใบเลียบฝั่งทะเลมาขึ้นฝั่งที่เกาะภูเก็ต สยาม

บางองค์เป็นเชื้อเจ้าเหม็ง บางองค์เป็นขุนนาง แม่ทัพขุนศึกมาก่อน ถึงตอนปลายของชีวิต แอบมาละสังขารไว้ตามป่าช้าเซ็น (ฌาน) แถวนี้เพราะอากาศเย็นสบายสงบดีทั้งปี เหมาะสมกับผู้คิดบำเพ็ญฌาน เตรียมตัวดับจิตละสังขารมาก ท่านเหล่านี้ปกปิดชื่อแซ่อายุ... หรือไม่ก็เปลี่ยนชื่อแซ่ไปเลยปกปิดกันไว้เป็นความลับสุดยอด ให้บอกสืบถ่ายทอดรู้เฉพาะศิษย์สายเดียวกันเท่านั้น

หัวหน้าชาวกะเหรี่ยง ได้บอกอีกว่า ปู่ย่าตายายของเขาได้เคยบอกเล่าให้ฟังไว้ว่า มีบางองค์ตายจากที่อื่น ๆ นั่งตัวแข็งแล้วศิษย์เอาขึ้นเกวียน บ้างบรรทุกหลังช้างมาจากที่อื่น ๆ แล้วก็นำขึ้นไปเก็บไว้ตามถ้ำลึก มีศิษย์สวดมนต์คอยเฝ้าอยู่สักพักหนึ่งก่อน บางองค์เป็นเซียน ที่นุ่งขาวห่มขาว ชุดงดมาเองแล้วก็อาศัยอยู่ตามเงื้อมผา ตามถ้ำนั้นดูก่อน พวกนี้มีวิชาทำตัว

เบา–ลอยตัวขึ้นที่สูงได้ง่าย ๆ พอนานปีไปท่านก็นั่งสมาธิ ดับจิตในฌานตายไป ตัวแข็งแห้งไว้ที่นั้น ท่านพวกนี้พอเข้าถ้ำแล้วมักจะไม่ออก จะนั่งหรือนอนก็มี จนวันตายแห้งไว้ตรงนั้น เขาปกปิดกันไว้เป็นความลับ บางคนว่าเป็นเชื้อเจ้า เป็นแม่ทัพขุนนางผู้ใหญ่ก็มี. แป๊ะบาง ได้สำรวจเก็บเรื่องเขียนส่งรายงานไปเมืองจีนแล้ว

ถึงเมืองราชบุรี

ถึงเมืองราชบุรี บางแห่งมีภูเขา มีถ้ำสวยงามมาก มีวัดไทย พระภิกษุไทยมากมาย ไม่พบวัดจีน หรือวัดญวนเลย มีบางภเขา บางถ้ำ ได้พบองค์เซียน เต๋าหยิน ที่มาจากเมืองจีนมาบำเพ็ญเต๋า มีศิษย์ที่เป็นชาวจีนแต้จิ๋ว จีนแคะ เคารพนับถือมากพอสมควร ท่านถือศีล 5 กินเจ ได้ต้อนรับ คณะนักบุญแป๊ะบาง เป็นอย่างดี ท่านชักชวนให้มาอยู่ด้วยกันเถิด! เพื่อจะได้ถ่ายทอดสอนวิชาการ สอนธรรมทานโปรดสรรพสัตว์สืบไป

แป๊ะบาง ขอบใจท่าน ตอบว่า ยังต้องเดินทางอย่างนี้ทำหน้าที่ โพธิสัตว์ ตามคำสั่งของครูบาอาจารย์จนหมดหน้าที่เสียก่อน ขอขอบคุณที่มีน้ำใจ เมตตากรุณาธรรมเป็นอย่างสูง ท่านมีคุณธรรมเคารพปราชญ์สรรเสริญบัณฑิตมากแล... สาธุ!

เมืองราชบุรี ชาวพื้นเมือง พูดจาเสียงยาวเย็นลง ดูคล้ายๆ สายพันธุ์ลูกผสม เชื้อจีน และมอญ มีผิวพรรณสีขาว สีเหลือง

ดำแดง ชายรูปงาม สาวรูปสวยมีไม่น้อย เพราะเมืองนี้น้ำดี ดินดี ปลูกพืชไร่งอกงามเขียวขจี แม่น้ำ ลำธาร มีกุ้งปลาเกิดขึ้นเองชุกชุมมาก ชาวเมืองที่ขยันทำมาหากิน ไม่อดตายดีกว่าประเทศบ้านเมืองอื่น ๆ มาก เริ่มมีโบสถ์คริสต์บ้างแล้ว

หมู่บ้านคูบัว ชาวบ้านเป็นคนมอญมาก ดูชัยภูมิผังเมืองให้เชื่อว่าจะต้องเคยเป็นเมืองที่ยิ่งใหญ่โตมากสมัยหนึ่ง ปล่อยให้รกร้างไปนานปี มีโบราณวัตถุเก่าดูจะเก่ากว่านครปฐม โบสถ์วิหารเก่าหลังใหญ่ที่สุด หลังคาผุพังแล้ว เจดีย์เก่ามีมากมาย พระพุทธรูป เทวรูป ดูใบหน้าคล้ายๆ คนมอญ (บุ้งเกี๊ย) องค์ยืนแกะสลักหินสีดำ สีงาช้าง เป็นสำริด นั่งสมาธิก็มี มีหลายสิบองค์ ช่างฝีมือสกุลเดียวกับที่พบนครปฐม สมัยทวาราวดี อายุร่วม 2,000 ปี ดูซากกำแพงเมือง คูคลองกำลังถูกชาวบ้านบุกเบิกทำไร่ ทางการควบคุมไม่ถึง เสียดายประวัติศาสตร์ระดับสากลโลกสูญพังทลายไป

ถึงเมืองเพชรบุรี

ถึงเมืองเพชรบุรี คณะนักบุญ แป๊ะบาง และผู้ติดตามเป็นลูกจีน และไทย อีก 10 คน. เพชรบุรีเมืองขนมหวานจริง จึงทำให้คนมีนิสัยดุร้าย เพราะมีต้นตาลมาก เอายอดต้นตาลตอนออกช่องวงอ่อน ๆ นวดบีบให้ช้ำหน่อย น้ำหวานจะออก

มีชาวเขาชอบใช้กระบอกไม้ไผ่สวมใส่ครอบงวงน้ำหวานนั้น ให้น้ำตาลหยดจนเต็มกระบอก แล้วขึ้นไปเอาลงมาเคี่ยวไฟในกระทะจนแห้งทำเป็นน้ำตาลปึก น้ำตาลโตนด คนเมืองผิวดำแดง พูดภาษาไทยเสียง กระด้าง แข็งดุไปอีกสำเนียงหนึ่ง มีนักเลงเจ้าถิ่นมาก ชอบมาลองของเชิงข่มขู่ แต่ก็ต้องสยบจำนนพวกแป๊ะบาง ทุก ๆ คนไป เพราะขาดวิชากังฟูจีน คือนักเลงพวกนี้ยังไม่เคยเห็นวิชากังฟูจีน จะปราบพวกนี้ ใช้กรรมวิธี หยิบของให้ดู ล่อให้มาใกล้ตัว เพียงใช้นิ้วมือ มือแตะตัวหรือแตะที่แขนเข้านิดเดียว ใช้วิชาจี้จุด...สกัดจุด...ต่อให้นักเลงจะโตแค่ไหนแขนจะชา...ขาจะอ่อนนั่งฟุบลงทันที! แล้วปล่อยไว้ก่อน พวกนั้นจะร้องโวยวาย! ยกมือขึ้นไหว้! ขอให้ช่วยชีวิตที ขอขมาโทษ ร้องขอความช่วยเหลือทุกคนไป ก่อนจะแก้ให้ต้องมีสัญญาว่าพอหายแล้ว จะต้องมาช่วยทำงานบ้าง เช่น หาน้ำ หาฟืน หาเสบียงพืชไร่ ช่วยการขนย้ายขบวนเดินทางไปแต่ละแห่งบ้าง ช่วยเฝ้าขโมยอีกด้วย บางคนยอมถวายชีวิตขอติดตามไปรับใช้เพื่อจะได้เรียนวิชาด้วย คนดุร้าย ถ้าสยบแล้วใช้งานซื่อสัตย์ดี

เข้าตำราว่า "เลี้ยงเสือดุตัวเดียวให้เชื่องได้ แล้วเอาเสือมันมาให้เฝ้าขโมย ดีกว่าใช้หมาเฝ้าหลายสิบตัว เพราะพวกขโมยมันกลัวเสือดุ เสือจะกัดกิน ไม่กลัวหมาดุเท่าไรนัก"

เมืองเพชรบุรี มีภูเขาสูงเด่นยาวเป็นเทือกเขา ถ้าสวยงามลมทะเลผ่านอากาศดีมาก อุดมด้วยปลาทะเล ปลาน้ำจืด ไร่นา

ดีมาก ชาวจีนแต้จิ๋วมาเปิดร้านค้าขาย ทำไร่สวนต่าง ๆ มากจีนแคะ ไหหลำก็มีบ้าง บ้านเมืองเจริญมากกว่าภาคอีสาน ไม่พบวัดจีน และวัดญวน มีแต่ศาลเจ้าแบบเทวนิยมจีน มีโบสถ์คริสต์บางแห่ง วัดไทยเริ่มจะมีน้อยลง

ขบวนนักบุญ แป๊ะบาง ได้อาศัยลงเรือประมงของคนไข้ที่เป็นโรคหอบหืด แต่แป๊ะบาง รักษาด้วยการสกัดจุด ผึ้งเข็มให้จนหายหอบ เจ้าของเรือเกิดศรัทธา นึกถึงบุญคุณ ยินดีส่งให้ถึงปากพนัง แล้วนำต่อไปถึงเมืองนครศรีธรรมราช พวกแป๊ะบาง ไม่นิยมรถไฟเนื่องจากค่าขนส่งแพง จึงเลือกไปแบบธุดงค์จะเหมาะกว่า แล้วจะเห็นสภาพความเป็นไปของทุกบ้านเมือง

ถึงเมืองนครศรีธรรมราช

เมืองนครศรีธรรมราช ได้นมัสการ พระธาตุที่บรรจุไว้ในเจดีย์ยอดทองคำ องค์ใหญ่มาก มีอายุเก่าแก่ประมาณ 1,000 ปีขึ้นไป ดูลักษณะ พระพุทธรูป และเทวรูป หน้าตาคล้าย ๆ แบบพระกวนอิม เป็นศิลปมหายาน สมัยราชวงศ์ถังจีน. มีกำแพงเมืองเก่าที่สูงที่สุดในเมืองไทย

ได้สอบถามท่านเจ้าอาวาสวัด และชาวบ้านที่เป็นคนจีนอาศัยอยู่เก่าแก่นมนานปีแล้ว เขาพูดว่า นครศรีธรรมราช เป็นเมืองที่ แต้อ้วง (พระเจ้าตากสิน) มาประทับตอนปลายชีวิต

ของพระองค์. ชาวไทยเมืองนคร เจ้าบท เจ้ากลอน ร้องรำทำเพลงเก่ง มีหนังตะลุง ตามงานวัดต่าง ๆ

ชาวพื้นเมือง เป็นแขกมลายูผิวดำแดง ทำสวนมะพร้าว ปลูกพืชไร่นา ยังขาดการพัฒนาการศึกษา ชาวบ้านเป็นโรคเท้าช้างกันมาก โรคขาบวมโตมาก ยังไม่มียารักษา เป็นโรคเวรโรคกรรมทำไว้แต่ชาติปางก่อน. ไม่พบวัดจีนหรือวัดญวน. มีโบสถ์คริสต์บ้าง มีสุเหร่าแขกหลายแห่ง เมืองน้ำฝนตกมากกว่าทุกแห่งเท่าที่ผ่านมา พวกแขกพื้นผุมาก คณะแป๊ะบางถอนฟันให้ฟรี ๆ โดยที่เอาฟันออกมาง่าย ๆ ไม่ปวดด้วย วิธีสกัดจุดและจี้จุด พวกแขกนิยมมาให้ถอนมาก เขานึกถึงบุญคุณ จึงนำพวกผลไม้เงาะ มังคุด ทุเรียนต่าง ๆ มาให้กินกันมาก ภาคใต้นี้อุดมด้วยผลไม้นานาชนิด

ถึงเมืองสงขลา

ถึงเมืองสงขลา คนไข้ที่เป็นโรคหอบหืด รักษาหายแล้วก็จะไปบอกกับเจ้าของเรืออีกกลุ่มหนึ่ง เขารู้ว่าคณะแป๊ะบางจะไปเมืองสงขลา เขายินดีส่งไปจนถึงปากอ่าวสงขลา ชาวบ้านต้อนรับเลี้ยงดูเป็นอาหารทะเลอย่างดี น้ำใจชาวพุทธไทยดีอย่างนี้หาไม่ค่อยจะมีในเมืองอื่น ๆ

ปากอ่าวสงขลา เป็นเมืองท่าขนถ่ายสินค้าจากต่างประเทศก็มี พ่อค้าใหญ่เป็นชาวฮกเกี้ยน จีนแคะ ไหหลำมีมาก แต้จิ๋ว

มีน้อยมาก ไม่พบวัดจีนหรือวัดญวน วัดไทยก็มีน้อยลง มีแต่พวกศาลเจ้า (ซิ้งกา) เริ่มปลูกต้นยาง ทำสวนยางพารากันมาก ชาวบ้านทั่วไปยึดอาชีพการประมง ออกทะเลตากแดดกรำฝนตัวดำแดง จับปลาชุกชุมมาก อาหารอุดมสมบูรณ์มาก ดีกว่าเมืองอื่น ๆ

แขกมลายู สงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาส ผิวพรรณสีดำแดง แขกขาวมีน้อยมาก ทำนา ทำสวนมะพร้าว เวลาจะเก็บลูกมะพร้าว เขานิยมใช้ลิงกัง ฝึกลิงขึ้นต้นมะพร้าว ลิงปีนสูง ๆ เก่งกว่าคน พวกแขกผู้หญิงชอบเอาผ้าบาง ๆ โพกหัวปิดหน้า

แล้วตรงที่ยังไม่เคยได้พบเห็นมาจากเมืองอื่น ๆ คือพวกแขกใช้ศีรษะแทนบ่า ชาวบ้านไม่ใช้บ่าแบกของ หรือใช้บ่าหาบ หรือหามวัตถุสิ่งของใช้ต่าง ๆ ทำไม่เป็น มีของอะไร ๆ มักจะเอาขึ้นเทินไว้บนศีรษะหมด แล้วเดินปล่อยมือตัวตรง เดินไปดูสง่างามตาดี

การทำนาเก็บเกี่ยวข้าว ก็แปลกกว่าบ้านเมืองอื่น ๆ คือพอข้าวออกรวงมีเมล็ดแก่จัด ถึงเวลาเขาจะค่อย ๆ เก็บ เด็ดเอาทีละรวงข้าว จะเก็บรวงข้าว[1] เอามามัดไว้เป็นพวง ตรงที่แปลกพวก

(1) ชาวนาภาคใต้รับสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมมาตั้งแต่ยุคโบราณ คือใช้แกระ หรือ แกะ เป็นเครื่องมือเก็บข้าวเก็บทีละรวง จนเต็มกำมือแล้วเอาไปรวมกัน ผูกด้วยต้นข้าว ทำเป็นเลียงข้าว เพื่อนำไปเก็บไว้ในลอมข้าวต่อไป

จาก ส. ธโนฆาภรณ์

แขกไม่ใช้เคียวเกี่ยวข้าว ซึ่งเคียวเกี่ยวข้าวทีเดียวก็ได้ทั้งกอข้าวแล้ว ไม่เอา ชอบเด็ดทีละยอด แปลกดีใช้เคียวไม่เป็น

แขกมลายู ไม่กินเนื้อหมู ส่วนพวกจีนไม่กินเนื้อวัวเนื้อควาย ชาวจีนถือเคร่งกันมากว่า มีความเชื่อว่า วัวและควายเป็นพระโพธิสัตว์ที่มีพระคุณอันสูงสุดแก่มนุษย์มาหลายหมื่นปี พระคุณที่ให้แรงงานช่วยไถนา ให้คนมีข้าวกิน ให้นมคนดื่มเยี่ยงมารดาของมนุษย์ แล้วพระพุทธเจ้า หลายพระองค์ ได้เคยเสวยพระชาติ เกิดเป็นวัวเป็นควายมาบ้างแล้ว ฉะนั้นถ้าใครไปกินเนื้อวัว หรือเนื้อควาย ก็คือกินเนื้อพระ กินลูกหลานของพระโพธิสัตว์ผู้มีพระคุณอย่างสูง เป็นบาปกรรมอย่างมากแล...

สุดทางที่นราธิวาส เริ่มมีรถไฟแล้ว แต่คณะแป๊ะบางเลือกทางเรือทะเล เมื่อชื่อเสียงการรักษาโรคต่าง ๆ นั้น มีคนศรัทธาคณะนี้มาก เข้าตำราถ้ามีชื่อเสียงดี วาจาก็ศักดิ์สิทธิ์ มีเจ้าของเรือกลไฟ พอรู้ว่าจะกลับทางเรือ เขายินดีส่งถึง สงขลา แล้วให้ต่อเรืออีกกลุ่มหนึ่งจึงเข้ากรุงสยามได้ เจ้าของเรือใบ เรือกลไฟยินดีช่วยเหลือ ด้วยน้ำใจไมตรีเป็นอย่างดี

ไปภาคเหนือ พ.ศ. 2464

จากกรุงธนบุรี คณะนักบุญ แป๊ะบาง นำขบวนเบ้าหมายขึ้นภาคเหนือ อาศัยลงเรือบรรทุกข้าวเปลือกมาขายกรุงสยามของชาวจีนแต้จิ๋ว ตอนขากลับเรือว่าง พวกนี้ใจบุญ และศรัทธา

ผลงานพระวัดเส้าหลินอยู่ก่อนแล้ว พอรู้ว่าเป็นพวกเดียวกัน ก็เชิญชวนให้อาศัยเรือไปถึงเมือง ตั๋วเซี้ย (อยุธยา) เมืองนี้มีแต่วัดไทยมากมาย มีชาวจีนแต้จิ๋วเปิดร้านค้าขายมาก ชาวบ้านบอกว่า ถูกสงครามพม่า ยกทัพมาตีแตกฆ่าเจ้าเมืองตาย แล้วเผาเมือง ทำลายจนพัง รกร้างมาเป็นร้อย ๆ ปีแล้ว

ถึงเมืองอยุธยา

อยุธยา ช่างสมกับเป็นเมืองหลวงเก่าแก่มานานปี ชาวพื้นเมืองจีนผสมไทยและคนลาว เขมร มีไม่น้อย รู้จักใช้ยาจีนคนทันสมัย ในน้ำมีปลาและกุ้งเกิดขึ้นเองชุกชุมจับกินไม่หมด ในนามีข้าวหอม คนเมืองเป็นช่างตีเหล็ก ทำอาวุธได้เก่ง พวกนี้ไม่เคยเห็นวิชากังฟู รักษาโรค ฝังเข็ม สกัดจุด จี้จุดรักษาโรคต่าง ๆ เห็นแล้วตื่นเต้นมาก จะผ่านไปหมู่บ้านไหน ก็ยินดีต้อนรับให้ที่พักอาศัย เลี้ยงดูเยี่ยงพระภิกษุ ชาวบ้านได้นำลูกหลานที่เป็นผู้ชาย มาขอฝากตัวเป็นลูกศิษย์หลายคนให้ติดตามไปรับใช้เพื่อจะได้ขอเรียนวิชากันมาก

คนอย่าง แป๊ะบาง ไม่หวงวิชา ถ้าสอนได้ก็สอนเลย ถ้าบอกได้ก็บอกเลย ไม่เอาวิชาที่ตนเองรู้แล้วนำติดตัวตายไป โดยไร้ประโยชน์ ให้เป็นทานใจกว้างแบ่งปันให้แก่เพื่อนมนุษย์ เขาก็ศรัทธาความใจกว้าง บางคนถวายชีวิตตอบแทนก็มี ส่วนตรง

ที่เขาทิ้ง! คือวิชาสีซออู้จีน[1] แล้วยังทำให้พวกนกหลงใหลหยุดฟัง ตรงนี้ยังไม่เคยได้ยิน ได้พบเห็นมาก่อน พวกที่สีซอด้วงไทยเป็นบ้างแล้ว มักจะมาคุกเข่า ขอกราบไหว้! ขอขึ้นครูคนอย่างแป๊ะบาง ใจกว้างพอ บอกให้จดโน๊ตบทเพลงไปเลยก็ได้ ยังนำสอนบางเพลงให้ฟังอีกด้วย แต่จะทำได้จริงๆ คงจะอีกนานปี หรือนานชาติทีเดียว

โอ..อมิตาพุทธ! (สติปัญญาธรรมชาติจักษุเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) เมืองอยุธยา มีชาวจีนแต้จิ๋วมาก เรียกว่า **ตั๋วเซี้ย** เป็นเมืองหลวงมาเก่าแก่หลายร้อยปี มายุคหลังๆ ลูกหลานเหลนๆ อ่อนแอไม่แข็งแรง ไม่มีสติปัญญาโลกีย์ที่จะรักษาคุ้มครองสมบัติเก่านั้นไว้ได้ จึงถูกพม่ายกทัพมาตีเมืองแตก ซ้ำร้ายยังโหดเหี้ยมเอาไฟมาเผาเมือง ทำลายพระพุทธรูป พังปราสาทเวียงวังอันเก่าแก่เหลือแต่ซากทิ้งไว้เป็นอนุสรณ์แห่งความโศกเศร้า กรรม!

ถ้าเอาตามพวกที่หลงติดบ้าตำราหมอดู ลักษณะศาสตร์โหงวเฮ้ง หรือฮวงจุ้ย พอจะจับความตามสูตรศาสตร์ แนวทางนี้ว่าให้โน้มเอียงเชื่อว่า แสดงอารมณ์ได้ว่า เช่นเห็นพระพุทธรูปเทวรูป ช่างหล่อทองเหลือง ทองคำ ได้บางมาก และทุกแห่ง

(1) ขอฝากให้สังเกต และช่วยกันสืบประวัติดูว่า ในโน๊ตเพลงซออู้และซอด้วงของไทยเรานั้น มีชื่อว่า "**เพลงแป๊ะบาง**" สงสัยว่าจะมีความเชื่อมโยงเกี่ยวข้องกับ ท่านอริยครูแป๊ะบางองค์นี้หรือไม่หนอ?

จาก ส. ธโนฆาภรณ์

เป็นรูปลักษณ์นาง หน้าผู้หญิงผิวบาง ให้แต่ความสวยงามอ่อนช้อย แต่อารมณ์ไม่เข้มแข็ง ดูเหมือนไม่ค่อยจะมีกำลังกายที่บึกบึนอดทน หรือขาดความแข็งแรงมากพอดังผู้ชาย จึงยากที่จะให้ทำศึกสงครามป้องกันภัย ศึกสงครามรักษาบ้านเมืองไว้ได้

คือดูการหล่อพระ หล่อรูปลักษณะทองสำริดต่าง ๆ หล่อได้ผิวบางมาก บางกว่าช่างเมืองอื่น ๆ เป็นนางอ่อนช้อยสวยงามผิวบางไป ตรงที่หล่อพระผิวบาง ๆ ได้เก่งมากอย่างหนึ่ง. ที่ริมแม่น้ำมีพระพุทธรูปองค์ใหญ่ที่สุด[1] แต่ทำไมผู้เฝ้าดูแลรักษาวัดนั้น ได้เขียนอักษรจีนตัวโต ๆ ไว้ที่ฐาน พระพุทธรูปองค์นั้นว่า "ซำปอกง" จึงทำให้สงสัย เพราะว่า ซำปอกง เป็นชื่อขุนนางจีน ต่างหาก!

คณะของแป๊ะบาง ไม่นิยมกินเนื้อสัตว์มานานปี ออกเดินทางแล้วถ้าไม่จนมุมจริง ๆ เป็นไม่เอาเลย พอมาถึงเมืองสยามมีแต่ผู้ใจบุญศรัทธาผลงานมาก ชาวบ้านชอบนำเอาอาหารพวกเนื้อหมู ปลา ไข่ต่าง ๆ มาให้กิน ถวายเยี่ยงพระภิกษุสยามกันมาก มีข้าวเหนียว ข้าวหลามใส่กะทิมะพร้าวหวานมันกินอร่อยดี ชาวเมืองนี้ไม่นิยมกินพวกปลาหมักจนเน่า (ปลาร้า) ไม่กินพริกเผ็ดมากดังพวกชาวอิสาน และชาวภาคใต้เท่าไรนัก ได้พบเห็ดฟาง และเห็ดโคน มันขึ้นเองตามใกล้ ๆ จอมปลวก หรือกอง

(1) หลวงพ่อโต พระพุทธไตรรัตนนายก. หรือชาวจีนนิยมเรียกว่า (หลวงพ่อ ซำปอกง) วัดพนัญเชิง อยู่ริมแม่น้ำป่าสัก อยุธยา

จาก ส. ธโนฆาภรณ์

ฟางต่าง ๆ มีรสหวานกินอร่อยดี ไม่แพ้เนื้อเป็ดหรือไก่ อยุธยาเป็นเมืองหลวงมานานปี คนฉลาดทันสมัย สอนได้ง่าย มีวัฒนธรรมดี

ถึงเมืองลพบุรี

ถึงเมืองลพบุรี ขึ้นบรรทุกเกวียนบ้าง เพราะว่าได้ลูกศิษย์ที่เป็นเจ้าของไร่นาสวนป่าเป็นพัน ๆ ไร่ มีวัวควายเป็นร้อยตัว เขาเป็นโรคลมชัก บ้างเป็นโรคหอบหืด รักษาไม่หาย ได้มาพบ แป๊ะบาง ทำการฝังเข็ม สกัดจุดให้ทำให้อาการดีขึ้นมาก ยังสอนให้หาต้นไม้ตามป่านั้น เอามาต้มเป็นยาให้กิน 3 ปีอาจจะหายขาด เขามีความกตัญญู คิดถึงบุญคุณ จึงยินดีให้ใช้เกวียนเทียมควาย และรถเทียมม้า มาช่วยบรรทุกขนส่งคณะครูไปจนถึงเมืองลพบุรี ยังติดตามไปช่วยอุปถัมภ์อีกหลายอย่าง ช่วยโฆษณาตามวัด บอกว่าใครมีโรคภัยอะไร ๆ จงมาหาหมอเทวดา มาจากเมืองจีน หมอโพธิสัตว์ รักษาโรคให้ แจกยาเป็นทานให้ฟรี ๆ อีกด้วย ชาวบ้านศรัทธามาก

โอ... เมืองลพบุรี ก็เป็นแบบเดียวกับเมืองอยุธยา ถูกเผาพังทิ้งไว้จนรกร้าง สอบถามชาวบ้าน ก็ไม่ได้ความจริง จึงไปถามท่านนายอำเภอ ท่านตอบว่า คงจะถูกทำลายพังพร้อม ๆ กันกับเมืองอยุธยา ท่านนำเข้าไปสำรวจดูซากเวียงวัง มีพระพุทธรูปเทวรูป แกะสลักด้วยหินสีดำ สีงาช้าง หล่อด้วยทองสำริด เนื้อ

ทองพิเศษ สูตรแก่จัด มีสนิมขึ้นเขียว เวลาขัดมันแล้วสวยมาก สีเขียวในเนื้อ สูตรนี้มีอายุเกินกว่า 1,000 ปี ผิวพรรณหนาแน่น ช่างหล่อมีฝีมือต่างสกุล คนละอย่างกับเมืองอยุธยามาก ดูลักษณะหน้าตา รูปทรงเรือนร่าง ให้ความเข้มข้นขึงขัง ให้อารมณ์ดุเหี้ยม ทำให้เชื่อว่าเป็นชาวเขมรโบราณมาสร้างไว้ก่อน เป็นศิลปแบบมหายาน

ชาวพื้นเมืองลพบุรี ผิวดำแดง พวกลาว ผสมเขมรมีมาก พวกผิวขาวเหลืองมักจะเป็นลูกผสมจีน ผสมญวน มีพ่อค้าขาย ของส่วนมากเป็นชาวจีนแต้จิ๋ว ทำไร่นาข้าวจ้าว ในแม่น้ำมีปลา และกุ้งชุกชุมมาก อุดมสมบูรณ์ดี

ตรงกลางเมืองลพบุรี มีศาลเทวรูป มีต้นไม้ใหญ่อายุเป็นร้อยหรือพันปี อยู่หลายสิบต้น องค์เทวรูปยืนองค์ใหญ่ ดูลักษณะหน้าตาคล้าย ๆ คนมอญ พอขึ้นไปนมัสการ จึงพบว่าที่ฐานเทวรูปนั้น จารึกด้วยอักษรเป็นภาษามอญ จึงทำให้สงสัยไปอีกอย่างว่า... จะเป็นเมืองหลวงของมอญมาก่อนบ้างหรือเปล่า ? ได้สอบถาม พระหลวงพ่อ เจ้าอาวาสวัดหลายองค์ ท่านว่าปู่ย่าตายายบอกสืบทอดกันลงมาว่า เป็นเมืองลาโว (ละโว้) มีอายุเกินกว่า 1,000 ปี มีมาก่อนอยุธยา ก่อนสุโขทัย ไม่พบวัดจีนหรือวัดญวน มีศาลเจ้าจีนบ้าง นอกนั้นมีแต่วัดไทยมากมาย

ตรงศาลเทวรูป มีฝูงลิงที่ฉลาดมากกว่าลิงเมืองอื่น ๆ คือมันชอบแอบมาขโมยของต่าง ๆ เอาแล้วนำขึ้นต้นไม้ไป แล้ว

หันกลับมามองดูเจ้าของ ว่าจะทวงคืน ขอคืนบ้างไหม ? แต่จะต้องมีของกินมาแลก เอาของกินมาไถ่ เช่นกล้วย หรือผลไม้ต่าง ๆ ที่มันชอบกิน เอาชูให้มันเห็นก่อนเพื่อแลกเปลี่ยนกัน มันจึงจะยอมโยนของนั้นมาคืนให้ คือพวกขโมยของแล้วเรียกค่าไถ่แบบคนนั้นเอง โอ! วิชาการขโมยของแล้วเรียกค่าไถ่นี้จะเป็นของลิงคิดขึ้นก่อนหรือคนคิดขึ้นก่อน อย่างไรหนอ ?

แป๊ะบาง เห็นลิงฝูงนี้มีสติปัญญามากกว่าลิงเมืองอื่น ๆ มันเริ่มจะมีวัฒนธรรมเยี่ยงมนุษย์อย่างหนึ่ง เช่นเวลามีลิงแก่เฒ่าจะเป็นพ่อแม่หรือปู่ย่าตายายของมันตายเข้าเพียงตัวเดียว พวกมันจะโศกเศร้ามาก ไม่กินอาหาร แล้วยังเข้าไปนั่งล้อมวงศพ ตัวเล็กตัวโตแสดงอาการเสียใจ รู้จักเอามือมาจับที่จมูก ดูว่ายังมีลมหายใจอยู่บ้างไหม ? เอาหูไปแนบที่หน้าอก ฟังดูว่าหัวใจยังเต้นอยู่หรือเปล่า ? บางทีก็จับตัวเขย่าปลุกตัวลิงที่ตายนั้นให้ฟื้นตื่นขึ้นมาอีก มันพากันล้อมวงเฝ้าศพ จนบวมอืดขึ้นเน่าเหม็น บางตัวแทบจะไม่ยอมจากศพไป สัตว์กลุ่มนี้เริ่มมีวัฒนธรรมบ้างแล้ว จึงทำให้เชื่อคำโบราณว่าคนมาจากสัตว์. หรือมนุษย์มาจากลิง

ถึงเมืองพิษณุโลก

ถึงเมืองพิษณุโลก ระหว่างทางได้พบฝูงช้างลากไม้ซุงไม้สักมีมาก เจ้าของเลี้ยงช้างแทบทุกบ้านชอบยา รักษาโรคช้างขาเป็นแผล แป๊ะบาง ใจกว้างสอนให้ใช้ยากลางบ้านเขานั้น เอา

มาตำพอกแผลเพียง 2–3 วันก็รู้ผลดีขึ้น ไม่หวงวิชา พวกนี้มีความกตัญญูรู้จักบุญคุณ มักจะรับส่งด้วยช้างไปแต่ละแห่งสนุกดี ยังบอกว่า ถ้าตอนขากลับมาเมื่อไร ยินดีต้อนรับส่งครูทุกประการ ขอให้มาพักที่บ้าน เป็นทางผ่านได้ทุกเวลาอีกด้วย

เมืองพิษณุโลก มีพระพุทธรูป[1] อยู่ริมแม่น้ำ องค์พระสูงประมาณ 3 วา นั่งสมาธิ มีเรือนแก้ว ดูสวยงามซึ้งตรึงใจผู้ชม รูปร่างหน้านาง สายตาอ่อนช้อย ไม่แข็งกระด้าง มีเมตตากรุณาเป็นพลังงาน ชวนชม อายุคงจะสมัยต้นอยุธยา ชาวพื้นเมืองทำไร่นาข้าว แม่น้ำมีปลาและกุ้งเกิดขึ้นเองชุกชุมมาก อุดมสมบูรณ์ดี ไม่พบวัดจีน วัดญวน มีแต่ศาลเจ้าจีนบ้าง ชาวจีนเกาะไหหลำ เป็นช่างไม้ ตัดไม้ซุง ส่งกรุงสยามกันมาก ชาวเมืองเริ่มจะผิวขาว และเหลือง มากกว่าดำแดง

เมืองสยามนี้ เมื่อไปเมืองหนึ่งหรือภาคหนึ่งก็พูดภาษาแบบหนึ่ง คณะแป๊ะบางเรียนภาษาพูดไม่ทัน บางแห่งต้องใช้ภาษากลาง ที่คิดสูตรขึ้นมาเอง เช่นต้องการถามว่าแถว ๆ นี้มีวัดไหม ? ต้องเขียนรูปเจดีย์ วัดมีพระเณร เขาก็จะชี้ทางให้เราไปได้ถูก จะถามว่า มีศาลเจ้าจีนบ้างไหม ? เขียนรูป คนจีนเซียนมีหนวดยาว ๆ มีศาลเจ้า หลังคาตัวมังกร เขาก็เข้าใจชี้ทิศทางให้เราไปถูก ชาวเมืองจิตใจอ่อนโยน เสียงพูดอ่อนหวานลง

1 พระพุทธชินราช จาก ส. ธโนฆาภรณ์

ถึงเมืองอุตรดิตถ์

ถึงเมืองอุตรดิตถ์ คนเมืองเป็นลาวเหนืออีกเผ่าพันธุ์หนึ่ง มีจีนแคะ จีนไหหลำ จีนแต้จิ๋ว มีไม่น้อย ชาวเขาส่วนมากผิวขาว ผิวเหลือง เป็นจีนฮ้อ ชาวกะเหรี่ยง หลายเผ่าพันธุ์ เมืองนี้เริ่มเข้าตำรามีหุบเขามีพลังมังกรผ่าน มีน้ำใส ดินดี ภูเขามีป่าไม้สีเขียวชอุ่ม แม่น้ำลำธารมีปลาต่าง ๆ พืชผลอุดมสมบูรณ์ คนเมืองเริ่มจะมีผิวพรรณเนื้อนวลขาว ผิวเหลือง คิ้ว ตา เริ่มจะสวยงามขึ้นมาบ้าง พูดจาเสียงเย็น ๆ ยาวลงบ้าง ไม่พบวัดจีนหรือวัดญวน มีแต่พระภิกษุสามเณร แม่ชีสยาม ชาวพม่ามาบวชกันกี่ปีบ้าง

ถึงเมืองลำปาง

ถึงเมืองลำปาง คนเมืองลำปาง เป็นลาว ผิวพรรณขาวเหลือง และดำแดง ก็มีมาก พูดจาเสียงดังสั้น ๆ ใจร้อน คงจะน้ำดื่มในเมืองนั้น มีแร่ธาตุ ที่ร้อนบางอย่างอยู่ในพื้นดิน เป็นเมืองรถม้า มีม้าแข็งแรงทำงานได้ดี คณะแป๊ะบางต้องอาศัยพวกขบวนช้าง 6 เชือก จึงได้ผ่านห้วยหนองคลองบึงป่าเขา มีป่าไม้เขียวขจียังเป็นดงดิบ ต้นไม้ป่าที่ใช้เป็นยารักษาโรคต่าง ๆ ยังมีมาก พวกจีนฮ้อ ชาวกะเหรี่ยง ผิวพรรณขาวแบบจีน ชอบปลูกต้นกัญชา ต้นยาฝิ่น ใบยาสูบ เป็นสินค้าของชาวเขาหลายเผ่าพันธุ์ ชาวจีนฮ้อ และกะเหรี่ยง แม้ว บางคนรู้ภาษาจีน

อ่านออกเขียนได้ สื่อสารกันรู้เรื่องดี ไม่พบวัดจีน วัดญวน มีแต่ศาลเจ้าเทวนิยมจีน. นอกนั้นเป็นวัดพระภิกษุสยาม และมีวัดชาวพม่า การศึกษาลูกหลานออกมาต้องอาศัยวัด พระภิกษุในวัดเป็นครูสอนหนังสือ เมืองสยามนี้มีวัดคือโรงเรียน วัดยังเป็นที่พึ่งของชาวบ้านได้ดี

ถึงเมืองลำพูน

ถึงเมืองลำพูน คนเมืองเป็นลาวเหนือ ผิวพรรณขาวและเหลืองดังจีนฮ้อ แม้วหรือพม่า หน้าตายิ้มสวยมีเสน่ห์ พูดจาเสียงหวานเย็น ๆ ยาวมากกว่าเมืองอื่น ๆ จะไปหาคนผิวดำได้ยาก มีวัฒนธรรมเก่าที่ดี เป็นเมืองเก่า มีพระพุทธรูปนั่ง และยืนพระดินเผาองค์ใหญ่ ๆ ที่สวยงาม

ยังมีพระทองสำริด ที่เก่าแก่อายุเกินกว่า 1,000 ปีขึ้นไปมีมาก ดูลักษณะรูปทรง หน้าตาก็คล้าย ๆ คนมอญ (บุ้งเกี๋ย) อายุก็คงจะสมัยราชวงศ์ถังจีน ตามขุนเขามีป่าไม้ซุง ไม้สักต้นใหญ่โต อายุยืนเป็นร้อยปี เป็นพันปี ไม้เนื้อแข็งแก่นสวยงามดีมีมากในหุบเขาดงดิบ

เข้าตำราเต๋า พระคัมภีร์จีน พวกเซียนโบราณกล่าวไว้ว่า ถ้าบ้านไหนหรือเมืองใด ๆ มีต้นไม้ใหญ่โตอายุยืนเป็น 100 ปีขึ้นไป ก็จะมีคนในบ้านเมืองนั้นอายุยืนมาก เป็น 100 ปีขึ้นไปเช่นกัน. ตำราสอนไว้ว่า ป่าไม้ดงดิบหรือต้นไม้ใหญ่โต

มีมาก ๆ เกิดมีพลังงานแห่งความเขียวสดชื่น เป็นอาหารทางใจ ทำให้คนเมืองนั้นมีอายุสดชื่นยืนนานไปด้วย

ถ้ารู้จักใช้เป็น ให้สายตาคลอเคลียดูไปนาน ๆ ใช้เพ่งมองดู คิดพิจารณาดูพลังงานธรรมชาติอย่างนี้ แล้วสูดลมหายใจเอาความเขียวสดใสชื่นใจให้ซึมซับไว้ในร่างกายใจให้มาก ๆ เถิด! เป็นธาตุอันหาค่าบ่มิได้ สูงขึ้นไปอีกใช้เป็นอารมณ์สมถะและกรรมฐานได้เป็นอย่างดี ชาวบ้านที่ไม่รู้จักคุณค่ามรดกโลกเป็นพลังงานสากลที่ธรรมชาติสร้างสรรค์อนุรักษ์ไว้ให้แก่สรรพสัตว์ บางคนชอบตัดต้นไม้ทำลายป่าไม้นั้น เป็นบาปกรรมอย่างหนึ่ง[1] คือไปทำลายอายุยืนความเจริญสุขของตนเองและเผ่าพันธุ์สรรพสัตว์ มีบาปกรรมร่วมโลก

ถ้าบ้านไหนเมืองใด ๆ ขาดต้นไม้หรือป่าไม้ภูเขาลำธารน้ำตก ไม่มีแม่น้ำลำคลองบ่อบึงมาก ๆ จะทำให้ลูกหลานเหลน ๆ ต่อไปจิตใจแข็งกระด้างเกินไป ขาดอารมณ์ศิลปะ กรรมวิบากระยะยาวนาน ๆ จะสนองตอบขาดเมตตากรุณาธรรม บ้านเมืองนั้นมักจะร้อน ฝนฟ้าไม่ตกต้องตามฤดูกาล

---

1 ผลกรรมที่พวกเราบุกรุกทำลายป่าไม้มากเกินไปนั้น

เมื่อฝนตกหนักติดต่อกันหลายวัน จะเกิดน้ำหลากไหลบ่ามาพร้อมต้นซุงแล้วกวาดล้างทำลายบ้านเรือนและชีวิตผู้คน กรรม!

จาก ส. ธโนฆากรณ์

คัมภีร์ดูฮวงจุ้ยได้กล่าวว่า ถ้าบ้านนั้นเมืองนั้น มีภูเขาเขียวเป็นทิวแถวยาว ๆ มีสูงมีต่ำเกิดลำธารน้ำตกไหลชั่วนาตาปี มีพลังมังกรผ่าน มีต้นไม้ใหญ่โต ป่าไม้ดงดิบยังคงไว้ได้ จะมีคนแก่ในเมืองนั้นสุขภาพแข็งแรงอายุยืนเช่นกัน ตำราว่าเป็นชัยภูมิที่มั่นคงเหมาะสมที่จะสร้างบ้านเมืองไว้ที่นั่นแล ...

ลำพูนเป็นเมืองฝีมือ ชาวบ้านทำร่มผ้า ร่มกระดาษ แกะสลักไม้ต่าง ๆ เป็นช่างถมเงิน ช่างทำทองต่าง ๆ มีลูกสาวสวยมักจะให้ทอผ้าลาย ผ้ายก ค้าขายต่าง ๆ ผิวพรรณหน้าตาสวยงาม พูดจาเสียงเย็น ๆ หวานยาว ๆ มีเสน่ห์งามตา ใจบุญสุนทาน มีวัฒนธรรมดี

ถึงเมืองเชียงใหม่

ถึงเมืองเชียงใหม่ คณะแป๊ะบางได้ยินมาก่อนตั้งแต่เมืองจีนโน้นแล้ว ว่าเชียงใหม่เป็นเมืองคนสวยงาม ก็เป็นจริงมาก คนเมืองเป็นชาวลาวหลายเผ่าพันธุ์ ทั้งชายหญิงส่วนมากมีผิวพรรณดี ขาวเหลือง คิ้วสวย ตาหวานคมชวนมอง พูดจาเสียงเย็น ๆ ยาว ๆ มีเสน่ห์งามตา ใจบุญสุนทาน มีวัฒนธรรมดี

คณะนักบุญ แป๊ะบาง คือเชื้อสายเส้าหลิน เป็นเจ้าตำรา อดที่จะแสดงความเป็นครูแก่วิชาการไปเสียไม่ได้ คือมองดูโลกทะลุธรรมชาติ มองดูคนทะลุข้ามชาติไป ถึงกรรมวิบากแห่งวัฏสงสารไป แล้วมามองดูเมืองเชียงใหม่ ดูลม ดูน้ำ ดูภูเขา

(ฮวง-จุ้ย-ภูเขา) ของบ้านเมืองภาคนี้มีภูเขาใหญ่สูง ต่ำเป็นพืดยาว ๆ ทรงพลังมังกรผ่าน ตอนเช้ามีทิวหมู่เมฆ ทะเลหมอก ดูเป็นสายขาวนวลภาพให้อารมณ์เย็นซึ้งเบากายใจ บางวันมีก้อนเมฆขาวสวยลอยเด่น มีรูปเป็นลักษณะของสัตว์ต่าง ๆ สง่างามตาดึงดูดจิตใจ นักคิดจินตนาการ มีขุนเขาเทียมเมฆ ดึงดูดน้ำค้าง น้ำฝนตก กลายเป็นน้ำตกใสไหลลงมาชั่วนาตาปี หยินหยาง (อิม-เอี๊ยง) อิทธิพลของฟ้าและดินอย่างนี้ นักธรณีวิทยาจีนโบราณกล่าวไว้ว่า มีครบธาตุ 5 อย่าง[1] จะช่วยทำให้บ้านเมืองภาคนั้น มีน้ำดี มีดินชุ่มอิ่ม จะปลูกพืชผลต้นไม้อะไร ๆ ก็เจริญงอกงามดี ภาพทิวเขาปกคลุมไปด้วยป่าไม้สีเขียวขจี มีท้องฟ้าใสแสงแดดอิ่มครึ้มมีพลังงานร่มเย็นครบธาตุ จะทำให้คนเกิดในบ้านเมืองภาคนี้ ส่วนมากจะมีผิวพรรณนวลขาว ผิวเหลืองงามตามีอารมณ์เย็น พูดจาเสียงอ่อนหวานยาว ๆ ฟังแล้วให้อารมณ์บันเทิงใจ มีเสน่ห์ชวนชม วัฒนธรรมดี

โอ! อมิตาพุทธ! เมืองเชียงใหม่ คณะแป๊ะบาง ไม่เคยพบคนพาล ไม่พบพวกขโมยเลย ชาวบ้านกินข้าวเหนียว กับไก่ย่าง เนื้อย่าง ปลาย่างต่าง ๆ เลี้ยงง่ายดี หุงข้าวเหนียววันละครั้งเดียว กินได้ทั้งวัน ไม่สิ้นเปลืองเชื้อเพลิงและแรงงานดี มีชาวเขาหลายเผ่าพันธุ์ พวกแม้ว จีนฮ้อ กะเหรี่ยง บางคนรู้ภาษา

1. ธาตุ 5. ฝ่ายจีนนับธาตุทอง. ธาตุไม้. ธาตุน้ำ. ธาตุไฟ. ธาตุดิน ฝ่ายอินเดียนิยมนับธาตุ 4. คือ ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม. จาก ส. โพธินันทะ

จีน อ่านออกเขียนได้ ชอบปลูกต้นยาฝิ่น ต้นกัญชา ใบยาสูบ เป็นสินค้า ชาวเมืองทั้งหญิงและชายชอบแกะสลักไม้ ทำเครื่องถมทอง ถมเงินต่าง ๆ ฝีมือไม่แพ้ชาวเมืองนครศรีธรรมราช มีลูกสาวสวยมักจะทอผ้าลายสวย ผ้ายก ค้าขายต่าง ๆ พูดจาเสียงเย็นหวานซึ้งใจ ชวนชม คนเมืองส่วนมากสวยงามกว่าภาคอื่น ๆ

สำรวจชมดูตามโบราณสถาน ยังไม่ได้มีการขุดค้นพัฒนา มีพระพุทธรูป เทวรูป องค์ใหญ่เก่าแก่อายุเกินกว่า 1,000 ปีขึ้นไป ส่วนมากเป็นศิลปผสมแบบมหายานสมัยราชวงศ์ถังก็มี มีพระพุทธรูปสำริดสมัยเชียงแสนบ้าง ดรุปทรงลักษณะพระเชียงแสนหน้าตาคล้าย ๆ แขกอินเดีย รูปนั่งสมาธิ ขัดเพชรสวยงาม ให้อารมณ์หนักแน่น มั่นคงดี ดูเนื้อทองสำริดแก่จัด สูตรนวโลหะแท้ หล่อเททองไว้หนาแข็งแรงมาก ให้อารมณ์บึกบึนนักสู้ ผู้ชาย ทำให้เชื่อว่าเมืองเชียงแสน หรือสมัยเชียงแสนคงจะต้องเจริญมั่นคงมานานปีมากพอสมควร

มีพระสมัยสุโขทัย ส่วนมากที่พบเป็นหน้านาง ลักษณะรูปร่างเป็นแบบผู้หญิง ให้อารมณ์ดูอ่อนช้อยงามตา ให้ความสวยงามมาก บ้านเมืองสมัยสุโขทัยคงจะยังยืนไม่นานเท่าเมืองเชียงแสน. เพราะผู้หญิงไม่บึกบึนอดทนแข็งแรงมากพอที่จะเป็นนักรบต่อสู้การรักษาบ้านเมืองไว้ได้นาน ๆ

พยายามขึ้นกันไปถึงบนดอยสุเทพ เพื่อนมัสการพระธาตุชื่อดังไปถึงเมืองจีนมานานปีแล้ว องค์พระธาตุเจดีย์ ตั้งอยู่ท่าม

กลางทะเลหมู่เมฆหมอกขาวสวย ฟ้าเขียวสดใสดูเย็นกายเบาใจ. เชียงใหม่ไม่พบวัดจีน และวัดญวน มีแต่ศาลเจ้าเทวนิยม. วัดสยาม พระภิกษุสามเณร มีมาก วัดชาวพม่าก็มีบ้าง. สอบถามชาวจีนที่มาเมืองนี้ เป็นชาวเกาะไหหลำ มาทำช่างไม้ ตัดไม้ซุงมาก่อนจีนแต้จิ๋ว หรือจีนแคะ

โอ..เมืองสยาม (เสี้ยมหลอก๊ก) ฉันได้ยินมานมนานปีแล้วว่า ในน้ำมีปลา ในนามีข้าวหอม ในป่ามีไม้ซุง ต้นไม้จันทน์หอม ไม้สักทอง ไม้ประดู่ ไม้ชิงชัน สีสวยงามมาก ในภูผามีสินแร่ทองคำ ดีบุก ตะกั่วต่าง ๆ คนจีนโบราณหนีความยากจนที่เมืองจีน พอมาได้พบอู่ข้าว อู่ปลาและน้ำแดนสุวรรณภูมิ (อึ้งกิมก๊ก) เข้าแล้ว โชคดีจึงคิดปักหลักออกลูกหลานเหลน ๆ ไม่มีใครยอมกลับบ้านเกิดเมืองเดิมของตนเอง

คณะนักบุญ แป๊ะบาง พร้อมคณะผู้ติดตามร่วม 20 คน ได้ท่องเที่ยวสำรวจ ภาคอิสาน ภาคใต้ ภาคเหนือ ของกรุงสยาม (เสี้ยมหลอก๊ก) มาร่วม 20 ปียังสนุกติดใจไม่เบื่อเมืองสยามคนใจบุญ มีมิตรไมตรีจิตอย่างดี ระหว่างการเดินทางมีเพื่อนรักยอดฝีมือกังฟูจีน ค่อยๆ แก่ชราตายไปทีละคน ๆ จนหมดทีมเดิม เหลือแต่ แป๊ะบาง พออายุ 75 ปีจึงได้ปลงสังขารชีวิตตก ปกปิดอายุชื่อแซ่เดิม แอบหาที่ซ่อนตัว เตรียมตัวตายไม่เสียดายชีวิต

นักบุญ ซึ่งไม่เคยได้คิดฝันมาก่อนเลย ว่าจะมีสติปัญญานำขบวนนักบุญวณิพกได้ท่องเที่ยวผ่านมาได้ 5 ประเทศอย่างปลอดภัย แล้วมาแอบแก่ตายเมืองสยาม (ไทย) นี้ คิดหาที่หลบมุมสงบเพื่อจะละสังขารชีวิตอันไม่เที่ยง แอบซ่อนตัวไว้หน้าถ้ำแกลบเมืองเพชรบุรี เพราะมีชาวจีนที่รักนับถือกันมาก

แล้ว แป๊ะบาง วันนี้มีโชคดี วันใกล้ ๆ จะตายยังได้มีบุญพบน้องชาย ชื่อ กิมเซ็ง แซ่เล้า ซึ่งอริยครูส่งให้มาค้นหาตามตัวจนพบกันได้ ยังทันได้เล่าเรื่องต่าง ๆ นี้ให้ช่วยจดจำบันทึกฝากไว้แก่คนรุ่นหลัง ๆ ที่อยากรู้เรื่องอีกด้วย เฮีย ดีใจที่สุดในชีวิต สุดซึ้งใจจนพูดไม่ค่อยจะออก ปีติอิ่มใจจนน้ำตาซึม ไหลออกมานองหน้า ถึงตัวจะตายก็หมดห่วงในหน้าที่ของ "โพธิสัตว์" ได้แล้วแล . . สาธุ !

โอ ! อมิตาพุทธ ! แป๊ะบาง ได้นำขบวนนักบุญผ่านมา 5 ประเทศ แล้วมาหยุดพักวัยชราก็นานปีแล้ว วันนี้ น้องชายได้ช่วยจดจำบันทึกเรื่องต่าง ๆ ไว้อีกบ้างก็ดี ความจริงแล้วการบันทึกข้อมูล หลายคนช่วยกันมีมากกว่านี้หลายเท่า แต่ต้องไปอ่านที่ต้นฉบับหารายละเอียดที่ส่งไปยังเมืองจีนโน้น. ส่วนเรื่องที่พบเห็นเหตุการณ์นั้นไม่ผิด ย่อความจำได้ดี ส่วนที่จะมีผิดบ้าง ก็คือวันเดือนปีจีน แล้วเอามาเปรียบเทียบกับ พ.ศ. ของ

สยามนั้น ยังหาปฏิทินสอบทานไม่ได้ ฉะนั้นน้องชาย จงจดเอาไว้เท่าที่คนแก่ชรา บอกให้จดเขียนฝากไว้ได้บ้าง ให้แก่ผู้ที่อยากรู้อยากเห็นประวัติศาสตร์สายหนึ่งบ้าง เผื่อจะมีคุณประโยชน์แก่อนุชนรุ่นหลัง ๆ ได้บ้างแล... สาธุ!

จาก ด.ช. ชิวเล้ง แซ่เล้า ผู้จดบันทึกจากคำบอกเล่า ของเตี่ยกิมเซ็ง แซ่เล้า. และ พระมหาเอี่ยม ฯ ผู้ตรวจสอบแก้ไขอักษรเมื่อ พ.ศ. 2483

บทที่ 5

อริยโพธิสัตว์–ถ่ายทอด 3 สมาธิ

อานาปานัสสติภาวนา–ปัญญาวิมุตติ

ดังได้รับฟังมาอย่างนี้ วันหนึ่งในศาลามุงจาก หน้าถ้ำแกลบ เมืองเพชรบุรี ท่านอริยโพธิสัตว์ แป๊ะบาง แซ่เล้า เป็นอริยครูสายวัดเส้าหลิน (เซียวลิ้มยี่) เมืองจีน ได้แอบมาหลบมุมสงบวัยชรา เพื่อเตรียมตัวจากโลก คือละสังขารชีวิต ท่านสาธุคุณได้แบ่งปันวิชาการ และเทศนาถ่ายทอดสอนธรรมทานให้แก่เตี่ยกิมเซ็ง แซ่เล้า อายุ 22 ปี ได้จดบันทึกไว้เป็นภาษาจีน พอถึงอายุ 46 ปี เตี่ยได้พบ พระมหาเอี่ยม ช่วยการแปลเป็นภาษาไทย ด.ช. ชิวเล้ง แซ่เล้า อายุ 13 ปี ได้จดคำบอกเล่าไว้ดังนี้

ธรรมะแบบนิกายฉับพลัน ให้รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ

เรื่องการเจริญ อานาปานัสสติภาวนา เป็นปัญญาวิมุตติของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าศากยมุนี ตรัสสอนไว้ พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา ได้นำจากอินเดีย เข้าเมืองจีน ถ่ายทอดสอนสืบกันลงมารวม 33 สมัยพระสังฆปริณายก โลกเขายอมรับ

กันว่า เป็นวิชาสากล ทำให้เกิดสมาธิ เกิดฌาน เกิดสติปัญญา ธรรมชาติจักษุ พระสูตรชี้ตรงไปที่ "กายและจิต" ไม่ได้สอนเรื่องนอกกาย และนอกจิต ทำอย่างไรต้องให้ศิษย์รู้นิสัย ค้นให้รู้นิสัย 性 [1] (แส่) ของตนเองก่อน แล้วเจาะลึกลงไปอีกชั้น ให้จับอนุสัย 本性 [2] ให้พบอนุสัย (ปึ้งแส่) ตนเองก่อน คือจับวาระจิตตนเองให้ได้ก่อน จนรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจดีแล้ว

ภาษาทางวิปัสสนาปัญญา เรียกว่าให้ตรัสรู้อนุสัย ต่อไปจนได้พบเห็นสภาวะธรรมแล้ว จึนเรียกว่าได้พบเห็นนิสัย (เกี๋ยงแส่... 見性)[3] และสูงขึ้นไปอีกชั้นหนึ่ง จนได้รู้แจ้งพบอนุสัย 見本性 (เกี๋ยงปึ้งแส่) จากนี้ไปจะมีโอกาสได้บรรลุถึงความรู้แจ้งตรัสรู้ธรรมชาติแห่งพุทธ! จนมีสติปัญญาที่ปล่อยวางความยึดมั่นถือมั่นในอุปาทานของ อาตมะลักษณะ 我相 ก็คืออัตตา

---

(1) นิสัย-คือการได้เห็น-ได้ฟังเดี๋ยวนี้ แล้วจดจำได้ในขณะนี้ เก็บเรื่องในปัจจุบันไว้ทันที เรียกว่ามี-นิสัยธรรมดา ๆ จึนเรียกว่าแส่ 性

(2) อนุสัย-แปลความว่าของเดิม ๆ เจาะลึกลงไปอีกมีอนุสัยเดิมมาก่อน มีสติปัญญาติดตามมาตั้งแต่อดีต ๆ หรือเป็นอนุสัยตั้งแต่ชาติก่อน ๆ ก็ได้ อนุสัย จึนเรียกว่า ปึ้งแส่ 本性 ตรงกับภาษาไทย อนุสัยจิต

(3) 見性 (เกี๋ยงแส่) พบเห็นนิสัยตน พบเห็นนิสัยธรรมชาติ.

ส่วน 見本性 (เกี๋ยงปึ้งแส่) เจาะลึกลงไปอีกพบรู้แจ้งเห็นอนุสัยเดิมของตนเอง ที่มีมาแล้ว จาก ส. ธโนฆาภรณ์

ตัวตน ที่ยึดไว้เป็นลักษณะ จนกลายเป็นทุกข์กายใจที่จบไม่ลง เมื่อดับอุปาทานในอาตมะลักษณะลงได้ ก็จะมีวิญญาณอิสระมากที่สุด ธรรมะอย่างนี้ถ้าได้พบจะมีความรู้สึกว่า จิตได้หลุดพ้นไปจากความคิด ที่ผูกพันปรุงแต่งจนเป็นทุกข์กายทรมานใจ เพราะโลกธรรม 8 ประการ ดับทุกข์กายใจอย่างนี้ได้มากที่สุด เป็นกรรมวิธีหนึ่ง ถ้าได้ธรรมะนี้จะมีชีวิตที่เบากายว่างใจ คือ จิตว่าง เบากายใจมาก ที่ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น (ฌาน) พอใจหายโง่ไปได้มาก ไม่เสียชาติเกิดเป็นมนุษย์ที่ได้พบพระพุทธศาสนา

ถ้านักศึกษาธรรมะมีความรู้แจ้งธรรมะอย่างนี้ ก็จะพบคำพูดและสอนกันไว้จนแพร่หลายว่า "จิตเดิมแท้ของมนุษย์เป็นพุทธะ! มีความว่างเป็นพื้นฐาน จิตเป็นตัวรู้ จิตเป็นธาตุรู้ จิตจะรู้ตัวของมันเอง" ในสภาวะอย่างนี้ จิตได้หยุดความคิดปรุงแต่งเกิดดับในโลกียรมณ์ หยุดได้ตามที่ตนต้องการ หรือกำหนดได้ บังคับได้ตามที่ต้องการ จิตเริ่มรู้ และเข้าถึงอาณาจักรแห่งความว่าง ช่องว่าง ได้ตามที่ตนต้องการแล้ว นั่นคือสัจจธรรมที่ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ว่า สุญตาวิหารธรรม (นิพพาน) ได้ชั่วคราวแล้ว เป้าหมายของ พระพุทธศาสนาอยู่ที่ตรงนี้เองแล... สาธุ!

โอ...อมิตาพุทธ! (สติปัญญาธรรมจักษุเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) การพูดหรือการสอนเรื่อง "กายและจิต" มีครูสอน

มานับท่านหรือนับองค์แทบจะไม่ถ้วนแล้ว แต่จะไปแสวงหาผู้ที่ได้บรรลุถึงสัจจธรรมนั้นจริง ๆ ช่างหาได้ยากมากนะ! ตัวผู้สอนเองยอมรับว่าเป็นได้เพียงแค่ "หง๋อเต๋า"[1] หง๋อเต๋าแปลว่า ได้พบประตูธรรมนี้. และไจเต๋า คือผู้ที่ฟังธรรมรู้เรื่อง ไจเต๋าคือผู้รู้ธรรมนี้คนหนึ่งเท่านั้น แต่ยังไม่ติกเต๋า การติกเต๋านั้นคือผู้ที่บรรลุถึงสัจจธรรมนั้นจริง แป๊ะบาง กล้าพูดความจริง ไม่โกหกตัวเอง หรืออวดตัวเอง เพราะกลัวบาปกรรมมาก

แล้วพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ได้วางศาสนาพุทธได้คัดเลือกหลักธรรมที่ใช้ดับทุกข์กายดับทุกข์ใจ ทางปัญญาวิมุตติ ที่พระพุทธองค์ตรัสรู้เอง คือโลกุตรธรรม สรุปแล้วก็คือการสอนให้มีกรรมวิธีเริ่มต้น กำหนดไปที่ลมหายใจเข้าและออก และที่กาย ที่จิต "คุมกาย–คุมจิต" เป็นฐานเบื้องต้นก่อน แล้วกรรมวิธีเริ่มฝึกหัดก็ให้นักศึกษาเริ่มกำหนดที่ลมหายใจตนเอง ติดตามลมหายใจเข้า และติดตามลมหายใจออกของตนเอง ก็คือสูดลมหายใจเข้าให้เต็มปอด และปล่อยลมหายใจออกไปจากปอด ฝึกการติดตาม กำหนดการหายใจเข้า และหายใจออกนั้นเอง เพราะว่าทำอย่างนี้คือธรรมชาติของสรรพสัตว์ทุก ๆ

(1) หง๋อเต๋า 遇道 ได้พบโลกียธรรม. 2 ไจเต๋า 知道 ได้รู้ธรรมเข้าใจโลกียธรรม. 3 ติกเต๋า 得道 ได้บรรลุโลกุตรธรรม. แปลย่อความ 3 คำนี้ก็คือ "ได้พบ–ได้รู้–ได้บรรลุ" จาก ส. ธโนฆาภรณ์

ชีวิตที่เกิดมาในโลกนี้จะต้องรู้เองอยู่แล้ว จะพูดว่าสรรพสัตว์ต้องเจริญอานาปานะ ก็ไม่ผิด เป็นธรรมชาติของเผ่าพันธุ์สัตว์ ที่สืบเนื่องสติปัญญา มีอนุสัยอย่างนี้ มีมาทุก ๆ ชีวิตแล้ว ก็คือรู้จักการหายใจเข้า และหายใจออก "อานาปานะ" มีอาการและลักษณะ มีอารมณ์อย่างไร... ทุก ๆ ชีวิตรู้กรรมวิธีอย่างนี้มีอนุสัย จะมีมากหรือมีน้อยติดตามมาตั้งแต่เกิดกันแล้ว สัตว์เผ่าพันธุ์นั้นจึงจะเจริญอยู่รอดมีชีวิตโดยไม่สูญพันธุ์ไป ต้องจดจำเรื่องนี้ ตรงนี้ไว้ให้แม่นยำทีเดียว ว่าสรรพสัตว์รู้กรรมวิธีเจริญอานาปานะโดยธรรมชาติมาแล้ว

แต่พวกสัตว์ต่าง ๆ ไม่มีครูสอน ไม่ได้พัฒนาจิตวิญญาณเท่าไรนัก ยกเว้นพวกมนุษย์มีขันธ์ 5 ที่สมบูรณ์ จึงพัฒนาสติปัญญาในทางนี้ได้เร็ว และเก่งกว่า จนถึงได้มียอดครู คือ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ได้วางสูตรศาสตร์เสียใหม่ คัดเลือกเอาเฉพาะที่ใช้ประโยชน์ทางดับทุกข์กายดับทุกข์ใจได้เท่านั้น มีหลักธรรมสอนให้ควบคุมกายและควบคุมจิต จนถึงที่สุดให้ปล่อยวางทางกาย และปล่อยวางทางจิต จนจิตได้หลุดพ้นจากทุกข์กายใจ พ้นจากการเกิดแก่เจ็บตาย คือ "นิพพาน" แล... สาธุ! (พระพุทธศาสนามีเท่านี้)

หลักฐานใน พระไตรปิฎก ฝ่ายมหายาน มีพระคัมภีร์มหาปรัชญาปารมิตาสูตร 600 ผูก (ม่อฮอไต๋บั๊วเยียปอล่อ-

มิกเก็ง 600 กึ้ง) เป็นผลงานที่อมตะของ พระถังซำจั๋ง ได้นำมาจาก มหาวิทยาลัยนาลันทา อินเดีย เป็นของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสไว้ถึง 16 ครั้ง ใช้นักปราชญ์ 1,000 ท่าน ตั้งกองแปลเป็นภาษาจีนด้วยทุนหลวง ถวายพระเจ้าลี้ซีหมิน ฮ้องเต้.

พระสูตรใหญ่ชุดนี้เป็นแนวปัญญาวิมุตติ สรุปแล้วพระพุทธองค์ ให้พระสาวกใช้หลักธรรมะควบคุมกาย และควบคุมจิตเป็นพื้นฐานก่อน ทุกท่านต้องสนใจศึกษาพระสูตร สติปัฏฐาน 4 (สี่เนี่ยมฉ่) มี กาย–เวทนา–จิต–ธรรม. ความจริงแล้วสัตว์โลกทุก ๆ ชีวิตมี 4 อย่างนี้เป็นอนุสัย (ปึ้งแส่ 本性) เป็นทุนเดิมตั้งแต่เกิดเป็นตัวตนออกมาสู่โลกนี้กันบ้างแล้ว แต่ขาด อริยครูผู้รู้แจ้งในธรรม และยังขาดพระโพธิสัตว์ ผู้ใจกว้างเสียสละแบ่งปันวิชาการเป็นทานช่วยสอนมนุษย์ ให้ธรรมะเอาไปดับทุกข์กาย ดับทุกข์ใจเท่านั้น วิชานี้ยังอาภัพครูมาก

สูตรฉับพลันที่ครูบาชอบสอนกันมาก

แป๊ะบาง ได้รับการถ่ายทอดลงมาจากครูบา นิกายเซ็น (ฌาน) สายตรงว่า จะเป็นนักบุญ เป็นอุบาสก อุบาสิกา พระภิกษุ สามเณร จะต้องสนใจเรียนรู้การเกิด ถือเป็นหน้าที่ไว้ก่อน แล้วก็ให้รู้ศิลปการตาย รู้ไว้ก่อน ก่อนที่จะดับจิต ขาดใจตาย ต้อง

เรียนรู้วิชาตาย ก่อนที่จะตายไป เวลาจะตายจริงๆ จิตจะได้มีสติปัญญาธรรมชาติจักษุ คือจิตไม่กลัวตาย ไม่หวั่นไหวในเรื่องความตาย จะตายวันไหน จะตายที่ตรงไหน ยินดีต้อนรับการตายนั้นได้ หรือตายได้ตามที่ต้องการตาย ถ้าตายอย่างนี้ได้ ถึงแม้ยังเป็นปุถุชนอยู่ แต่ทางไปของวิญญาณจะได้ไปดี ไปทางสูงก่อน เป็นเรื่องใหญ่โตของทุกๆ คนทีเดียว และยังต้องถือว่าเป็นหน้าที่จะแบ่งปันถ่ายทอดบอกสอนวิชานี้ให้ผู้อื่นๆ ไว้บ้างมีโพธิจิตแล..สาธุ!

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ได้ตรัสสอน พระโพธิสัตว์ พระอรหันต์ และอริยสาวกไว้ว่า เริ่มต้นกรรมวิธีทำกายใจให้สงบ ด้วยการเจริญ อานาปานัสสติภาวนา นำทางไปก่อน จนได้บรรลุถึงสัจธรรม มีสติปัญญาธรรมชาติจักษุ แล้วให้อยู่ในหลักสูตร สติปัฏฐาน 4 เป็นอารมณ์ก่อนตายเสมอๆ แล้วถ้าใครมีบุญ ได้ตายอย่างมีสติปัฏฐาน 4 เป็นธรรมารมณ์ก็เท่ากับได้ประกันชีวิตไว้ในวัฏสงสารอย่างหนึ่งแล้ว คือยังไม่ตกนรกทันที ได้ปิดประตูเดรัจฉานชาติ ไปเกิดในมนุษย์ภูมิหรือเทวภูมิก่อน สุดแล้วแต่–บาป–บุญ–กุศล 3 อย่างที่ทำไว้มันจะส่งหนุน เป็นพลังงานมีแรงดันให้ผันไปเกิดในชาติภพเบื้องหน้าๆ โน้นแล...สาธุ!

สรุปความว่าการตายได้อย่างนี้ เพราะได้ศึกษาสติปัญญาธรรมชาติจักษุ จนรู้แจ้งทางอนุสัย จนจิตรู้แจ้งกฎแห่งกรรม

วิบาก ในการตายของทุก ๆ คน ก็เหมือนดังการเปลี่ยนชาติใหม่ ก็คือการเปลี่ยนย้ายบ้านอยู่ (คือร่างกาย) ที่ท่องเที่ยวมีการเกิดแก่เจ็บตายในชาติหนึ่งหรือทั้ง 6 ภูมินั่นเอง ความจริงเป็นอย่างนี้แล...

พระพุทธเจ้า ชอบถามว่า เบื่อการมีสังขารชีวิตในทั้ง 6 ภูมิแล้วหรือยัง? โลกียสุดทางแล้วหรือยัง? ถ้าเบื่อเอือมระอาการเกิดและตายแล้ว พระพุทธองค์จะชี้ทาง "โลกุตระ" ให้เพื่อหลุดพ้นทุกข์แห่งการต้องเกิดและตายกันอีก คือ "นิพพาน" แล... สาธุ!

วันต่อมา ท่านอริยครู แป๊ะบาง ได้กล่าวไว้อีกว่า พวกคณะของเราชอบใช้การ เจริญอานาปานัสสติภาวนา ที่พระ-พุทธเจ้าเรียนใช้สูตรนี้จนได้ตรัสรู้ธรรม เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาแล้ว พูดภาษาง่าย ๆ พระสูตรนี้ก็คือการกำหนดธาตุต่าง ๆ ภายในใจและภายนอกร่างกายมนุษย์ และกรรมวิธีโคจรลมปราณก็ได้ เริ่มเป็นฐานไว้ก่อน จึงนิยมเรียกว่า ทำกรรมฐาน พวกเซียนชั้นสูงใน ลัทธิเต๋า นิยมใช้สูตรนี้มาก เป็นสูตรสากลเป็นบรมธรรมที่อินเดีย และจีน ใช้เป็นมาก่อนพุทธกาลนานปีแล้ว

เริ่มกรรมวิธี นักศึกษาต้องใช้จิต จิตไปกำหนดติดตามเวลาเราสูดลมหายใจเข้าปอดอย่างแรงจนเต็มปอด แล้วก็ปล่อยลมหายใจให้ออกจากปอดจนหมด ทำอย่างนี้บ่อย ๆ จนชินต่อ

ลมหายใจเข้าและออก เรียกว่าใช้จิตติดตามสายลมหายใจเข้าและออกไปนาน ๆ จะให้จดจำความรู้สึกอย่างไรไว้ก่อน เรียกว่าใช้จิตคลอเคลียติดตามลมนั้นไป ให้จับอารมณ์ ให้รู้อาการของลมเข้าผ่านจมูกแล้วเฉียด ๆ กระทบหลอดลม ถูกช่องลมตลอดสาย จนลมสิ้นสุดหยุดได้ที่ตรงไหน แล้วมีความรู้สึกอย่างไร ต้องจดจำจุดนี้ไว้ก่อน คือจุดกระทบมีความรู้สึกว่าอยู่ตรงไหน เป็นหลักเขตแดน ภายหลัง เที่ยวหลัง ๆ จะได้เดินถูกทาง จับจุดจำทางแผนที่ให้ได้ตรงนี้ไว้ก่อน เรียกว่าเจริญอานาปานัสสติภาวนา เบื้องต้นของการ เจริญกรรมฐานที่ถูกทางจนเกิดมีสมาธิอย่างหนึ่ง

เบื้องต้นของ กรรมฐาน ตามแนวปัญญาวิมุตติใช้แต่ "ลมปราณ และ ธาตุ 4" ก่อนก็มี ครูบาผู้สอนไม่ต้องการให้ศิษย์รู้มากเกินไปแล้วจะสับสน ความรู้ยังไม่กว้างขวาง ไม่หนักแน่นมีสติปัญญาธรรมชาติจักษุ แล้วจะเข้าใจในแง่เขว... หลงงมงายในอารมณ์...หลงผิดสัจจธรรมได้ง่าย ๆ สายตรงแนวปัญญาวิมุตติ ไม่ต้องการให้ศิษย์ใช้พวก รูปนิมิต ไม่ต้องการใช้พวกกสิณต่าง ๆ เพื่อตัดไฟต้นลม ป้องกันศิษย์ปัญญาอ่อนจะหลงผิด หลงยึดถือผิดสภาวะธรรม ถ้าหลงผิดติดมากจนเกินไปนัก จะเป็นภัย ศิษย์โง่จะแก้ไม่ตกตอนปลายมือ เพราะว่าถึงวันที่ไม่ต้องการเลยก็มี ถึงวันที่จะดับรูปนิมิต และ

ดับพวกกสิณต่าง ๆ ก็มี แล้วจะดับไม่เป็น ดับไม่ได้เลย กวาดทิ้งไม่ออก ตรงนี้โบราณได้พบพิษภัยมามากแล้ว มันจะติดตาม รบกวนจิตใจ กลายเป็นทุกข์ที่รบกวนทรมานจิตใจอีกอย่างหนึ่งไป เหตุผลอยู่ตรงที่ภาพรูปนิมิตต่าง ๆ ที่สร้างไว้นั้น มันเกิด ๆ ดับ ๆ อยู่ในจอจิต ฉายแวบ ๆ ในจอจิต แล้วจะปิดจอไม่ลง ดับภาพนั้นในจอจิตไม่ลง ถึงวันที่ต้องการให้หยุด มันไม่หยุด แกะไม่ออก ศิษย์โง่ไปเรียนฌานจะแก้ตรงนี้ไม่ค่อยจะตก ถ้าเป็นมาก ๆ ก็จะอยู่ในสังคมยาก หรือบางคนเพี้ยนไปก็มี.

ตามคัมภีร์แนวทางนี้ได้กล่าวไว้ว่า การสร้างรูปนิมิตไว้ในจอจิต เล่นจริง ๆ เพียง 1 วัน ภาพนั้นมันจะติดตาไปได้นานถึง 7 วันก็ได้ หรือสร้างรูปภาพนิมิตต่าง ๆ ไว้ในจอจิต จนติดตาเพียง 1 ปี บางคนภาพนั้นมันติดตาไปนานถึง 7 ปีก็มี ไม่เที่ยง ส่วนนิมิตที่เป็นของจริงเข้ามาจากภายนอกจริงนั้น มีได้เป็นได้แต่มีน้อยมาก นิมิตจริงมีไม่ถึง 10% นิมิตหลอกหรือหาขึ้นเอง 90%

กรรมวิธีแก้เรื่องหลงผิด จนติดนิมิต หรือพวกกสิณต่าง ๆ จะต้องหยุดไม่สนใจหรือไปจริงจังอะไร ๆ กับมันให้มากนัก คิดเสียว่านั่นเป็นของที่มนุษย์เราไปทำให้มีขึ้น เราไปสร้างให้มันเกิดมีขึ้นเองต่างหาก ! เป็นการสมมติว่านั่นเป็นเรื่องจริง เป็นของจริง แล้วก็มาหลงผิดว่าเป็นของจริง คนโง่ทางนี้เข้าใจผิด

ว่า ของปลอมเป็นจริง "เมื่อมันเกิดขึ้นได้–มันก็ต้องดับได้" ปล่อยไปสักพักเดียว ไม่สนใจมันก็จะเสื่อมหายไปได้เอง

เข้าตำราทีแรก ๆ ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น (ฌาน) เล่นนิมิตหรือกสิณต่าง ๆ เล่นไปมันสนุก เห็นนิมิตในจอจิต มันช่างเกิดปีติสุขใจได้เป็นพัก ๆ พอเล่นไปนาน ๆ จนลืมไปว่า นั่นมันไม่ใช่ของจริง เป็นของปลอมแท้ ๆ เราไปหลงผิดสัจภาวะธรรมว่าเป็นของจริงไป ภาพหลอกที่ทำขึ้นทั้งปวง แล้วเอาไปเก็บไว้ในจอจิตต่างหาก ! ยึดมั่นถือมั่นมีอุปาทานว่าเป็นของจริงต่างหาก ! หลงงมงายในอารมณ์ ผิดสัจจธรรม ตรงนี้สำคัญที่สุด ถ้าเข้าใจผิดมาก ๆ อาจจะอยู่ในสังคมไม่ได้ อาจจะเพี้ยนก็ได้ง่าย ๆ คณะแป๊ะบาง ได้ผ่านมา 5 ประเทศ ได้พบคนหลงผิดในวิปัสสนาธรรมอย่างนี้มากที่สุด เพราะขาดอริยครูบาสอนชี้แนะนำทาง ขาดโพธิสัตว์แบ่งปันวิชาการสูตรศาสตร์จริง ๆ ทางนี้

ผลกำไรชีวิตที่ได้เจริญอานาปานัสสติภาวนา ถ้าพบอริยครูได้ชี้แจงทางอริยมรรค จนทำเป็น ทำถูกกรรมวิธี เพียงเบื้องต้นก็จะเห็นคุณประโยชน์ มีเพื่อนทางใจจะอยู่บ้านคนเดียวได้ มีจิตใจเริ่มสงบเย็นลง จิตว่างเบากายใจลง ปอดและร่างกายจะแข็งแรงขึ้น ต้องหาสถานที่มีช่องลมพัดผ่านสอาดดี หรือตามสวนป่าดงมีหญ้าใบเขียวสด หรือริมทะเล ภูเขา น้ำตก ที่สงบเย็น โบราณใช้คำว่า ป่าช้า เรือนว่าง ดงไม้ริมห้วยหนองบ่อบึง

ชาวบ้านเรียกว่า กินลม–กินอากาศก็มี สูตรนี้ทำไปนาน ๆ แทบจะไม่ต้องหายใจ รู้สึกว่าบางวันมีลมหายใจน้อย ๆ เบา ๆ ก็อยู่ได้ ยังรู้สึกว่าอิ่มกายเบาใจโปร่งใส เพราะว่าเราไปอัดเอาลมดีเข้ามาไว้ในปอดเก็บอากาศไว้จนเต็มปอด อากาศที่ดีสดชื่นเป็นอาหารแก่ร่างกายใจอย่างหนึ่ง ตรงนี้สำคัญมากคุมอายุกายใจอีกด้วย

กรรมวิธีอย่างนี้ ในพระสูตร มีคำว่า "ถือศีล–กินวาตา" คือพวกที่เข้ารูปฌานได้นั่งหลับตานิ่ง ๆ จิตดิ่ง ๆ อยู่ในองค์ฌานนั้นได้เป็นวัน เป็นเดือน เป็นปีก็มี จึงทนอยู่ได้ไม่ตาย ฉะนั้นเรื่องกินลมหายใจ อากาศนั้นสำคัญที่สุด ดังเช่นคนไม่กินข้าวไม่กินอาหารนานถึง 3 หรือ 4 วันยังไม่ตายก็มี แต่ถ้าคนนั้นไม่หายใจ ไม่มีอากาศหายใจ เพียงประเดี๋ยวเดียวก็ตายหมด

ขณิกกะสมาธิ–อุปจารสมาธิ–อัปปนาสมาธิ
เจริญอานาปานัสสติภาวนาจะพบ 3 อย่างนี้

แป๊ะบาง ขอย้ำความรู้ให้ภูมิธรรมทางนี้รู้เป็นอนุสัยเก็บไว้ก่อน จะป้องกันความโง่หลงผิดจะไม่เสียเวลาในชีวิต ถ้าหลงงมงายในอารมณ์ก็จะไร้ประโยชน์ทางมรรคผลนิพพาน

สรุปย่อคือกรรมวิธีการสูดลมหายใจเข้าอย่างแรง ๆ การปล่อยลมหายใจออกไปจนหมด ทำไปนาน ๆ จนกระทั่งรู้สึกว่าเหลือลมหายใจอย่างเบา ๆ ถ้าทำไปนาน ๆ จะได้พบสมาธิธรรม

ชาติ 3 อย่างก่อน เมื่อได้พบแล้วจะต้องแยกให้ออก จับความหมายว่ามีความรู้สึกว่าเป็นอย่างไรก่อน และต้องจำความรู้สึกตรงนี้ไว้ให้แม่นยำทีเดียวเลย

(1) เกิด–ขณิกกะสมาธิ คือสมาธิเบื้องต้นน้อย ๆ หรือเรียกว่าสมาธิเฉียด ๆ จิตใจยังไม่มั่นคงเท่าไรนัก เริ่มต้นมักจะได้พบด่านแรกนี้ เรียกว่า "ขณิกกะสมาธิ" แต่อย่าเข้าใจผิด ขณิกกะสมาธินั้น เป็นเพียงจิตว่างโดยธรรมชาติ บางคนได้พบโดยบังเอิญ มีอารมณ์แจ่มใสดี มีชั่วขณะจิตหนึ่ง แวบหนึ่ง หลุดพ้นจากกิเลส ๆ ได้ชั่วขณะ ขณะจิต มีสมาธิดีผลอย่างนี้ก่อน

(2) เกิด–อุปจารสมาธิ คือสมาธิที่สูงขึ้นไปอีกหน่อย เรียกว่าได้เปิดประตูธรรมชาติ เป็นสมาธิชั้นกลาง ๆ ตรงนี้ครูบาสอนเซ็น (ฌาน) ท่านชอบสอนไว้ว่า ด่านที่ 2 นี้จะเริ่มพบจิตว่าง (心空 ซิมโคง) มีจิตว่างเป็นแวบ! แวบ! จิตว่างเป็นพัก ๆ จะมีความรู้สึกว่า วันนี้มีอารมณ์โปร่งใส ร่างกายเบา ๆ กายเบาใจว่าง ๆ เป็นพัก ๆ ท่านว่าธรรมะนี้เป็นปัจจัตตังจะรู้ได้ด้วยตนเอง หรือผู้ที่ได้พบสภาวะธรรมชาติจิตอย่างนี้ด้วยตนเอง จึงจะรู้เอง. สำหรับผู้ที่ยังไม่เคยได้พบบ้างเลยนั้น บางคนจะฟังไม่รู้เรื่องเลย เรียกกันว่าได้ชิมลางสมาธิ ได้ชิมทดลองจิตว่างบ้างแล้ว จะมีความรู้สึกทันทีว่าเป็นสุขเบากายใจอย่างหนึ่ง ใน "อุปจารสมาธิ" นี้ จะรู้เองเป็นปัจจัตตังอีกเช่นเคย แต่

อย่าเข้าใจผิด อุปจารสมาธินั้น เป็นเพียงจิตว่าง ขึ้นมากโดยการข่มหรือฝึกหัดบังคับ เช่นถือศีลบริสุทธิ์ เช่นการได้เจริญสมาธิภาวนาต่าง ๆ มีจิตสงบเย็นลง เพราะจิตหยุดความคิดปรุงแต่งลงได้มาก สงบเย็นลงได้มาก แต่ยังไม่หมดกิเลสตัณหาอุปาทาน ชั้นละเอียดที่ฝังรากไว้ลึกมากนั้น

(3) เกิด–อัปปนาสมาธิ คือสมาธิที่สูงดิ่ง ๆ ยิ่งขึ้นไปอีกมาก เรียกว่าสมาธิจิตที่แน่นแฟ้น เพราะจิตแน่วแน่ จิตดิ่ง ๆ ยิ่งสูงขึ้นไปกว่า 2 ด่านแรกมาก ตำราการสอนวิชานี้เรียกว่า จิตเอก จิตเป็นเอก หรือจิตเป็นหนึ่ง ดังที่ท่านอริยครูบาฮวงโป ในประวัติศาสตร์ เมื่อพันปีที่แล้ว ท่านชอบสอนใช้คำนี้มาก คือถึงธรรมะที่พบว่า จิตตกกระแส เป็นเอก เอกจิตในคัมภีร์สอนฌานต่าง ๆ เรียกว่า "อัปปนาสมาธิ" ปุถุชนสมควรฟังหรือเรียนรู้กรรมวิธีอย่างนี้ไว้บ้าง นับว่าไม่เสียชาติเกิดมาที่ได้พบพระพุทธศาสนา

ท่านอริยครูบาสายตรง ชอบสอนเซ็น (ฌาน) ต่าง ๆ กล่าวไว้ว่า พวกที่ยังเจริญรูปฌาน ไม่ได้บุญบารมียังไม่ถึงพร้อมที่จะทำได้ แต่หันมาศึกษาใช้กรรมวิธีอย่างนี้ คือเรียนลัดตัดตรงอย่างฉับพลันก็ยังได้ จะพบประตูเข้าถึงธรรมชาติจักษุเป็นของมนุษย์ทุก ๆ คนมีกรรมสิทธิ์ที่จะเดินทางลัดตัดตรงไปสู่ความรู้แจ้งอนุสัยจิตใจตนเอง เข้าช่องว่าง คือสุญตา สุญตา

นิพพานได้อย่างฉับพลัน ได้พบอาณาจักรแห่งความว่างไว้บ้างแล้ว ซึ่งมันมีอยู่อย่างธรรมชาติดั้งเดิมของมันเองอย่างนั้น เป็นตถตา| 真如 จิ้งยู้)[1] จึงนิยมเรียกคำสอนนี้ว่าเป็นนิกายฉับพลันแล... สาธุ!

สรุปย่อความ 3 ด่านที่กล่าวมานั้น ถ้าใครได้พบจะมีความรู้สึกว่า ได้พบจิตว่างเป็นพัก ๆ จิตเบา ๆ กายก็เบา ๆ มีอารมณ์สงบเย็นโปร่งใส เพราะว่าจิตได้หยุดพัก จิตหยุดเกิดและดับความคิดปรุงแต่งลง และหยุดการผูกพันกับโลกียรมณ์ทั้งปวงลงไปได้มาก เรียกว่าจิตได้ตัดขาดจากอารมณ์ของ "อดีต–อนาคต–ได้ขาดตอนลง เหลืออยู่แต่ปัจจุบันอารมณ์" แล้วจิตยังไม่ค่อยหวั่นไหวต่อโลกธรรมต่าง ๆ เท่าไรนัก ซึ่งเป็นตัวของตัวเองที่สงบนิ่ง จิตว่างได้มาก แล้วยังมีสติปัญญาธรรมชาติจักษุ มองเห็นไปว่ายัง เป็น "อนิจจัง–ทุกขัง–อนัตตา–ที่สุดก็ถึงสุญตา (สุญตานิพพาน)" ได้มากแล... สาธุ!

พระอริยครูบา โบราณทุก ๆ ท่านได้สั่งไว้ว่า จงอย่าได้ไปพูดเรื่องได้ผ่าน 3 ด่านมานี้ให้แก่บุคคลที่เขายังไม่ได้สนใจ

---

1 คำว่า–ตถตา พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี เรียกท่านเองว่า ตถาคต คือตถตา. แปลความได้ 3 อย่าง (1) มันมีอยู่อย่างธรรมชาติดั้งเดิมแท้ของมันเอง จีนเรียกว่า 真如 จิ้งยู้) (2) มันเป็นเช่นนั้นเอง จีนเรียกว่า 如是 ยู้สี่) (3) มันเป็นมาแต่ดั้งเดิมมาอย่างนั้นเอง จีนเรียกว่า 如來 ยู้ไล้)

จาก ส. โพธินันทะ.

ศึกษาธรรมะอย่างนี้พึงกันเลย อย่าไปคุยเรื่องนี้ให้แก่บุคคลที่ยังไม่เคยได้พบธรรมะอย่างนี้พึงเลย จงหุบปากเงียบจะดีกว่า เขาจะพึงกันไม่เข้าหู บางคนไม่รู้เรื่อง แล้วจะถามถกเถียงออกนอกแนวทางหลุดพ้น ขัดใจกันมากกว่า จะไม่สงบ เพราะเขาจะปฏิบัติธรรมนั้นที่ไม่ได้ จังหวะชีวิตยังไม่พร้อมที่จะรับพึงธรรมะอย่างนี้ เห็นใจเขา สัตว์โลกมีบุญบารมีบังคับตัว เป็นกรรมจำแนกสัตว์ไว้แล้ว อย่าสงสัย!

สมถะวิปัสสนาธรรม (จี้กวงฮวบมึ้ง)

เมื่อนักศึกษาทางนี้ ได้เคยผ่านด่านทั้ง 3 คือ (1) ขณิกกะสมาธิ (2) อุปจารสมาธิ (3) อัปปนาสมาธิ. มาบ้างแล้ว นับว่าเป็นนักศึกษาธรรม ที่จะมีทางพัฒนาสติปัญญาธรรมจักษุให้สูงยิ่งขึ้นไปอีกชั้น คือพอมีสติปัญญาควบคุมจิตให้สงบนิ่ง มีอารมณ์ธรรมเอามาใช้เพ่งคิดพิจารณาดูในสูตร สมถะวิปัสสนาธรรม (จี้กวงฮวบมึ้ง) ใช้ได้ง่ายขึ้น และอริยครูบาทุกนิกายของพระพุทธศาสนา ท่านกล่าวไว้ว่า ต้องใช้หลักธรรมกำกับไว้ เช่น อริยสัจ 4. และ สติปัฏฐาน 4. เป็นอรหัตภูมิ ใช้ดับทุกข์กายใจตนเองเอาตัวรอดได้ หลุดพ้นวัฏสงสารได้. ถ้าทศบารมีเป็นพุทธภูมิ ต้องสร้างโพธิสัตว์ธรรมบารมี รื้อสัตว์ขนสัตว์ข้ามฝั่งไปนิพพานอีกด้วย จะจบกันตรงที่ได้บรรลุ พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ เป็น พระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์หนึ่งในอนาคตกาลเบื้องหน้า ๆ โน้นแล... สาธุ!

พระพุทธศาสนา สายตรงทั้งหินยาน และมหายาน ต้องใช้พระสูตร อริยสัจ 4. และ สติปัฏฐาน 4. เป็นหลักสูตรเบื้องต้นทุกนิกาย เพราะเป็นหลักธรรมสากลที่จะใช้ควบคุมกายใจของมนุษย์ให้อยู่สงบสุขได้มาก ถ้าใช้เป็นมีอริยครูผู้รู้แจ้งในธรรมสอนชี้แนะ ยังมีคุณประโยชน์ทาง "สมถะวิปัสสนาภูมิ" มาก ทั้งหมดที่กล่าวมานั้น ถ้าทำถูกกรรมวิธี ถึงแม้ยังเป็นปุถุชนคนโลกีย์อยู่ แต่จะมีกำไรชีวิต มีจิตแจ่มใส มีอารมณ์สดชื่นกับธรรมชาติทุก ๆ วัยของชีวิต สันโดษเป็นคืออริยทรัพย์ ยิ้มได้มากเมื่อมีภัยมาถึง จิตจะหมดความหวาดกลัวภัยมาก คลายทุกข์วิตกกังวลในเรื่องความตายของตนเองได้มาก เพราะจิตไม่หวั่นไหวต่อเรื่องโลกธรรม 8 ประการ[1] จะชนะโลกได้มาก บำเพ็ญบารมีไปเถิด! คือวีระมนุษย์ อนาคตคือพุทธะบุตรแล... สาธุ!

---

1 เรื่องโลกธรรม 8 ประการ มีดังนี้ (1) มีลาภ. (2) เสื่อมลาภ. (3) มียศ. (4) เสื่อมยศ. (5) สรรเสริญ. (6) นินทา. (7) สุข. (8) ทุกข์. ปุถุชนคนโลกีย์ รับเสวยกรรมวิบาก 8 อย่างนี้ แล้วจะต้องวนเวียนเกิดแก่เจ็บตายในวัฏสงสาร ไปทั้ง 6 ภูมิเลย.

ส่วนผู้ที่ได้ศึกษาธรรมพอรู้แจ้ง พบธรรมหรือเข้าใจ หรือได้บรรลุถึงธรรมบ้าง ถ้าเกิดมีปัญหาชีวิต 8 อย่างนี้ จะมีหลักธรรมให้คิดใช้นำสติปัญญาจะแก้ตกมาก คือยิ้มได้มาก รับ "**สุข หรือ ทุกข์**" นั้นได้มาก ผู้ที่หลุดพ้นได้ เข้าถึงธรรมจักษุได้ มีจิตว่าง เบากายคือปล่อยวางทางใจได้มาก ที่เขาเรียกว่า จะอยู่เหนือบุญ และอยู่เหนือบาป ยิ้มได้มากเมื่อมีทุกข์ภัยต่าง ๆ ไม่หวั่นไหวต่อโลกธรรมทั้งปวงมากแล . . . สาธุ!

จาก ส. โพธินันทะ. พ.ศ. 2500

บทที่ 6

คุณสะอาด วัชราภัย–พบเซียนแท้ นั่งสมาธิตาย ชื่อแป๊ะบาง เพชรบุรี

เรียบเรียง โดย ธ. ธีรทาส.

คุณสะอาด วัชราภัย เป็นเจ้าของร้านพิมพ์หนังสือธรรมะร้านสุวิชานนท์ สามยอด กทม. เป็นร้านแรกที่ได้พิมพ์หนังสือธรรมะของ พระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ สวนโมกข์ อ.ไชยา ออกเผยแพร่ให้ชาวพุทธได้ศึกษา ชื่อเสียงโดดเด่นที่สุดในสมัยหนึ่ง

พ.ศ. 2492 คุณสะอาด ได้บอกแก่ อาจารย์ต้นม่อเซี้ยง อาจารย์เสถียร โพธินันทะ และ ธ. ธีรทาส ได้บันทึกไว้ว่า เรื่องที่เราชอบพูด และสงสัยกันมากว่า พระนิกายเซ็น (ฌาน) ที่เมืองจีน และญี่ปุ่น ท่านเก่งตรงที่ตายแล้วร่างกายแข็งตัว ไม่เน่าเปื่อย และตายได้ตามที่ตนเองต้องการจะตาย เพราะว่าท่านมีฌาน มีสติปัญญา นั่งสมาธิตาย เรียกว่าดับจิตในฌาน ดับจิตในขณะนั่งสมาธิ ดับจิตในฌานสมาบัติ หรือตายในรูปฌาน 4 นั่นเอง

พระอริยเจ้า อย่างนี้ตายแล้วร่างกายตัวแข็ง ไม่เน่าเปื่อย เพราะว่าจิตคุมธาตุ 4 ในร่างกายใจตนเองได้ คือจิตดับสังขาร

ดับค่อย ๆ ให้ดับพร้อม ๆ กัน กรรมวิธีใช้สูตรนี้จะตายได้ตามที่ตนเองต้องการ จะนั่งตาย จะนอนตาย จะยืนตาย จะตายได้ทุกรูปแบบ ด้วยอำนาจของฌานทำให้ตัวแข็ง และแห้งไปไม่เน่าเปื่อย จะอยู่แบบนั้นไปนานถึง 100 ปีหรือ 1,000 ปีก็ได้ ที่เมืองจีนมีมากมาย เรื่องอย่างนี้ก็ได้เคยพบเห็นในเมืองไทยก็มีบ้างเหมือนกัน

คุณสะอาด วัชราภัย ได้บอกอีกว่า ตอนท่านยังหนุ่มก่อนอายุ 20 ปี ได้ไปเที่ยวชมสำรวจป่า ชอบดูถ้ำภูเขาต่าง ๆ กับคณะสำรวจ และพวกพรานป่า เวลาโรงเรียนปิดเทอม ไปกับเพื่อนหลายคนสนุกมาก ชอบไปตามแถวเมืองเพชรบุรี ราชบุรี กาญจนบุรี ท่าม่วง จนถึงแดนกะเหรี่ยง เขตพม่า ถ้ำกระปุก ถ้ำแกลบ อีกหลาย ๆ แห่ง

มีพวกชาวกะเหรี่ยง ที่พูดไทยได้เป็นผู้นำปีนเขา เข้าถ้ำข้ามเขตพม่าก็มี ได้พบเห็นมี พระหลวงจีน นุ่งกางเกง ใส่เสื้อจีน สีเหลืองแก่ (สีกระ) หลายองค์ พบที่เป็นองค์เซียนนุ่งกางเกงสีขาวก็มี ที่นั่งตาย และนอนตาย มานั่งสมาธิตัวแข็งแห้งไปเลย มีใยแมงมุมจับ บ้างมีรากไม้ ต้นโพธิ์ รากไทรย้อยมาพัวพันร่างกาย รากไม้พันตัว เป็นพวง ๆ ก็มี (หลวงพ่อพวงโพธิ์) อยู่ตามปากถ้ำ ในถ้ำป่าลึกก็มี เป็นถ้ำลึกลับอยู่หลายถ้ำ ชาวกะเหรี่ยงผู้นำทางบอกว่า ยังมีตามภูเขา เงื้อมผา อีกหลายแห่ง ระหว่างเขตแดนไทย พม่า ตามทิวเขาต่าง ๆ

ต่อมาได้พบ อาจารย์เซียน ชื่อ แป๊ะบาง ท่านบอกว่า ที่อาศรมนั้นเป็นป่าช้าเซ็น (ฌาน) เขาปกปิดกันไว้นานปี ส่วนมากเป็นพระนักปราชญ์ วัดเส้าหลิน (เซี้ยวลิ้มยี่) เชื้อสายเจ้าราชวงศ์เหม็ง ที่หลบหนีรอดจากภัยการเมือง สมัยพระเจ้า-เฉียนหลง (เคี่ยงล้ง) เมืองจีน พระภิกษุกลุ่มนี้ แอบมาละสังขาร ดับจิตตายในรูปฌาน 4 มีมากกว่า 10 องค์

คณะบุกป่าปีนเขา ไปแวะเยี่ยม ท่านเซียน ชื่อ แป๊ะบาง ที่เมืองเพชรบุรี ใกล้ถ้ำแกลบ ท่านสร้างศาลาหลังคามุงจาก เป็นร้านชงกาแฟขาย มีรสหอมอร่อยดี วันนั้นพวกเราเห็นแล้ว ก็ทึ่ง! อีกอย่างหนึ่ง คือท่านเซียน สีซออู้จีน เรียกนกตามต้นไม้ให้บินลงมาหยุดนิ่ง! ฟังเสียงซอได้หลายตัว ท่านเทศนาสอนธรรมเชิงติดตลกถูกใจคนฟัง เล่านิทานจีน ประวัติศาสตร์ต่างๆ สนุกดี ใครมาดื่มกาแฟท่านถ้วยเดียว ตาสว่างมีกำลังกายใจไปทั้งวัน ลืมตรงนี้ของท่านไม่ลง... จะขอเรียนวิชาคั่วกาแฟ ท่านบอกว่า ถึงอั๊วจะสอนพวกลื้อไป ก็ทำไม่ได้... เพราะว่าพวกตัวยาเป็นรากไม้ป่า เดี๋ยวนี้ตายหมดแล้ว เมืองเพชรบุรี ไม่มีเลย แล้วท่านก็หยิบรากไม้ที่เป็นยานั้นให้ดู ท่านว่าได้มาจากป่าดงพญาเย็น โคราช เก็บไว้นานแล้ว เอามาแช่น้ำ 1 วันพอออกสีเหลืองๆ น้ำของรากไม้นั้น เป็นยาบำรุง เอาเม็ดกาแฟลงไปแช่สักพักหนึ่ง แล้วนำขึ้นผึ่งแดดจนแห้ง ค่อยคั่วจะหอมดีมาก

อาจารย์เซียน แป๊ะบาง ถึงวาระสุดท้ายของชีวิต ท่านได้สั่งซื้อ อิฐ หิน ปูน ทราย เหล็กเส้น เอามากองไว้ก่อน แล้วท่านค่อย ๆ ให้ช่างปูน ช่วยก่อฐานบนเชิงดอย ใกล้ถ้ำแกลบ เป็นเจดีย์รูปทรงสี่เหลี่ยม องค์ใหญ่สูงกว้างพอให้คนเข้าไปนั่งสมาธิได้. คณะคุณสะอาด แวะมานมัสการ เห็นแล้วก็นึกแปลกใจ ได้ถามท่านองค์เซียน ว่าจะทำอะไร ?

อาจารย์เซียน แป๊ะบาง ได้ตอบแก่บิดาของคุณสะอาดว่า อั้ว ! มีอายุจริง 88 ปีแล้ว ได้ปลงสังขารชีวิตแล้ว จะต้องลาโลกนี้ภายใน 2 ปีนี้แล้ว ท่านก็ฉวยโอกาสนี้ ยกมือขึ้นไหว้ แล้วขออำลาตายไว้ด้วยเลย ท่านพูดกับทุก ๆ คนไว้ว่า พอถึงวันนั้นมีอายุ 90 ปี อั้วจะนั่งสมาธิ เจริญรูปฌาน 4. แล้วก็สวดมนต์แผ่เมตตากรุณาจิตให้สรรพสัตว์ทั้ง 6 ภูมิ. จะทำแบบนี้ทุก ๆ คืน มีใครตามมาถามปัญหาธรรมะ ท่านก็ตอบเขาเท่าที่จะตอบได้ คนไม่รู้ธรรมะเข้าไม่ถึงจิตใจท่าน ก็นึกว่า ตาแป๊ะ ห่มผ้าสีขาว บวชเถร เป็นชีผ้าขาว คงจะผิดปกติ พูดธรรมะฟังไม่เข้าหูคน เก่งแต่น้ำมนต์ ใครปวดหัว นอนไม่หลับ ปวดฟัน ท่านสกัดจุด จับหัวกดเส้นให้ก็หายกันมาก

วันหนึ่งบิดาคุณสะอาด และคุณพระ คุณหลวง ได้ขอร้องให้ท่านองค์เซียน สอนชี้แนะกรรมวิธีง่าย ๆ เบื้องต้น การทำสมาธิ เจริญอานาปานัสสติภาวนา

อาจารย์แป๊ะบาง สอนไว้ว่า ภาษาจีน 數息觀 (เสี่ยว–เส็ก–กวง) ก็คือกำหนดจิตไปที่ลมปราณการหายใจเข้าอย่างแรง ๆ ยาว ๆ แล้วก็ปล่อยลมหายใจนั้นให้ออกไปอย่างแรงๆ ยาวๆ ทำไปสักครู่ดูก่อน แล้วก็เปลี่ยนมาสูดลมหายใจอัดลมไว้ดูนาน ๆ บ้างว่าจะมีความรู้สึกอย่างไร ? คือทดลองสูดลมหายใจเข้าเบา ๆ และปล่อยออกไปเบา ๆ ว่ามีความรู้สึกอย่างไรก่อน กรรมวิธีอย่างนี้เป็นปัญญาของสรรพสัตว์ทุก ๆ ชีวิต ที่เกิดมาสู่โลกมนุษย์ จะต้องรู้จักการเจริญอานาปาน (อานาปานัสสติ) แล้ว โดยธรรมชาติจึงมีชีวิตอยู่รอดมาได้ถึงทุกวันนี้ คือสัตว์โลกทุก ๆ ตัว ต้องรู้จักมีลมหายใจเข้าออกจึงไม่ตาย (โคจรลมปราณ)

แต่พวกมนุษย์ได้มีอริยครูสอนชี้แนะ ได้พัฒนาสติปัญญาสูงขึ้นเรื่อย ๆ จึงนำเอาไปใช้เป็นประโยชน์สุขมากกว่าพวกสัตว์เดรัจฉานต่าง ๆ การเจริญอานาปานัสสติภาวนา เป็นบรมธรรมสูตรสากล ที่นักปราชญ์ค้นพบกรรมวิธีแล้วได้วางสูตรศาสตร์นี้ไว้ก่อน พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี เกิดขึ้นมาในอินเดียแล้ว. ส่วนทางฝ่ายจีน พวกเซียนชั้นสูง เต๋าหยิน ก็ทำได้ ยังจัดว่าเป็นสมถะวิธี เป็นโลกียธรรมที่ดีและปลอดภัยของสัตว์โลกทุก ๆ ชีวิตมากแล . . . สาธุ !

ทุกตำราได้สอนไว้ตรงกันว่า ต้องไปหาสถานที่ดี มีลมสะอาด อากาศเย็นสดชื่น มีป่าเขาดงไม้สดเขียวขจี ถ้ามีลมพัด

ผ่านได้ยิ่งดี ถ้าไปพบสถานที่อย่างนี้ จงรีบหากำไรชีวิต สูดเอาลม อากาศดี อัดลมให้เข้าปอดไว้มาก ๆ จะรู้สึกว่าอิ่ม ไม่ค่อยจะหิว หายใจน้อยลงเบา ๆ ก็อยู่ได้ จึงเกิดมีคำโบราณว่า "ถือศีล-กินวาตา" ก็คือกินลมปราณนั่นเอง คนเราถ้าไม่กินข้าวสัก 3 วันหรือ 4 วันยังไม่ตาย แต่ถ้าไม่กินลม ไม่มีลมหายใจเข้าออกประเดี๋ยวเดียวก็ตายหมด. ฉันชอบนั่งตลอดคืนหรือต่อไปอีก 2 วันก็แล้วแต่จะกำหนดจิต เป็นของธรรมดาแล้วถึงวันที่จะตายก็จะนั่งเข้ารูปฌานก่อน แล้วก็อรูปฌานตลอดไปเลย. "รูปฌานและอรูปฌาน"

การเจริญอานาปานัสสติภาวนา เป็นสูตรสากล พวกฤาษีโยคี อินเดีย ทำได้. พวกเซียนชั้นสูงในลัทธิเต๋า เมืองจีน ก็ทำได้ใช้สูตรเดียวกัน การสูดลมหายใจเข้าออก ทำไปนาน ๆ ผลที่ได้ คือจิตจะดิ่ง! จิตดิ่ง ๆ ๆ ๆ หรือเรียกว่าจิตตกกระแสเป็นสมาธิได้เร็วขึ้น ที่ภาษาครูบาในคัมภีร์เซ็น (ฌาน) ชอบเรียกว่า เป็นจิตหนึ่ง เป็นจิตเอก "หรือเอกัคตา" ตรงนี้บางคนจะเริ่มเข้าฌานโลกีย์ คือ รูปฌาน 1. (หรือปฐมฌาน) พิสูจน์ได้ คือร่างกายจะเริ่มแข็งแรงขึ้น รู้สึกตัวแข็งจะหายปวดเมื่อยต่าง ๆ การนั่งสมาธิจึงได้ทนนาน ๆ เป็นวัน หรือหลาย ๆ วันก็มี (มีเคล็ดลับตรงนี้) แล้วการกำหนดจิต ถ้าทำเป็นชำนาญแล้วจะนั่งอยู่กี่วัน ก็ทำได้ตามที่ตนเองต้องการ

อาจารย์เซียน แป๊ะบาง ท่านพูดแบบติดตลก เชิงชักชวนพวกเราว่าจะเอากันบ้างไหม? ถ้าพวกที่ขี้เกียจจะต้องไปหาที่นอน ลำบากที่จะต้องไปหาเงินทองเอามาสร้างบ้านปลูกเรือนไว้เป็นที่นอน ชอบวิชาอย่างนี้มาก เพราะว่าได้วิชาอย่างนี้ไปแล้ว เป็นผู้วิเศษให้เขาเห็นได้อย่างหนึ่ง บุคคลนั้นจะอยู่สันโดษเป็น คือยินดีสิ่งที่ตนมีตนได้อยู่ในชีวิตปัจจุบันได้ดี จะอยู่ตามภูเขา ตามถ้ำ เงื้อมผา ป่าไม้ ป่าช้า เรือนว่าง ไปนั่งนิ่งๆ ก็อยู่ได้ทุกแห่ง หรือนอนหลับได้ทุกสถานที่ วิเศษตรงที่ยุงไม่กัด ไม่กลัวยุงชม เพราะเวลาเข้าฌาน ตัวจะเริ่มแข็ง เพียงแค่เข้ารูปฌาน 1. ได้ร่างกายเริ่มแข็งขึ้น หนังก็จะเหนียวขึ้น จนยุงมันเจาะผิวหนังไม่เข้า ยุงจึงไม่กัดพวกที่เข้ารูปฌานได้ ก็จะกลายเป็นว่าคนคงกระพันชาตรีไปก็มี

กรรมวิธีเตรียมตัวนั่งสมาธิตาย

พระอาจารย์เซียน แป๊ะบาง ท่านได้เคยบอกธรรมชี้แนะกรรมวิธีเตรียมตัวนั่งสมาธิตาย ได้ตามที่ตนเองต้องการจะตาย คือพวกที่เพียงแค่เข้ารูปฌาน 1 ได้นั้น มีปัญญาวิเศษอีกอย่างหนึ่ง คือเป็นคนปลงสังขารชีวิตได้แล้ว ไม่กลัวตาย ยิ้มรับความตายของตนเองได้ตลอดเวลา แล้วพอถึงวันหมดอายุ วันตายจริง มักจะมีมรณญาณคือรู้ว่า วันไหนจะตาย จะนั่งตาย

หรือนอนตาย หรือยืนตาย คือดับจิตในฌานสมาบัตินั้นเลย แล้วร่างกายมักจะแข็งแห้งไว้แบบนั้น ไม่เน่าไม่เปื่อย จะตั้งอยู่เป็น 100 ปี หรือ 1,000 ปีก็มีได้ เป็นได้ เมืองจีนได้ขุดพบในพระเจดีย์ มีทุกสมัย เป็นนักถือมังสวิรัติมาก่อน พวกที่ไม่กินเนื้อสัตว์ ร่างกายมักจะไม่มีเชื้อโรค ไม่มีเชื้อโรคที่ทำให้เนื้อในร่างกายตนเน่าเปื่อยง่าย. ตำราให้พิสูจน์ง่าย ๆ คือเอาเนื้อสัตว์ไปไว้ตากแดดกลางแจ้งไม่กี่วันก็เน่าเหม็นมีหนอน. ส่วนพืชผักนั้นจะเอาไปไว้กลางแจ้งจะเหี่ยวแห้งไม่เน่าเหม็นเท่าไรนัก

กรรมวิธีตายตามสูตรที่สอนไว้ว่า ให้ฝึกหัดนั่งสมาธิเตรียมตัวไว้ล่วงหน้า 7 เดือนก่อน เริ่มการควบคุมเรื่องกินอาหาร กินแต่พืชผักผลไม้ ถ้าเป็นข้าวสุก ก็ต้องลดลงครึ่งหนึ่ง หรือค่อย ๆ ลดเหลือเพียงข้าวต้ม ค่อย ๆ ลดน้อยลงไปจนเหลือแต่น้ำข้าว หรือน้ำดื่ม นั่งสมาธิสวดมนต์บริกรรมไปด้วย เข้ารูปฌานไปด้วย จนร่างกายปรับตัวเองได้ หยุดทำงานย่อยอาหารชั้นหยาบ เหลือแต่อาหารชั้นอ่อน ๆ เหลือแต่ทางฝ่ายจิต.

สำคัญที่สุดจะต้องมีสถานที่เงียบสงบดี ผู้อยู่รอบข้างต้องพูดกันรู้เรื่อง จะต้องรู้อารมณ์กันดี ว่ากำลังบำเพ็ญเพียรทางจิตอย่ามาทำบาป เช่นรบกวน ชวนพูดคุยต่าง ๆ หรือยัดเยียดให้กินอาหาร ให้กินยาต่าง ๆ นั่นคือการทำลายสมาธิ ทำลายผลงานทั้งหมด เป็นบาปไป ผู้อยู่รอบข้างจะต้องไม่ทำทุกอย่างแก่ผู้กำลังเจริญสมาธิอยู่ ยกเว้นเขาขอร้อง.

ถ้าผู้บำเพ็ญเพียรทางนี้ได้รูปฌาน 4. จะยิ่งสูงขึ้นไป เป็นอริยบุคคลที่เข้าถึงสติปัญญาโลกีย์ ที่รู้แจ้งธรรมชาติจักษุ เรื่องการคุมธาตุ 4. (ดิน–น้ำ–ไฟ–ลม) ในร่างกายใจตนเองได้แล้ว ท่านเหล่านี้ตายได้ตามต้องการ และเกิดได้ตามที่ตนเองต้องการ จะไปเกิดที่ไหนก็ได้อีกด้วยแล...สาธุ!

คุณสะอาด ได้บอกไว้อีกว่า ครั้งแรกที่ได้รู้จัก ท่านองค์เซียน แป๊ะบาง เพราะไปท่องเที่ยวบุกป่าเขากันที่เมืองเพชรบุรี แล้วเกิดปวดฟัน เหงือกบวม เพื่อนนำไปพบ แป๊ะบาง ที่ศาลเจ้าสมาคมจีน ท่านก็ใจดีได้ช่วยไปหาเอารากผักบุ้งป่า 5 หรือ 6 ต้น แล้วเอามาตำกับเกลือ ใส่เกลือให้เค็มหน่อย แล้วใช้พอกยาที่ตำนั้นไว้ตรงฟัน ซี่ที่ปวด พอกยาให้ตรงรากฟันผุ อมไว้สักครู่ ท่านบอกว่า รากผักบุ้งป่า มันขื่น ฝาด ถ้าผสมเกลือลงไปแล้ว มันกัดเซาะเอาน้ำหนองไหลซึมออกมา เป็นน้ำลายไหล ให้มันออกมาจนหยุดไหล แล้วรู้สึกว่าจะหายปวดลงไปได้มาก

ท่านแป๊ะบาง ใช้นิ้วมือล้วงฟัน แล้วรีดให้หนองออกมาหน่อย ๆ แล้วท่านใช้นิ้วมือจิ้ม จี้จุด สกัดจุดที่ใต้ลูกคาง ตรงฟันซี่ที่ปวดนั้น จิ้มสะดุ้ง! ทันที อีกสักครู่ ท่านได้ถามว่า ปากชาแล้วยัง แปลกใจตรงที่ใบหน้าชาไปทั้งซีก ทีนี้ท่านให้อ้าปาก แล้วเอานิ้วมือล้วงเข้าปาก ถอนฟันซี่นั้น หยิบออกมาให้ดูได้ง่าย ๆ ไม่รู้สึกปวดเลย

โอ... สาธุ! ยกมือขึ้นไหว้ทันที นับถือหมอพื้น ตรงที่ถอนฟันด้วยมือเปล่าไม่ปวด ตรงนี้ท่านเก่งมาก เท่าที่รู้ว่าชาวเมืองเพชรบุรี ยังนับถือท่านให้กินน้ำมนต์ แล้วหายปวดหัวคลายเครียดลงได้มาก นอนหลับสบาย ท่านบอกให้อีกด้วยว่าใช้วิชาจี้จุดก่อน สกัดจุดเส้นประสาทก่อน แล้วให้ดื่มน้ำมนต์วันละ 6 ขวดเอาน้ำขับพิษทิ้งมันไปเสียเลย เท่านั้นเอง

ส่วนเรื่องท่านสอนธรรมะต่าง ๆ คนเมือง รู้สึกว่าจะฟังกันไม่รู้เรื่องเท่าไรนัก ท่านพูดแบบเซ็น อะไร ๆ ก็ไม่เที่ยง ไม่มีตัวตนที่ยืนโรง ไม่สมควรยึดมั่นถือมั่นให้ปล่อยวาง จิตจะได้ว่างเบากายสบายใจบ้าง. ซึ่งมันฟังแล้ว ช่างฝืนจิตใจขัดอารมณ์คนฟังชาวจีนและไทยมาก ซึ่งตรงกันข้ามชาวบ้านที่ต้องการรูปสวย-รวยทรัพย์-อายุยืน. ต้องการความเที่ยง ให้มีอย่างนี้จะขอลาภ ขอโลภโกยเอาไว้ให้ลูกหลานเหลนกูมาก ๆ ทั้งเพเลยแล้วจะมีใครมาฟังธรรมะอย่างนั้น จะรู้เรื่องกันได้อย่างไรกัน? คุณสะอาด ได้บอกไว้อีกว่า ได้ไปนมัสการ ท่านอีกหลายครั้งแล้วบิดาท่านยังได้อุทิศเงินช่วยสมทบให้สร้างเจดีย์แบบทรงขงจื้อ-จีน ไว้คอยบรรจุศพ ที่เชิงดอย หน้าถ้ำแกลบ เมืองเพชรบุรี

บทที่ 7

คุณจุติ บุญสูง สนทนาธรรมท๊อมตะ

พ.ศ. 2494

ธ. ธีรทาส. ผู้บันทึกธรรม วันนั้นมี สหายธรรม 7 ท่าน คือคุณสะอาด วัชราภัย เจ้าของร้านขายหนังสือธรรม "สุวิชานนท์" สามยอด กทม. และ อาจารย์พิภพ ตังคณะสิงห์ คุณปุ่น จงประเสริฐ พ.อ.ปิ่น มุตุกัณฑ์ ครูเหมเวชกร ครูสิน ครูเปล่ง ตันสุขะ และมีพนักงานขายหนังสือหน้าร้าน ชื่อ นายวุฒิ ได้ไปซื้อกล้วยปิ้งท๊อบน้ำผึ้ง กล้วยทับอบน้ำกะทิ ที่กินอร่อยมากมาเลี้ยง กับได้ชงน้ำชาหอมอย่างดี ดื่มแล้วชุ่มคอชื่นใจลืมไม่ลง ใบชานั้นเป็นของ คุณจุติ บุญสูง นำมาให้ชง ที่ห่อใบชาเขียนภาษาจีนไว้ว่า เป็นยอดชาสูงศักดิ์ ชาต้นหนึ่งมีอายุยืนนานกว่า 100 ปี ต้องฝึกหัดลิงให้ปีนขึ้นต้นชา เก็บยอดใบชาไว้ถวายฮ่องเต้ เมืองจีน ใบชาห่อนี้เพื่อนที่นครเซี่ยงไฮ้ ส่งมาให้เป็นของขวัญปีใหม่นี่เอง

คุณจุติ บุญสูง ได้ถาม คุณสะอาด วัชราภัย ว่าทำไมคุณแอ้ว จึงลาออกจากราชการ แล้วมาคิดการเปิดร้านพิมพ์หนังสือธรรมพุทธทาสภิกขุต่างๆ

คุณสะอาด วัชราภัย ได้ตอบว่า เพราะได้พบ อริยครู ชื่อ แป๊ะบาง ท่านเป็นองค์เซียน นักปราชญ์ผู้ที่เปลี่ยนแปลงความนึกคิด และเส้นทางเดินของวิถีชีวิตของผมมาก ผมได้เคยสนใจค้นคว้าอ่านหนังสือธรรมของไทย และภาษาต่างประเทศมาก็มากพอสมควรก็ว่าได้ แต่ก็ยังสับสนในหลักธรรม คือแยกเป้าหมายของแต่ละศาสนาไม่ค่อยจะออก ไม่รู้จุดยืนโครงสร้างและหลักธรรมที่แท้จริงมีอะไรๆ ที่ยังจะให้คุณประโยชน์แก่มนุษย์ยุคนี้ได้บ้าง อารมณ์ค้างอย่างนี้มีมาก

วันหนึ่งนับว่าเป็นบุญกุศลแต่ชาติก่อน ๆ ได้พบองค์เซียนชื่อ แป๊ะบาง ที่เมืองเพชรบุรี ท่านคงจะรู้อารมณ์ รู้วาระจิตที่ผมต้องการ ท่านได้สอนแก่นธรรม และชี้เป้าหมายของศาสนาต่างๆ เช่นยุคที่เจริญของอุปนิษัท ก่อนพุทธกาลในอินเดีย ก็มีท่านฤาษี โยคี มีหลักธรรมของ พระพุทธเจ้า องค์ก่อนๆ ตรัสสอนไว้เป็นฐาน สติปัญญายุคนั้นก็เจริญ "รูปฌาน 4" ได้แล้ว แต่ยังไปติดกันที่องค์ฌาน ติดอัตตา ติดตัวตน ชั้นละเอียดว่า เป็นตัว เป็นตน จึงไม่หลุดพ้นไปได้ ไม่นิพพาน แต่ก็ไม่ใช่ของที่ต่ำๆ เพราะว่าลูกศิษย์กลุ่มนี้ ภายหลังมากลายเป็น พระพุทธเจ้า ศากยมุนี ได้นะ! พึงช่วยกันคิดดู วิชาการกลุ่มนี้ได้สอนไว้ มาทำศิษย์ให้เป็น พระพุทธเจ้า เชียวนะ! นั่นเป็นเพียงแค่ "โลกียธรรม" ที่สูงมาก เราชาวพุทธถ้ามี

คุณธรรม ความกตัญญูแล้ว ก็ต้องเคารพนับถือว่า นั่นเป็นครูชั้นเบื้องต้นเหมือนกันแล... สาธุ!

ท่านอริยครู แป๊ะบาง ได้บอกอีกว่า ลัทธิเต๋า ในเมืองจีน ก็เก่าแก่มากมีมาก่อนพุทธกาล หลักฐานที่แน่นอน คือเมื่อ 4,000 ปีก่อนโน้น พระเจ้าอึ้งตี่ ปฐมกษัตริย์จีน ฮ่องเต้องค์แรกก็ได้ไปเรียน เต๋า กับท่านศาสดาจารย์ ชื่อ "กวงเส่งจื้อ" ภูเขาคงท่งซัว มาแล้ว

พวกเซียนชั้นสูงก็มีหลักธรรม มีกุศลกรรมบถ 10 ประการ ภาษาจีนแต้จิ๋วเรียกว่า จับเสียง 十善 และมีสอนการเจริญรูปฌาน 4 จนบรรลุเต๋า (ธรรมชาติ) เรียกว่า "เต๋าหยิน 道人" ในเมืองจีนโบราณ เพราะว่าวิชานี้เป็นสูตรสากล แพร่หลายมาหลายพันปีแล้ว แต่ไปติดตรงที่รูปนิมิต หลงอยู่ในองค์ฌานมากเกินไป จึงไม่หลุดพ้นวัฏสงสาร ยังเป็นโลกียธรรม

ดังเช่นพวกฤาษี โยคี ติดกสิณ ติดองค์ฌาน หลงผิดว่าเป็นองค์ใน มีตัวตนต่างๆไป แท้จริงนั้นเป็นอัตตาตัวตน ที่ตนเองคิดสร้างไว้ต่างหาก! ตนเองไปทำให้มันเกิดมีขึ้น เป็นอุปาทานของตนเองสร้างขึ้นไว้ในจอจิต จอจิตมันอัดภาพไว้อย่างนั้นจริง เห็นจริง แต่ภาพเหล่านั้นไม่ใช่ของจริง เป็นของที่เราไปทำขึ้น ไปสร้างขึ้น พูดว่าเป็นของปลอมเลยก็ว่าได้ ไม่ใช่สัจจภาวะธรรม ของปลอมอย่างนี้ มันก็ทำให้บางคน บาง

ครั้งเบื้องต้น ๆ เห็นแล้วเกิดศรัทธาจิต เป็นสุขใจได้เป็นพัก ๆ บ้างเหมือนกัน บางคนหลงใหลบูชาเกาะติดไว้แน่นมาก ระยะยาวจะไม่ปลอดภัย บางคนแก้ไม่ตก เห็นแต่ภาพนิมิตต่าง ๆ เหล่านั้น มันติดตาต่าง ๆ จนทำงานอย่างอื่น ๆ ไม่ได้ จะดับภาพนิมิตนั้นไม่ลง กวาดทิ้งไม่ได้ วันที่ไม่ต้องการก็มี เวลาที่ไม่ต้องการภาพนิมิตนั้นก็มี แต่ทำไม่ได้ แกะไม่ออก ดับไม่เป็นเลย มันมารบกวนจิตใจเป็นพัก ๆ เป็นมาก ๆ มักจะอยู่ในสังคมกับเขาไม่ค่อยจะได้ ต้องหนีไปสร้างโลกหรือสร้างสังคมไว้อีกมิติหนึ่ง บางวันก็มีความสุขใจ มีเพื่อนทางใจกับนิมิตที่ตนเองสร้างไว้ บางวันก็เป็นการทนทุกข์ ทรมานทางจิตใจไปอย่างหนึ่ง ตรงที่ผิดหวัง ไม่ได้อย่างใจคิด เพราะนิมิตนั้นไม่มีอิทธิฤทธิ์ ดลบันดาลสรรพสิ่งที่ตนขอ ตนได้บนบานศาลกล่าวไว้ก็ผิดหวัง. เพราะว่าเทวดา ทวยเทพ ให้สรรพสิ่งแก่มนุษย์ได้ แต่ต้องให้สิ่งที่เทวดา ทวยเทพ ท่านไม่ผิดศีล 5 ด้วย มันไม่ใช่ของง่าย ๆ สรรพวัตถุก็ดี เพชรนิลจินดา และเงินทองก็ดี เป็นของมีอยู่ในโลกนี้แล้ว แต่มันมีเจ้าของ มีเจ้าของถือกรรมสิทธิ์โดยทางกฎหมาย บ้างถือกรรมสิทธิ์ทางวิญญาณ ถ้าเข้าใจตรงนี้จะเข้าใจสูตรศาสตร์นี้มาก ไม่หลงผิดสัจจภาวะธรรมไปอย่างง่าย ๆ ไม่งมงายทางอารมณ์เกินกว่าเหตุไป จึงจะวางตัวในสังคมได้ถูกต้อง เดินสายกลางได้อย่างปลอดภัยมาก

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสรู้ได้แยกธาตุกรรมวิธีต่างๆ ที่มีสอนในครั้งโบราณจนหมดแล้ว เห็นว่าบางวิชายังไม่ปลอดภัย ตอนต้นสนุกดี แต่ตอนปลายมือ เป็นมีดสองคมมีคุณและมีโทษเท่ากัน พระพุทธองค์จึงได้วางสูตร ท่านหลีกเลี่ยงทางแบบไม่ใช้นิมิต และไม่ใช้เจริญกสิณต่าง ๆ แบบทาง "เจโตวิมุตติ" ยังเป็นอัตตา ตัวตน ชั้นละเอียด ไม่ปลอดภัย จึงหันมาสอนทาง "ปัญญาวิมุตติ" สอนสิ่งที่เห็นจริง ทำได้จริง พิสูจน์ได้จริงแล้วจึงค่อยคิดทำไป

วางสูตรเบื้องต้นทางปัญญาวิมุตติ ใช้สติปัฏฐาน 4. (กาย-เวทนา-จิต-ธรรม) ทุก ๆ คนต้องให้รู้ความหมายเบื้องต้นนี้เป็นฐานก่อน เป้าหมายสูงสุดไปที่ พระสูตร "อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา-สุญตา" (ภาษาจีนแต้จิ๋วเรียกว่า บ่อเซี้ย-โข้ว-บ่ออั๊ว-โคง) จึงจะสงบสุขทุกขั้นตอน และปลอดภัยจากนิมิตหลอก จิตหลอนตัวเอง เพราะได้สอนดับเรื่องนิมิตต่าง ๆ กวาดทิ้งไปตั้งแต่ต้นมือ ปลายมือจึงจิตว่าง เข้าสู่ความว่างได้ง่าย (สุญตานิพพาน) แล... สาธุ!

พบท่านอริยครูเฒ่า แป๊ะบาง ครั้งที่ 2

คุณสะอาด วัชราภัย บอกว่า คณะท่องเที่ยวบุกป่าผ่าดงพงไพรนักสำรวจถ้ำและภูเขา มียาขอบ. ครูเปล่ง. 10 คน ได้แวะมาเยี่ยม อริยครูเฒ่า แป๊ะบาง ขอดื่มกาแฟท่านคนละถ้วยแล้วมองไปเห็นคำจารึกบนแผ่นกระดานดำว่า

1. รูปฌาน–4 เป็นโลกียธรรม–ทางเจโตวิมุตติ

2. อรูปฌาน–เป็นปัญญาวิมุตติ–ทางพบโลกุตรธรรม

3. ศาสนาทั่วไป–เป็นเทวนิยม, พระพุทธศาสนาเป็นอเทวนิยม (อนัตตานิยม–สุญตานิยม–นิพพานนิยม)

อ่านแล้วก็ทึ่ง! ในคำจารึกนั้น จึงได้ขอร้อง ท่านอาจารย์แป๊ะบาง เทศนาสอนธรรมทานนั้น ท่านได้บอกว่า ศาสนาทั่วๆไป เป็น "เทวนิยม" เป็นโลกียธรรม แต่พระพุทธศาสนา เป็น "อเทวนิยม" เป็นอนัตตานิยม เป็นสุญตานิยม เป็นนิพพานนิยม เป้าหมายคือ "โลกุตรธรรม" ทำอย่างไรให้ออกจากการเกิดแก่เจ็บตาย ที่ต้องวนเวียนเกิดและตายในภูมิทั้ง 6 กันทีเดียว จะให้เกิดเป็นคน รูปสวย–รวยทรัพย์–ปัญญาโลกีย์ดี–อายุยืน ในภูมิใดๆก็ไม่เอา ปลงได้ตก จึงจะพอมีทางศึกษา พระพุทธศาสนา พอเข้าใจโลกุตรธรรม ได้บ้าง

แล้วภาคปฏิบัติ เป็น "ปัญญาวิมุตติ" เชื่อเรื่องกรรม กรรมแปลว่า การกระทำ-ทางกาย-ทางวาจา-ทางใจ มีกรรมจะต้องมีวิบาก เหตุอย่างไร-ผลอย่างนั้น เป็นพุทธพจน์แล... สาธุ!

อริยครูทางนี้ได้สอนแนวปัญญาวิมุตติ ท่านฝึกหัดให้ใช้สติที่มีปัญญาธรรมชาติจักษุ เริ่มต้นมุ่งชี้แจงแยกโลกธาตุนี้ให้รู้แจ้งก่อนว่า ทุก ๆ อย่างไม่เที่ยง "เกิดขึ้นได้-ก็ดับได้" ธรรมอย่างนี้ก็เท่ากับสอนให้ปล่อยวางทางใจไว้ในตัวแล้ว สอนให้แยกธาตุหาเหตุของทุกข์ก่อน แล้วดับที่เหตุนั้นก่อน มีหลักธรรมเบื้องต้นใช้ "อริยสัจ 4 (ทุกข์-ทุกขสมุทัย-ทุกขนิโรธ-มรรค.) ตรงนี้วิเศษนัก ไม่หลงงมงายในอารมณ์ต่าง ๆ ยังทันสมัยอยู่เสมอ

สมถะและวิปัสสนาธรรม ภาษาจีน เรียกว่าจี้กวงฮวบ "จี้-กวง-ฮวบ" เพ่งคิดพิจารณาจนเห็นแจ้ง รู้แจ้งด้วยสติปัญญาธรรมชาติจักษุ สรุปแล้วก็คือมุ่งในการสอนให้ทำใจ จิตปล่อยวาง เมื่อทำได้เท่าไร ๆ จิตก็จะสงบลงได้เท่านั้น ที่เราเป็นทุกข์วิตกกังวลใจ จนกลายเป็นนรกทางใจ เพราะจิตไม่สงบ จิตมีแต่ความคิดปรุงแต่งมากเกินไป จึงทำจิตให้สงบหยุดลงไม่ได้ตามที่ต้องการ จิตไม่ว่าง จนประสาทตึงเครียด (นรก) เพราะจิตไม่ได้หยุดพักนั่นเอง

บางคนเล่นผิดทาง จิตยึดมั่นถือมั่นจนเกินไป ยึดนิมิต ยึดกสิณต่าง ๆ ทีแรก ๆ สนุกดี พอนาน ๆ ไปถึงวันที่ต้องการจะหยุดก็มี วันที่ไม่ต้องการนิมิต หรือไม่ต้องการกสิณต่าง ๆ นั้นก็มี แต่ขาดสติปัญญาธรรมจักษุ ไม่มีสติปัญญาทำให้หยุดพักที่จะดับอุปาทานในรูปนิมิตต่าง ๆ ดับไม่ลงมันมารบกวนจิตใจจนทำงานอย่างอื่น ๆ ไม่ได้ เป็นทุกข์ทางใจอย่างหนึ่ง ที่แก้ยากที่สุด ครูสอนสมถะวิปัสสนาธรรม กลัวเรื่องนี้ที่สุด บางคนเพี้ยนไปก็มี

บ้างเล่นผิดทาง หลงยึดติดองค์ฌาน ว่าเป็นองค์ใน หลงยึดติด ขันธ์ 5 ว่ามีตัวตน เป็นอัตตา หลงผิดติดรูปนิมิต ที่พอคิดขึ้นที่ไร ๆ ภาพนั้นก็เกิดฉายออกมาในจอจิต เห็นในจอจิต เป็นแวบ ! แวบ ๆ ตรงนี้ก็ยังไม่ปลอดภัยตอนปลายมือ วันที่ไม่ต้องการภาพในจอจิตนั้นก็มี ต้องการกวาดทิ้งก็มี แต่จะดับไม่ค่อยจะได้ ขาดสติปัญญาตรงนี้ คือดับอัตตา ดับตัวตนในจอจิตนั้นเอง จิตจึงไม่สงบเย็น จิตจึงไม่ว่างนั่นเอง บางคนหลงงมงายในอารมณ์ไปจนตลอดชีวิตที่น่าสงสาร

ทางแนวปัญญาวิมุตติจึงมุ่งสอนตัดไฟต้นลม สอนทำจิตให้ว่าง สอนพังทลายตัวตน ดับอัตตา ดับตัวตนในขันธ์ 5 กวาดนิมิตต่าง ๆ ที่ใช้อาศัยทางผ่านไป "เมื่อมันทำให้เกิดมีขึ้นได้ก็ต้องทำให้มันดับหายไปได้ เกิดได้ก็ดับได้"

ต้องการมุ่งจิตสงบเย็น จิตว่างจากความคิดปรุงแต่งไว้ก่อน ผลได้พักทางกาย คือกล้ามเนื้อหยุดความเกร็งตัว เบาลง ประสาท

หยุดความตึงเครียดลง ผลตรงนี้คือ "กายเบา-ใจว่าง" ลงได้มาก เป็นบุญกุศล ที่ได้พบสัจจธรรมนี้ กรรมวิธีอย่างนี้ เป็นเพื่อนทางใจได้ทุก ๆ วัยของชีวิต เข้าพระสูตร ตรัสไว้ว่า "จงทำขันธ์ 5 ให้ว่าง[1] ทุกข์ใจจะดับหมด"

อาจารย์แป๊ะบาง จะบอกให้ว่า ถ้าทำตามพระสูตรนี้ได้ทุก ๆ ครั้งที่มีทุกข์ภัย ผจญภัย เป็นบุญกุศล ไม่ใช่คนธรรมดา ถ้าทำจิตว่าง จากความคิดปรุงแต่ง หรือทำขันธ์ 5 ให้ว่างได้หมดนั้น ไม่ใช่คนแล้ว เขาเรียกว่า พระอรหันต์ ไปแล้ว

ถ้าเป็นปุถุชนจิตว่างจริง ๆ ไม่ได้ จิตต้องคิดเรื่องดี จิตต้องคิดเรื่องชั่ว บุญและบาปในวันหนึ่ง ๆ จิตเกิดดับไปเรื่อย ๆ หาเวลาหยุดพักได้ยาก ต้องฝึกหัดให้จิตหยุด เป็นแวบ! จิตว่างเป็นแวบ ๆ บ้าง รับรองไม่เพี้ยน ไม่บ้าแน่นอน มีแต่จะรักษาโรคเพี้ยนนั้น ให้สงบกาย สงบใจ กายว่าง จิตว่าง มองเห็นธรรมจักษุอย่างนี้ ปลอดภัย

สูงขึ้นไปอีกหน่อย จนได้พบธรรมชาติจักษุ ที่เห็นแจ้งปึ๊งแส่ (คืออนุสัยเดิม)[2] รู้แจ้งปึ๊งซิม (คือจิตเดิมแท้) จิตเข้า

---

1 ขันธ์ 5 มี รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ ภาษาจีนแต้จิ๋วเรียกว่า โหวงอุ้ง มี เสี๊ก-สิ๊ว-เสีย-เหง-เสี๊ก. จาก ธ. ธีรทาส

2 คำว่า ปึ๊งแส่ (คืออนุสัยเดิม-ที่เรามีอยู่) คำว่า ปึ๊งซิม 本心 (ทางภาษาไทยไม่มี) ปึ๊งซิม (คือจิตเดิมแท้) หรือสภาวะที่แท้แห่งจิต จิตที่เข้าช่องว่างได้ จิตหยุดความคิดปรุงแต่งได้คือจิตที่พบสุญตา เป็นนิพพานแล... สาธุ!

จาก ธ. ธีรทาส

ช่องว่าง จิตที่หยุดความคิดปรุงแต่ง พบสุญตาธรรม "นิพพาน" ปุถุชนคนโลกีย์ฝึกฝนทำจริง อาจจะได้เป็นพักๆ แล้วก็เสื่อมไป

อาจารย์แป๊ะบาง ขอรับรองว่า ธรรมชาติจักษุแนวนี้ ถ้าใครได้พบบ้าง จะเป็นคนใจกล้า ถ้าได้บรรลุถึงบ้าง จะเป็นคนไม่หวาดกลัวภัยต่างๆ หรือไม่กลัวความตายเท่าไรนัก ยิ้มต้อนรับความตายได้มาก เพราะสติปัญญารู้แจ้ง เห็นธรรมจักษุแท้จริงว่า การตายของตนเองนั้น เป็นเพียงแค่เปลี่ยนบ้านหลังใหม่ คือเห็นว่า "ธาตุ 4 ในร่างกายใจตนเอง ได้เพียงแค่หวนกลับ กลับไปหาธาตุ 4. ภายนอกร่างกายใจตนเองเท่านั้น" ถ้ายังไม่หมดกิเลสตัณหาอุปาทานกันแล้ว ก็ยังต้องเกิดอยู่ ต้องเกิดอีก แต่เราไปเกิดที่ดีที่สูงก่อน เปลี่ยนบ้านหลังเก่า (ร่างกาย) เกิดภพชาติใหม่เท่านั้น

คุณสะอาด วัชราภัย ได้บอกอีกว่า ผมได้เคยเรียนการนั่งสมาธิ-เจริญสมถะ-วิปัสสนาภูมิ มาก็มากครูหลายๆ อาจารย์แล้ว แต่ก็ยังกลัวประเดี๋ยวจะเพี้ยนไป หรือบ้าดังที่เขาชอบพูดกัน ยังสับสนวิชาการอย่างนี้มาก มาวันหนึ่งได้พบธรรมะนี้แล้วก็ ทึ่ง! บางวัน บางขณะจิต นั่งสมาธิมีจิตแวบ! จิตวาบขึ้นมา มีอาการจิตโพล่งสว่างไสว มีความรู้สึกว่าเราเข้าช่องว่าง ช่องว่างเป็นพักๆ ตอนนั้น ทึ่ง! ไปเลยว่า ทำไม... วันนี้ตัวเรามันเบาๆ กายเราว่างๆ จิตหยุดความคิดปรุงแต่งลงได้ชั่วคราว มีจิตใจโปร่งใสสว่างสงบเย็นเป็นสุขใจ ที่ยังไม่เคยได้พบมาแต่

ก่อนบ้างเลย แปลกมากตรงที่เราจะคิดถึงเรื่องอะไร ๆ ที่ติดขัดข้องอารมณ์ค้างมาแต่อดีต ๆ ทำไมวันนี้เรามีสติปัญญามองทะลุสายงานนั้น คิดออกทันที ตีแตกทุกปัญหาที่จิตคิดค้างไว้ ก็ทิ้งอีกเช่นกัน

คุณสะอาด วัชราภัย บอกเล่าต่อไปอีกว่า ส่วนลึกของจิตใจวันนั้นดูเหมือนว่า เราได้หลุดพ้นไปจากกระแสแห่งความดึงดูดของ "โลกียรมณ์" ต่าง ๆ ดูเหมือนดังว่า ตัวเรานี้ไปอยู่อีกโลกหนึ่ง

แล้วเรื่องปัญหาที่เคยเป็นห่วงแก้ยังไม่ตก จนกลายเป็นทุกข์พัวพันจิตใจ คิดถึงทีไรก็หนักใจ ทรมานใจทุกที! ทำไมวันนี้มันดับวูบ! ดับจนไม่รู้ว่ามันหายไปทางไหนกันหมดเลย! มีความรู้สึกตัวว่า เราอยู่กับความว่าง มองดูร่างกายเรา ตัวเราช่างเบา ๆ ว่าง ๆ คงจะที่เขาเรียกกันว่า ได้ธรรมจักษุ "พบกายว่าง และพบจิตว่าง" จิตเข้าช่องว่าง (สุญตา) จะทำให้ตัวเบากายว่าง จิตว่าง คงจะเป็นอย่างนี้เอง. หรือที่ว่าจิตได้หยุดพักจากความคิดปรุงแต่งลงได้ชั่วคราว หรือมีสติปัญญาธรรมชาติจักษุ แล้วจะสามารถปลดเปลื้องตนเองให้ออกมาจากความคิดปรุงแต่ง ได้ตามที่ตนต้องการ คงจะเป็นนิพพานน้อย ๆ เป็นแบบอย่างนี้เอง สุขสงบจิตใจจริง ๆ ถ้าใครยังไม่ได้พบธรรมจักษุนี้บ้างแล้ว จะพูดกันเท่าไร ๆ แทบจะพึ่งกันไม่รู้เรื่องเลย หุบปากเงียบ! นิ่งจะสงบดีกว่า

ต้องไปนมัสการ พระอรหันต์กลางกรุง เพื่อสอบถามให้แน่ใจอีกที. จึงได้ไปที่วัดเทพศิรินทร์ กทม. ได้สอบถามอริยครู ท่านเจ้าคุณ พระยานรรัตน์ราชมานิต (ธมฺวิตกโก ภิกขุ) ว่าที่เราได้พบธรรมะอย่างนี้ จะผิดหลักธรรมไหม?

ท่านเจ้าคุณนรรัตน์ ท่านตอบว่า ถูกแล้ว ที่ได้พบประตูธรรมชาติ ให้เข้าถึงธรรมชาติได้อย่างหนึ่ง คือช่องว่าง (สุญตา) ถ้าใครได้พบธรรมชาติจักษุอย่างนี้บ้างแล้ว บุคคลนั้นจะมีสติปัญญา ทำให้จิตตนเอง ได้หยุดพักความคิดปรุงแต่งลงได้ตามที่ตนเองต้องการ

แล้วเหตุผลที่มนุษย์เป็นทุกข์ใจดับไม่ลง กังวลใจบางเรื่องจนทรมานกายใจ นอนไม่หลับ เป็นมาก ๆ จนต้องเข้าโรงพยาบาลนั้น ก็เป็นเพราะว่า จิตมีแต่ความคิดปรุงแต่งทั้งเรื่องดี และทั้งเรื่องชั่ว ใช้จิตแรงมากเกินไป จิตไม่ได้หยุดพัก จึงทำให้จิตเครียด เป็นมาก ๆ โรคประสาท (คือนรก) นรกทางใจอย่างหนึ่ง.

ถ้ามีกรรมวิธีดับ หรือหยุดความคิดปรุงแต่งทั้งปวง หยุดได้ตามที่ตนเองต้องการ ก็คือได้พบประตูสวรรค์นั่นเอง แล้วจงระวังรักษาอารมณ์ธรรมอย่างนี้ไว้ให้ดี ปุถุชนหมั่นฝึกฝนไว้เสมอ ๆ มีได้เป็นได้เป็นพัก ๆ แล้วก็เสื่อมไป ต้องเป็นพระอริยเจ้า จึงคุมอารมณ์อย่างนี้ไว้ได้นาน ๆ หรือที่เขาเรียกกันว่า

พระโสดาบัน ท่านดับได้ตามที่ต้องการ เข้าอาณาจักรแห่งความว่าง "สุญตาวิหารธรรม" ได้ตามที่ต้องการแล...สาธุ!

ท่านเจ้าคุณนรรัตน์ ได้พูดอีกว่า ท่านก่อนออกบวช ก็ได้พบธรรมชาติจักษุอย่างนี้ คือจิตท่านได้เข้าช่องว่างสุญตา คือพบความว่าง อย่างนี้ จึงตัดสินใจออกบวช อยู่กับอาณาจักรแห่งความว่าง สงบเย็นกายใจ เป็นสุขใจดีกว่า ได้หนีความวุ่นวายด้วยโลกธรรม 8 ประการ ที่ออกบวชเพราะพบธรรมชาติจักษุนี้แล... สาธุ!

คุณสะอาด วัชราภัย ภายหลังได้มาอ่านพบหนังสือคัมภีร์เซ็น (ฌาน) ต่าง ๆ ทั้งภาษาไทยและต่างประเทศ จึงได้รู้ว่าเราได้เดินถูกทางแล้ว หวนกลับมาคิดถึงวาสนาชีวิต เราก็นับว่ามีบุญกุศล ที่ได้สร้างสมไว้แต่ปางก่อน จึงมาเกิดในชาตินี้มีปัจจัย 4 พอยังให้มีสังขารชีวิตอยู่รอดสุขกายสบายใจไม่น้อย จึงเกิดโพธิจิต เร้าใจคิดที่จะจัดพิมพ์หนังสือธรรมเล่มที่ดีต่าง ๆ แบ่งปันวิชาการอย่างนี้ให้แก่มิตรสหาย หรือส่งไปไว้ตามห้องสมุดประชาชนต่าง ๆ หนังสือธรรมะเล่มเดียว อยู่ได้ตั้ง 50 หรือ 100 ปี แทนพระไปเทศน์ แทนครูไปสอนได้ตั้งมากมาย นี้คือบ่อเกิดของการคิดเปิด ร้านสุวิชานนท์ สามยอด กทม. สาธุ!

บทที่ 8

สอบอารมณ์สมถะ–วิปัสสนาญาณ. ได้ผ่าน 5 ประเทศ ยังเข้าใจในแง่เขว–เข้าใจผิดสัจสภาวธรรมกันมาก

โดย ธ. ธีรทาส.

วันหนึ่งในศาลามุงจาก หน้าถ้ำแกลบ เมืองเพชรบุรี ท่านอริยครูแป๊ะบาง ได้บอกว่าท่านแก่ชรามากแล้ว ปลงสังขารชีวิตไว้แล้ว แต่ยังมีอารมณ์ค้าง ที่เสียดายความรู้ ที่มีประสบการณ์ได้จดจำไว้นาน ๆ ปีเกรงว่าจะตาย ดับสูญตามตัวเองไป วันนี้โชคดีได้พบน้องชาย จึงขอฝากน้องชื่อ กิมเซ็งแซ่เล้า จงช่วยจดบันทึกธรรมจุดสำคัญมาก ถ้าไม่รู้เรื่องนี้ จะแยกศาสนาพุทธ กับฤาษี โยคี ฮินดู เต๋า แยกไม่ออก มีแต่จะสับสนกันไปเป็นพัน ๆ ปีก็ว่าได้ ตรงรูปฌาน และอรูปฌาน ถ้าแยกไม่ถูก แยกไม่ออก จะไม่รู้สติปัญญาของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสรู้อะไร ? แล้วได้วางสูตรการสอน พระพุทธศาสนา ของพระพุทธองค์ ชี้เป้าหมายอยู่ที่ตรงไหนอีกด้วย

ที่เรียกกันว่า "รูปฌาน" นั้น นักปราชญ์หรือศาสดาอื่น ๆ ก็รู้ว่า เป็นคำสอนมีมาก่อน พุทธกาล เป็นบรมธรรมเก่าแก่มีมานมนานปีแล้ว

แล้วทำไมจึงเรียกว่า "รูปฌาน" คณะแป๊ะบาง ท่องเที่ยวไปทุกบ้านเมือง พยายามสอบถามและเข้าพบ ท่านที่เขาเรียกว่า ครูบา เป็นผู้รู้ธรรม และนักบวชที่มีชื่อเสียงในบ้านเมืองนั้นมากท่านแล้ว ได้ผ่านมา 5 ประเทศ สรุปความแล้วยังตอบได้เพียงแค่โลกียธรรม....ทั่ว ๆ ไป หรือยังตอบไม่ถูก... ไม่ตรงสัจธรรม...แยกโลกียธรรม และโลกุตรธรรม ยังแยกไม่ออก บางเมืองยังตอบสอนไม่ได้เลย กรรมของพระพุทธศาสนา

คำว่า รูปฌาน 色禪 อริยครู เมืองจีน สายตรงได้สอนถ่ายทอดกันไว้ว่า ชื่อก็บอกไว้แล้วว่า รูปฌาน เพราะว่ายังจะต้องอาศัยมีรูป (มีรูป) ต้องอาศัยมีรูปเป็นนิมิต "รูปนิมิต" ต่าง ๆ ต้องอาศัยรูปแบบกสิณต่าง ๆ เอามาใช้อาศัยเพ่งเป็นอารมณ์ หรือจะเรียกได้ว่าให้จิตอาศัยเกาะ จิตคลอเคลียเกาะไว้เป็นสะพานเดินทางผ่านไปที่ก่อน พอมีสมาธิดี ก็ยกจิตใช้ปัญญาส่องค์ฌานต่าง ๆ ตรงนี้เองนักปราชญ์ผู้วางสูตรศาสตร์นี้ ท่านจึงจัดเรียก ว่าเป็นรูป ยังมีรูป ยังอาศัยนิมิต ยังเป็นอุปาทานอยู่ เพราะจิตยังจะต้องเพ่งคิดพิจารณาดู ในรูปนิมิตหรือกสิณต่าง ๆ ที่สร้างกันให้มีขึ้นนั้น (ตรงนี้สำคัญมาก) นักปราชญ์ที่รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ ปราชญ์ที่หลุดพ้นการเกิดและการตายได้แล้ว เห็นว่าจิตที่ใช้เพ่งคิดพิจารณาดู เป็นจิตที่ยังเกิด

จิตที่ยังดับ (เกิด–ดับ) ต่าง ๆ นั่นเอง จึงเป็นโลกียธรรม ยังไม่หลุดพ้นวัฏจักร (จงจดจำตรงนี้ไว้ให้แม่นยำทีเดียว.)

ส่วนคำว่า อรูปฌาน 無色禪 ชื่อก็บอกไว้ชัดเจนแล้วว่า ไม่มีรูป ไม่ต้องอาศัยรูปต่าง ๆ "อรูปฌาน จึงเป็นโลกุตรธรรม หรือโลกุตรฌาน" อย่างนี้เป็นต้น (ตรงนี้สำคัญที่สุด) ถ้าจะเป็นครูบาสอนธรรมทานให้แก่มนุษย์ทางนี้ จะต้องรู้และแยกได้ออกว่า รูปฌาน และ อรูปฌาน แยกออกว่าต่างกันอย่างไรก่อน เป็นชั้นปฐมเบื้องต้น ของการเรียนวิชาการเข้าฌานทั้งหมด คณะแป๊ะบาง ได้ผ่านมา ได้สอบถามชาวพุทธ 5 ประเทศ ยังไปกันไม่รอดเป็นกรรมของศาสนาต่าง ๆ ด้วย

กรรมวิธีนับแยกองค์ฌาน 5 อย่างไร ?

ถ้านับแยกไม่เป็นยังสอนวิชานี้ไม่ได้ (นรก)

เริ่มต้นผู้เจริญธรรม พอได้สมาธิดี เข้าปฐมรูปฌาน 1. จะพบว่ามี 5 อย่างไร? จับอารมณ์ให้ได้ก่อน

(1) มีวิตก เริ่มต้นจะพบว่า มีวิตก–ในวาระจิต ในเบื้องต้นการฝึก จะมีอาการอย่างนี้ในใจ ดังเช่นเป็นทุกข์ ร้อนใจ กังวลที่ดับได้ยาก พบวิตกต่าง ๆ

(2) มีวิจารณ์ ถัดไปจะพบมี วิจารณ์–ในวาระจิตเบื้องต้นของปุถุชนจะพบว่า มีอาการอย่างนี้ในใจ พบชอบ

วิพากษ์ วิจารณ์ ติชมต่าง ๆ หรือเรียกว่า "มีตรอง" ก็ได้ ชอบคิดทบทวนเรื่องต่าง ๆ เรื่อยเปื่อยต่าง ๆ

(3) มีปีติ ถัดไปจะพบว่า มีปีติ–ในวาระจิต ซึ่งปุถุชนจะพบว่า มีอาการอย่างนี้ พบมีปีติใจต่าง ๆ หรือเรียกว่า "มีความอิ่มใจ" ก็ได้

(4) มีสุข ถัดไปจะพบ มีสุข–ในวาระจิต ซึ่งปุถุชนจะพบว่า มีอาการอย่างนี้ พบมีความสุขต่าง ๆ หรือจะเรียกว่า "มีความสบายใจ" ก็ได้

(5) ด่านสุดท้าย "มีสมาธิ–และ–เอกัคตา" ในวาระจิตซึ่งปุถุชนเจริญรูปฌาน จะได้พบว่า มีอาการอย่างนี้ พบมี "สมาธิและเอกัคตา"

แล้วในตำราสอนสมถะและวิปัสสนาธรรม ครูบาอาจารย์หลาย ๆ ยุคท่านสั่งไว้ว่า ตรงเอกัคตา จะมีอารมณ์สงบนิ่ง จิตปล่อยวางลงได้มาก ตรงเอกัคตามีพร้อมด้วยสมาธิ จิตเริ่มโปร่งใสด้วยสติปัญญาโลกีย์ แล้วนิยมเรียกกันว่า มีอารมณ์เป็นหนึ่ง เป็นเอก เอกจิต เพราะจิตได้ดิ่ง ๆ ตกกระแสจึงเรียกว่า เอกัคตา อย่างนี้

ถ้านักศึกษาเจริญรูปฌานได้จริง จะต้องพบผ่าน 5 ด่านนี้ไป จึงได้บรรลุ รูปฌาน 1. (ปฐมฌาน) ตำราสอนวิชานี้

ได้บันทึกไว้ว่า จงระวังๆ อย่าหลงผิด อย่าเข้าใจผิด เข้าใจแง่เขว...เขวไปว่าองค์ฌานทั้ง 5 นั้นมีตัว มีตน หลงผิดคิดเอาเองว่า มีองค์ใน เป็นองค์ใน หลงผิดว่าองค์ฌาน ก็คือองค์ใน หลงผิดแบบนี้จะเป็นภัย ตรงที่ศิษย์โง่บางคน จะคิดเติมลงไปอีกว่า เป็นเทพหรือเทวดา มาสิง หรือวิญญาณมาประทับทรง จึงมีองค์ใน หลงผิดสัจภาวะธรรม หลงผิดอย่างนี้ไปนานๆ เป็นพิษภัย จะงมงายในอารมณ์ บางคนเกิดมีโรคภัยเช่นตัวร้อนจัด ไข้ขึ้นสูงจัดปวดหัวตัวร้อนอารมณ์หงุดหงิด จิตฟุ้งซ่าน มีปัญหาชีวิตอยู่ก่อนแล้ว แก้ไม่ตก จนทำให้สมาธิแตกกรรมฐานรั่ว คุมจิตใจตนเองไม่อยู่ในสายกลางๆ ได้. พวกนี้บางคนจิตหลอนตัวเอง จิตหลอกตัวเอง เป็นภาพนิมิตหลอก ที่จิตคิดอะไรๆ ก็ฉายแวบ! แวบๆ ออกในจอจิต ผู้หลงผิดสัจธรรม พอได้เห็นแล้วก็คิดว่าเป็นภาพจริงๆ ไปหมด กรรม! อย่างนี้มีแทบทุกศาสนา แก้ยากตอนปลายมือ เพราะต้นมือเรียนแต่เกาะ เรียนการยึดติดไว้จนแน่นเป็นอัตตา เป็นตัวตนชั้นละเอียดฝังไว้แล้ว ต้นมือไม่ได้เรียนแกะหรือแกะไว้ก่อนด้วย พอถึงปลายมือแกะยาก บางคนแกะไม่ออกถึงกับเพี้ยนไปก็มี[1] คณะแป๊ะบาง ได้สอบถามดูผ่านมา 5 ประเทศ ส่วนมากยัง

1 อ่านดูรายละเอียดในเล่มที่ 2 บทที่ 5 ยังมีกล่าวเรื่องนี้ไว้อีก

จาก ธ. ธีรทาส.

สอบตกเรื่องการเจริญรูปฌานต่าง ๆ กัน เป็นกรรมของศาสนาต่าง ๆ

แล้วจะเป็นรูป พระพุทธเจ้าต่าง ๆ รูปพระโพธิสัตว์ต่างๆ รูปพระอรหันต์ต่าง ๆ หรือรูปเทวดาและครูบาต่าง ๆ ที่ฝีมือมนุษย์ไปทำขึ้น สร้างขึ้น หรือภาพเขียนศิลปินเอก เขียนแบบมือภิญญาจิตมีชีวิตวิญญาณดูงามซึ้งดึงดูดอารมณ์คนดูก็ดี ทางตำราวิปัสสนาธรรม ถือว่ายังไม่ใช่ของจริง ไม่ใช่สัจภาวะอีกด้วย แท้จริงกันแล้วนั้นคือภาพปลอม ที่ไม่เที่ยง ภาพเขียนรูปปั้น สมมุติแทนว่า เป็นผู้บรรลุธรรม มีฉับพลันพรรณรังสีรัศมีเด่นงามตาดึงดูดจิตใจคนชมทำให้เกิดความสงบศรัทธาจิตได้ชั่วคราว อย่างนี้ทางวิปัสสนาภูมิ ก็ยังถือว่าเป็นภาพหรือรูปปลอม ภาพสมมุติขึ้นมาแทนของจริงต่างหาก! จิตยังต้องยึดถือ จิตยังต้องเพ่งคิดปรุงแต่ง เป็นโลกียรมณ์ จึงเป็นโลกียธรรม (ขอให้จงจดจำเรื่องนี้ไว้ให้แม่นยำทีเดียว)

คณะแป๊ะบาง พยายามสอบถามชาวพุทธ นักบวชชื่อดังมาตั้ง 5 ประเทศ ยังไม่รู้เรื่องอย่างนี้กันมาก กรรม! ของพุทธศาสนาเอง ทำไมต้องพูดเรื่องนี้ เพราะป้องกันโรคหลงงมงายในอารมณ์ ป้องกันโรคจิตหลอนตัวเอง ป้องกันโรคคุมจิตใจไม่อยู่ในสายกลาง ป้องกันความเข้าใจผิดในสภาวะธรรมเบื้องสูงตอนปลายมือ แล้วล้มเหลวในการออกบวช-ปฏิบัติธรรมกันมาก เพราะขาดความรู้แจ้งสัจธรรมเรื่องนี้เป็นเหตุมากแล...

เพ่งนิมิตต่าง ๆ เพียง 1 วันภาพนั้นจะติดอยู่นานถึง 7 วัน

เพ่งกสิณต่าง ๆ เพียง 1 ปีอุปาทานนั้นมีอายุนานถึง 7 ปี

ตำราทำฌานสมาบัติ ลัทธิเต๋า ชั้นสูง ได้จารึกเก็บเรื่องอย่างนี้ไว้ ตรงกับตำรามหาสมถะ–วิปัสสนาฌาน ทางพุทธศาสนา ได้กล่าวสอนเรื่องนี้ สูตรนี้ใจความตรงกันว่า ต้องระวัง ๆ เรื่องการเรียนการสอนภาพอุปาทาน ที่สร้างขึ้นไว้เหล่านี้ "จะเป็นมีดสองคม จะมีคุณและมีโทษเท่ากัน" ถ้าหากว่าครูผู้นำสอนไม่รู้แจ้งสัจจภาวะธรรม ได้แต่สอนไปอย่างเดียวไม่เตือนสติระวังหลงผิดต่าง ๆ เอาแต่สร้างภาพ รูปนิมิต หรือกสิณต่าง ๆ มีมากจนเกินไป มีอันตรายในกลุ่มนักศึกษาที่สติปัญญาธรรมจักษุยังอ่อนมากไม่รู้แจ้งสัจจธรรมดี จะหลงผิดติดงมงายในอารมณ์ได้ง่าย ๆ จะเข้าใจผิดหลงติดรูปนิมิตนั้นว่าเป็นของจริงไปหมด บูชาหลงใหลเก็บภาพไว้ในจอจิตหมด ที่แรก ๆ ก็เป็นสุขใจบันเทิงใจได้ระยะหนึ่ง แต่ตอนปลายมือจะแก้ไม่ตก เพราะเป็นอัตตา ตัวตน ชั้นละเอียดบดบังสติปัญญาธรรมชาติจักษุ จะดับนิมิตไม่ลง ดับภาพกสิณต่าง ๆ ไม่ได้ เพราะว่าไม่ได้เรียนดับปล่อยวางไว้แต่ต้นมือก่อน จึงแกะไม่ออก แกะไม่ได้ง่าย ๆ นัก เนื่องจากจิตไปยึดมั่นถือมั่นในภาพปลอม ภาพ

นิมิตหลอกต่าง ๆ ไว้แน่น เป็นกรรม กรรมวิบากที่ทำไว้แล้ว จึงไม่มีสติปัญญาที่จะปิดภาพที่มันฉาย มันผุดขึ้นมาในจอจิต บ่อย ๆ จะปิดจอไม่ลงตอนปลายมือ เมื่อเป็นมาก ๆ จิตไม่สงบ บางคนเพี้ยนไปก็มี (เรื่องอย่างนี้มีในทุกศาสนาอีกด้วย)

กรรมวิธีแก้ภาพนิมิตเหล่านี้ อริยครูทางนี้ ท่านชี้แนะสอนไว้ว่า จะต้องฝึกใจให้กล้าแข็ง ต้องไม่กลัว ไม่หวั่นไหว คือคิดไว้เสมอ ๆ ว่า เราทำให้มันเกิดขึ้นมาได้ ก็ต้องดับมันได้ ไม่สนใจปล่อยมันไป เป็นภาพหลอกหลอน ไม่ใช่ของจริง มนุษย์ไปสร้างขึ้นมาเอง แล้วเอามาเก็บไว้ในจอจิต "มันเกิดขึ้นได้–ก็ต้องดับมันได้" เพราะว่าจิตมนุษย์ถ้ายอมเสียแต่เพียงอย่างเดียว ยอม ๆ จิตจะปรับตัวเองได้เร็วมาก ต้องไม่สนใจ จริงจังอะไร ๆ กับภาพนั้น เปลี่ยนอารมณ์ก็จะสลายตัวหยุดหายไปเองได้มาก เพราะว่ากรรมมีจริง กรรมแปลว่าการกระทำ เราไปฝึกหัดทำกรรมอย่างนั้นไว้แล้ว กรรมก็มีอายุของกรรม เหตุอย่างไรผลอย่างนั้น เป็นพุทธพจน์แล...สาธุ!

ทุก ๆ ตำรากล่าวเรื่องนี้มีอายุกรรมวิบาก

เมื่อสร้างรูปนิมิต หรือสร้างกสิณต่าง ๆ ไว้เพียง 1 วัน ภาพนั้นจะเก็บติดตาไว้ในจอจิตได้นานถึง 7 วัน. ถ้าสร้างภาพนิมิตหรือกสิณต่าง ๆ ไว้นาน ๆ ถึง 1 ปี มันมีอิทธิพลจะเก็บไว้ในจอจิต มีอายุกรรมนานถึง 7 ปีก็ได้ จึงแก้ได้ยากมาก

เรื่องผีนั้นมีจริง ผู้ที่อยู่ในศีล 5 บริสุทธิ์ ผีไม่ทำอันตราย มีแต่จะมาขอส่วนบุญบ้าง ดังพวกขอทาน จงให้ทานไปเถิด! แล้วจะโชคดี ส่วนเรื่องทวยเทพหรือเทวดานั้นมีจริง แต่ท่านก็ถือศีลกุศลกรรมบท 10 ประการ จึงจะมีบุญกุศลบารมี แต่ที่นั่งหลับตาแล้วเห็นรูปภาพผี หรือทวยเทพต่าง ๆ นั้น เห็นในจอจิตนั้น ส่วนมากไม่ใช่ของจริงเลย เป็นการหลงผิดสัจธรรม เป็นอุปาทานที่มนุษย์คิดสร้างขึ้นเอง ทำให้มีเกิดขึ้นเอง อัดภาพต่าง ๆ นั้นเก็บไว้ในจอจิต บางภาพเก็บไว้นาน ๆ ปีจนลืมไปก็มี ทางหลักธรรมจัดว่าเป็นนิมิต (ปลอม) เป็นสิ่งที่ผีมือมนุษย์คิดสร้างขึ้นแทนของจริง จึงไม่ใช่ของจริงแท้ หรือองค์ทวยเทพต่าง ๆ มาให้เห็นจริง แท้จริงแล้วเราไปคิดสร้างภาพนั้นขึ้นมาเอง แล้วหลงผิดกันว่าเป็นภาพจริง เห็นของมีมาจริงต่างหาก! ตำราสอบอารมณ์กรรมฐาน เก็บเรื่องนี้ซึ่งภัยเข้าใจผิดไว้ทุก ๆ ตำรา. ศิษย์โง่ต้องสอนให้รู้ไว้บ้างระวังภัยผีหลอกกินเจ้าพ่อหรือเทวดาต้มตุ๋นมีทุกสมัย

พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้อีกว่า อย่าเข้าใจในเรื่องผี เทวดาหรือทวยเทพต่าง ๆ นั้น เป็นของมีจริงตามแรงกรรมวิบาก ไม่ใช่เป็นของที่จะเห็นได้ง่าย ๆ จะเรียกมาใช้งานได้ง่าย ๆ (หลอกลวง) ให้สบายใจ ปลอบใจ ให้กำลังใจได้บ้าง แต่ละภพ แต่ละแดนต้องขึ้นอยู่กับกฎแห่งกรรมวิบากทั้งปวง อย่าหลงผิดไร้ประโยชน์ทางดับทุกข์กายใจ ไร้ประโยชน์ทางแสวงหามรรคผล

นิพพาน บางคนแก้ไม่หาย ทุกตำราจึงกล่าวไว้ว่า จะเรียนเรื่องอย่างนี้ จะต้องมีครูผู้รู้สัจจธรรมจริง อริยครูผู้รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจตนเองดีก่อน แล้วมาช่วยคอยชี้แนะนำทาง บอกกรรมวิธีต่าง ๆ ควบคุมไว้ก่อน ไม่ใช่ของพูดเล่น ๆ ทำเล่น ๆ ทำง่าย ๆ ดังที่พูดกันไปนะ! "เหตุอย่างไร–ผลอย่างนั้น. ถ้าเหตุดี–ผลก็ดี"

"ตำราแก้นิมิตหลอก–จิตหลอนตัวเอง–สอนศิษย์โง่ ๆ มีกรรมวิธีง่าย ๆ ต้องหยุดหมดไม่สนใจพักเดียวก่อน แล้วจิตจะปรับตัวเองก็หายไป อย่าไปยึดมั่นถือมั่นหรือจริงจังอะไรนัก–ปล่อยวางยอมมันก็ผ่านไป (ไม่เที่ยง) ถ้าภาพนิมิตที่ดุร้ายมันมีอายุกรรมของมันเอง เราแผ่เมตตากรุณาจิตทำบุญให้ทานไป ต้องอภัยทานไว้ก่อนเป็นการดับเหตุ–ลด–ละ–ปล่อยวาง จะเบากายสุขใจบ้าง จงดับอัตตา–พบอนัตตา–แล้วสุญตาธรรมจะเข้ามาแทนที่ มีกำไรชีวิตมาก หรือคอย ๆ จนโลกียะถ้าสุดทางแล้ว นั่นโลกุตระจะเข้ามาแทนที่เองแล... สาธุ!"

ดังสมเด็จพระมหาจักรพรรดินี บู๊เช็คเทียง ได้ศึกษามหาปรัชญาปารมิตาสูตร และคำสอนของนิกายเซ็น (ฌาน)

ต่าง ๆ เกิดศรัทธาจิตที่ดับทุกข์กายใจเพราะสอนให้ปล่อยวาง ทางจิตใจลงก่อน สอนให้ดับอัตตา ดับตัวตนลงก่อน เพราะท่านเป็นผู้หญิงที่ตั้งตัวเป็นฮ่องเต้ ได้รวบอำนาจการปกครองแผ่นดินจีนไว้ได้ ไม่รู้ว่าจะต้องฆ่าคนตายไปกี่พัน หรือเป็นหมื่นชีวิตจึงคุมอำนาจไว้ได้ กรรม!

ตอนปลายของชีวิตจิตใจไม่สงบ ภาพจิตหลอกหลอนจะปล่อยวางดับไม่ลง เป็นทุกข์เพราะจิตไม่ว่าง เพราะกรรมวิบากที่สร้างไว้ จึงต้องหันมาสนใจธรรมของครูบา ในลัทธิต่าง ๆ เพื่อจะเอามาดับทุกข์กายใจนั้น พอได้มาพบหลักธรรมคำสอนแบบอย่าง เรื่องสุญตา ของพระพุทธศาสนาจึงได้สติปัญญาธรรมชาติจักษุ พระองค์ยอมถือศีลกินเจ ตามประเพณีนิยมได้บ้าง จึงได้เขียนคำสดุดีไว้ใน พระคัมภีร์ มหาปรัชญาปารมิตาสูตร (มหาสุญตา)

หลักฐานของบู๊เช็คเทียงได้เขียนจารึกไว้ว่า "พระธรรมอันสูงสุด ที่ลึกซึ้งละเอียดที่สุดของสัจจธรรม จะต้องใช้เวลาเป็นร้อย เป็นพัน หรือหมื่นกัป ยากที่จะมีโชคดีได้มีโอกาสพบข้าพเจ้าได้พบ-ฟัง-และรับมาปฏิบัติธรรมอย่างนี้ ยินดีเข้าใจและรู้แจ้งเหตุผลของสัจจธรรมที่แท้จริงของพระตถาคตเจ้า สาธุ!"

จบเล่ม 1 มี 8 บท. (ยังมีเล่ม 2 อีก 12 บท)

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย. เป็นของ นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส.) พ.ศ. 2554.

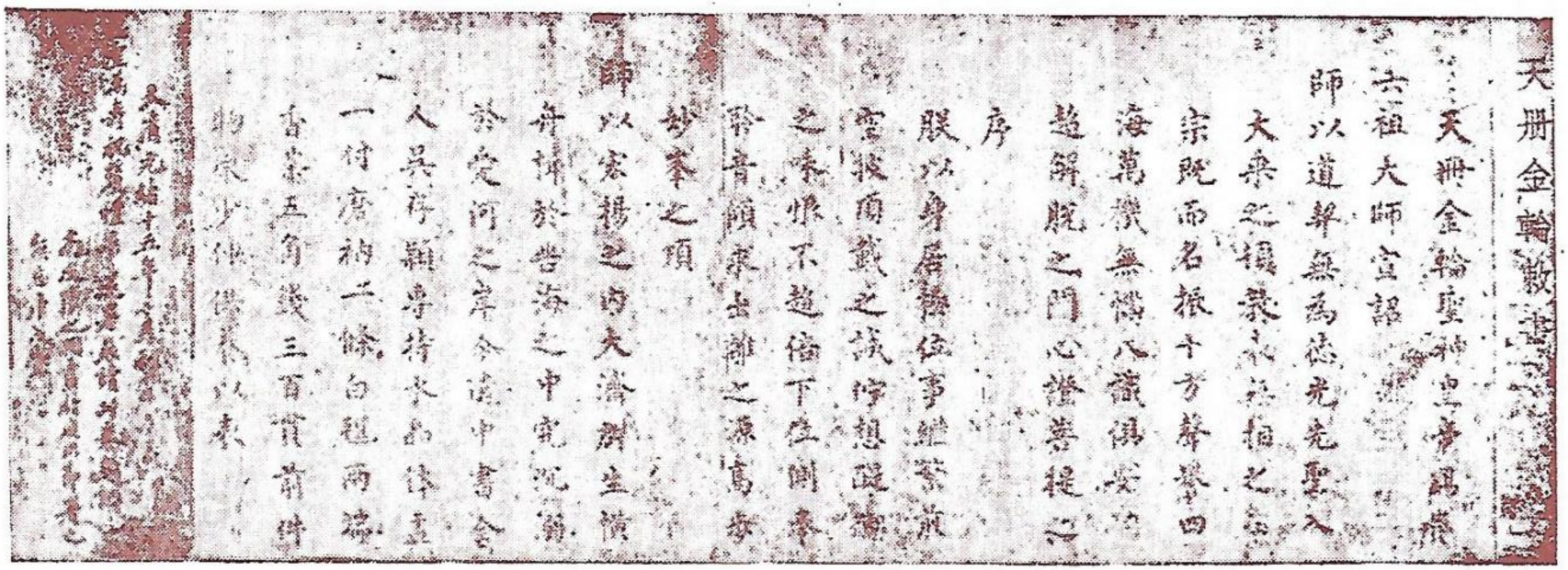

ต้นฉบับพระราชสาส์น

ที่สมเด็จพระจักรพรรดินี บูเช็กเทียน ถวายท่าน เว่ยหล่าง พระสังฆปริณายก องค์ที่ ๖ เมื่อ ๑๒๐๐ ปีเศษ

(รูปได้รับความเอื้อเฟื้อ จาก หมอต้นม่อเซี้ยง ฌานวังศะ)

(คำแปลพระราชสาส์น)

สมเด็จพระจักรพรรดินี บูเช็กเทียน พระองค์ผู้เสวยซึ่งเอกอัครสุวรรณจักร โดยเทวโองการแห่งสวรรค์ มีพระราชเสาวนีย์ให้สถาปนา ประกาศเกียรติคุณ แห่งองค์สังฆปริณายก อันดับที่ ๖ ของ นิกายเซ็น ว่า

อันพระอาจารย์ผู้นี้ อุดมด้วยคุณสมบัติสัมปยุตกับอสังขตธรรม เป็นที่เลิศฉายส่องรังสียังเกียรติคุณแห่งพระบูรพาจารย์ให้ปรากฏ พระอาจารย์ได้เข้าถึงอนุสาสน์อันฉับพลันตามคติในพุทธศาสนามหายาน ท่านได้สำแดงออกซึ่งสัญญลักษณ์แห่งสัจธรรม โดยไม่ต้องอาศัยแอบอิงด้วยลักษณะ กล่าวคือ พระนิพพาน กิตติศัพท์ของท่านนี้แพร่หลายไปทั่วทุกทิศทุกสถานที่ทุกโอกาส นามของท่านย่อมสุรภีทั่วทุกด้าวแดน สรรพกิเลสนานัปการไม่อาจยังท่านให้อาดูรวิปลาสไปได้ ท่านเป็นผู้ควบคุมอายตนะภายในของท่านให้อยู่ในภาวะสงบ พระอาจารย์ผู้นี้ได้บรรลุถึงวิมุติภาพ จิตของท่านเล่า ก็ได้เข้าถึงภูมิโพธิญาณ สำหรับตัวของข้าพเจ้านี้ แม้จะได้เสวยเอกอัครราชสมบัติ มีราชกิจอันเป็นโลกิยวิสัยต้องประกอบอยู่เต็มมือ มีแต่ความเคารพเลื่อมใสในองค์พระองค์พระอาจารย์อย่างสูงสุดไว้เหนือเศียรเกล้า กิจประวัติถึงอมฤตธรรม มีความปรารถนาเป็นนิรันดร์ ในการที่จะได้เป็นศิษย์ใกล้ชิดของพระอาจารย์ เพื่อเป็นการแสวงหาวิมุติมรรค อันจักยังผลให้บรรลุสู่โลกุตรภูมิ อนึ่ง ปฏิปทาของพระอาจารย์ ย่อมสมบูรณ์ด้วยกรุณาเป็นปุเรจาริก เป็นหิตานุหิตประโยชน์ โปรดสรรพสัตว์ ชื่อว่าท่านเป็นผู้ทอดธรรมนาวาในท่ามกลางวัฏสงสารโอฆกันดาร ช่วยชักจูง โปรดสัตว์ผู้จมอยู่ในห้วงตัณหา ให้เข้าถึงฝั่งแห่งภพ เพราะฉะนั้น ในปรัตยุบันนี้ ข้าพเจ้าจึงสั่งราชเลขาธิการโง้วฉุ่งเท่ง นำบาตรไพฑูรย์อันมีค่า ๑ ชุด สังฆาฏิ ๑ ผืน นิสีทสันถัต ๒ ผืน ใบชาหอม ๕ ห่อ เงินเหรียญ ๓๐๐ กวง มาถวาย อันของถวายเหล่านี้แม้จักเป็นของเล็กน้อย แต่ก็เป็นการแสดงออกซึ่งความสัทธาปสาทะของข้าพเจ้าที่มีต่อพระอาจารย์ นอกจากนี้ข้าพเจ้ายังมีโองการให้เจ้าเมืองเสี่ยวจิวมาเยี่ยมเยือน เอาใจใส่พระอาจารย์พร้อมด้วยภิกษุสามเณรในอาราม ป้องกันมิให้มีผู้มารบกวนความสงบในสำนักใดๆ

แปลโดย ส.โพธิพันทะ

โปรดทราบยังมีเล่มที่ 2 อีก 12 บท. เรื่องเอกไม่ซ้ำกัน ถ้ามีทุนพอก็จะพิมพ์แจกทานอีกแน่นอน ดังเช่นมีเรื่อง

บทที่ 1 ครูเปล่ง ตันสุขะ นักเขียนภาพสีน้ำมันมือเอก พบองค์เซียนได้สอนกรรมวิธีถ่ายทอดพลังจิต ส่งไปตามพู่กัน จะได้รูปภาพมีชีวิต–วิญญาณ. เซียนสอนให้ดับอารมณ์เวลาจิตเกิดกามราคะ (เซ็กซ์)

บทที่ 2 เหลาฮวบซือกง ชดงค์ไปสพรรณบุรี พบฮวงจ้ยดี สอนกรรมวิธีตั้งศาลเพียงตา (ตั้งตั๊ว) คืออ่านสารแจ้งขอฟ้าและดิน และขอขมากรรม บอกแก่เจ้าที่ เจ้าทางก่อน คือขออนุญาต ขอกรรมสิทธิ์ก่อน จีนเรียกว่า ต้งโท้ว

บทที่ 3 เฮ้าเมี้ยเจียง องค์เซียน ที่ซินแซกิมเซ็ง ไปพบนั่งแต่สมาธิในถ้ำประทุน อ. พระพุทธบาท สระบุรี ได้อัญเชิญให้มาอยู่โรงกินเจ พังม่วง อ. ศรีประจันต์ สุพรรณบุรี บ้วนสุนฮกซิ้วตั๊ว เป็นหมอเทวดา ใช้วิชาสะกดจิต สกัดจุดรักษาคนไข้โรคจิต โรคประสาท ชื่อเสียงดังมากสมัยสงครามญี่ปุ่น บ้านเมืองขาดหมอ ขาดยา คนไข้ต้องมาเรือแจว เรือจ้างหลายจังหวัด (ผู้เขียนตอนนั้นมีอายุ 7 ขวบ) ผู้ป่วย คนเต็มโรงเจ

บทที่ 4 คัมภีร์ชีภัย เตือนสติ การนั่งสมาธิ ติดนิมิต หลงผิดสัจภาวะธรรม หลงผิดคิดว่ามีองค์ใน หลงผิดว่ามีเทพมาสิง. เพ่งนิมิตหรือเพ่งกสิณเพียง 1 วัน รูปภาพนิมิตที่สร้างขึ้นนั้นจะติดไว้ในจอจิต อยู่นานถึง 7 วัน. ถ้า 1 ปี จะอยู่ในจอจิตนานถึง 7 ปี. ที่แรกเริ่มฝึกปีติ สุขสนุกในบันเทิงภาพอุปาทานนั้นได้บ้าง แต่ถ้าเป็นชายโสด เป็นหญิงสาวโสด ก็ไม่เป็นไร. แต่ถ้าเป็นเมียเขา เป็นผัวเขา มักจะมีปัญหาเรื่องกลัวบาป–ผิดศีล ทางครอบครัวเริ่มจะแตกแยก ผัวเมียจะนอนกันไม่สนิทใจ ครูผู้สอนไม่ได้ชี้แจงให้ตกลงกันไว้ก่อน

บทที่ 5 กรรมวิธีสอนฝึกจิต เข้ารูปฌาน 1. การนับองค์ฌานอย่างไร ถ้านับและแยกไม่เป็น สอบตกเรื่องฌานต่าง ๆ

บทที่ 6 สมถะ–วิปัสสนาธรรม แนวปัญญาวิมุตติ ใช้สติปัฏฐาน 4 แบบอย่างเซ็น (ฌาน) สายตรงสอน ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น ตั้งแต่สำนักสายวัดเส้าหลิน (เซียวลิ้มยี่) จีน.

บทที่ 7 กุศลผลบุญที่ได้ศึกษา สติปัฏฐาน 4. และ อริยสัจ 4. ได้เปลี่ยนอนุสัยจิตใจคน เป็นมนุษย์ จากอันธพาลกลายมาเป็น พระโพธิสัตว์ ได้อย่างไร ?

บทที่ 8

ผลบุญกุศลจากรู้สติปัฏฐาน 4. อริยสัจ 4. ทำให้แป๊ะบางจากอันธพาลกลายมาเป็นมนุษย์ มีโพธิจิตได้มีผลบุญเผยแพร่ธรรมทาน ผ่าน 5 ประเทศ. โพธิสัตว์อวตารสูตร สอนปุถุชนจิต อริยจิต โพธิจิต. สุดท้ายชีวิต 90 ปี มาเข้ารูปฌาน 4. ดับจิตที่ถ้ำแกลบ เพชรบุรี.

บทที่ 9

พระคัมภีร์เก่า–อ๊วงเซี้ยงเหลาโจ้ว สอนเข้ารูปฌาน 4 คือฌานโลกีย์. เตี๋ยกิมเซ็ง แซ่เล้า ตอนอายุ 22 ปี ณ ศาลาเขาหลวง เมืองเพชรบุรี ได้จดบันทึกคำสอนของ อริยครูแป๊ะบางเป็นภาษาจีนไว้ก่อน มาถึง พ.ศ. 2483 ได้ให้ ด.ช. ชิวเล้ง แซ่เล้า จดคำแปลถ่ายทอดไว้เป็นภาษาสยาม และพระมหาเอี๋ยม ฯ ได้ช่วยการตรวจสอบทานอีกครั้งหนึ่ง เรื่องพระคัมภีร์เก่า ของอ๊วงเซี้ยงเหลาโจ้ว (พระราชาแห่งฌานครูบา) ได้สอนการเข้ารูปฌาน 4. เบื้องต้น เป็นฌานโลกีย์ เป็นบรมธรรมมีการสอนกันมาก่อนพุทธกาลนานแล้ว. ส่วนอรูปฌานนั้น เป็นฌานโลกุตระเป็นปัญญาวิมุตติของพระพุทธศาสนา เรียกเป็น "โลกุตรฌาน" ก็มี

บทที่ 10

หยิน – หยาง – สูตร (อิม – เอี๊ยง – เก็ง) ตรัสโดยกวงเทียงผ่อสัก (พระอาทิตย์โพธิสัตว์) รวมเก็บไว้ในชุมนุมตำนาน พระคัมภีร์ หอสมุดแห่งถ้ำภูเขา คงท่งซัว จีน. ก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 คณะอาจารย์ จิวเนี๋ยไหล ซินแซ. โรงเจเก่าเบ้าเก็งเต๊ง เขาช้าง อ. ปากท่อ จ. ราชบุรี ได้ตั้งจิตอธิษฐานบูชาฟ้าดิน ขอให้ได้พบพระอริยครู แล้วได้นำศิษย์ชื่อเล้าเซ้งง้วน. ตั้งลิบซี ลงเรือข้ามทะเลไปเมืองจีน เพื่อเสาะแสวงหา พระอริยครูบา สายวัดเส้าหลิน (เซียวลิ้มยี่–จีน) นับว่าฟ้าดินดลบันดาลโชคดียังได้พบ นมัสการ พระอริยครูเฒ่าเหลาฮั้วเสียงโจ้วซือ และ ไต๋เต๋าฮวบซือ (มหามรรคธรรมครูบา) พระหลวงจีนอริยครูเฒ่า 2 พระองค์นี้ ผู้เก็บเรื่อง "หยิน–หยาง–สูตร" ซึ่งเป็นมรดกทางสติปัญญาจีนโบราณแห่งสำนักครู ภูเขาคงท่งซัว จีน มีอายุนานร่วม 5,000 ปี

แล้วคณะอาจารย์ จิวเนี๋ยไหล และศิษย์รวม 3 ท่าน ได้นมัสการขอถวายตัวเป็นศิษย์ ยกครู ได้รับการสอนและถ่ายทอดธรรม พระคัมภีร์ "หยิน–หยาง–สูตร" ให้นำมายังกรุงสยาม. ภายหลัง ธ. ธีรทาส. ได้นำเอาไปให้ ท่านอาจารย์ตันม่อเซี้ยง และอาจารย์เสถียร โพธินันทะ ช่วยแปลเรียบเรียงออกมาเป็นภาษาไทย

บทที่ 11

วันงานศพซินแซกิมเซ็ง แซ่เล้า. นักบุญผู้นำตำนานจีน พระคัมภีร์เซ็น (ฌาน) ชุด ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น (ฌาน) และ ชุด ศิษย์–เต๋า–เซียน–เซ็น. หนีภัยสงครามกลางเมืองจีน ศึกทหารพระเจ้าเฉียนหลง (เคี่ยงลง้) แล้วข้ามทะเลมายังกรุงสยาม พ.ศ. 2454

ซินแซ กิมเซ็ง แซ่เล้า. มรณภาพ พ.ศ. 2484 ต. โพธิพระยา. สุพรรณบุรี. ท่านมีมรณญาณรู้วันตายก่อน 3 ปี ตายได้ตามต้องการ ฝึกการเตรียมตัวตาย ถือมังสวิรัติ ก่อน 7 ปี. สูตรกรรมวิธีอย่างนี้เป็นบรมธรรม สากล มีการสอนทำได้มาก่อนพุทธกาลนานแล้ว เช่นพวก ฤาษี โยคี ในอินเดีย. พวกเซียนชั้นสูงในเมืองจีน. ถึงแม้บาทหลวงคริสศาสนา ในอิตาลี ก็ทำได้

บทที่ 12

หลวงพ่อเซ้ง วัดพร้าวสุพรรณบุรี เทศนาสูตรรหัสลับสวรรค์ให้ เอี๊ยซินแซ บันทึกไว้เป็นอมตะ หลวงพ่อเซ้ง ก่อนนั่งสมาธิ ท่านเขียนไว้บนกระดานดำว่า "วันนี้วันตาย" ตายในรูปฌาน 4. ตายแบบอย่างนี้ร่างกายจะแข็ง–แห้ง–ไม่เน่า

เปื่อย จะอยู่ได้นานเป็น 100 ปี หรือ 1,000 ปีก็ได้. ที่เมืองจีนมีมากมาย ในญี่ปุ่นยอมให้นักวิทยาศาสตร์เปิดเจดีย์พิสูจน์ ออกโทรทัศน์ เป็นพระนิกายเซ็น (ฌาน).

พระไตรปิฎก มหายาน จีนได้เก็บเรื่องไว้ว่า พระมหากัสสปะเถระ (ม่อฮอเกียเฮียบไต๋จนเจี้ย) ยังไม่ตาย สาธุคุณท่าน ไปนั่งเข้านิโรธฌานสมาบัติ ชั้นสูง คือหยุดการเคลื่อนไหวทางกาย และทางจิตไว้ได้ชั่วคราว หรือตามต้องการ ท่านจะคอย พระศรีอารยเมตไตรย์มหาโพธิสัตว์ (นี่เล็กไต๋ผ่อสัก) 5,000 ปี. แอบนั่งสงบนิ่งอยู่ในถ้ำภูเขาตีนไก่ อินเดีย.

แล้วเมื่อ พ.ศ. 900 พระหลวงจีนฟาเหียน (ฮวบเฮี่ยน) จากจีนได้เดินธุดงค์ไปถึงอินเดีย ท่านบันทึกไว้ว่า ยังได้พบเห็นพระมหากัสสปะเถระ นั่งเข้าฌานอยู่ในถ้ำนั้น มีผมยาวหนวดยาวรุงรัง (นับว่าเป็นพยานปากเอกของโลก). ชินแซกิมเช็ง สอนตำราดูโหงวเฮ้ง ของ หลวงพ่อเซ้ง.

แด่ ธีระ วงศ์โพธิ์พระ

"ธ. ธีรทาส"

พากเพียรและเรียนรู้มาแต่เยาว์
ธรรมะคือร่มเงามาแต่ต้น
ชีวิตคือการต่อสู้และดิ้นรน
กว่าจะผ่านกว่าจะพ้นต้องค้นคิด
เป็น "ธ. ธีรทาส" ผู้แปล-เขียน
ยิ่งลึกเรียนยิ่งจับธรรมนำสนิท
ยิ่งเผยแผ่ยิ่งชำนาญธารชีวิต
ยิ่งใกล้ชิดความเป็นไปในชีวี
เป็น "ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น" เรื่องเก่าเก่า
เป็น "ศิษย์เต๋า เซียน เซ็น" เป็นเกียรติศรี
ยิ่งแปลเขียนยิ่งเป็นไปยิ่งเป็นดี
ยิ่งเป็น ธีรทาส องอาจครัน

ขอมอบ "นราธิป" ด้วยคารวะ
ขอธรรมยิ่งกระจะกระจ่างผัน
ขอยิ่งก้าวยิ่งแรงยิ่งแบ่งปัน
ถึงธรรมอันส่องสว่างกลางใจเทอญ

ชมัยภร แสงกระจ่าง
นายกสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย
๒๙ มกราคม ๒๕๕๔

ตำนานศาลเจ้า-โรงเจอายุ 100 ปีเมืองไทย
อริยโพธิสัตว์-แบ่งปันวิชาการสอนนั่งสมาธิ

เล่ม 1 โดย ธ. ธีรทาส.

ชมรมกองบุญ เจ้าแม่กวนอิม

พ.ศ. 2554 พิมพ์ครั้งที่ 3 จำนวน 7,000 เล่ม

ส่งห้องสมุดประชาชนทุกจังหวัดฟรี 3,500 เล่ม

(ส่งที่ ป.ณ. คลองเตย)

ถ้าสาธุชนท่านคิดที่จะร่วมอุทิศกองเพาะเชื้อบุญกุศลให้แพร่หลายสืบไปอีก ส่งเงินทางธนาณัติ (หรือแคชเชียร์เช็ค) แต่ใส่ชื่อ นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ตามบัตรประชาชน) รับเงินที่ ป.ณ. คลองเตย รหัส 10330 อยู่ใกล้กันรับง่าย

ส่วนใบธนาณัติ และ จ.ม. ส่งมาที่ 231/1 ซอยปลูกจิต 2 (บ่อนไก่) ถนนพระราม 4 กทม. (รหัส 10330)

รายชื่อผู้เกิดโพธิจิตคิดอุทิศธรรมทานให้อายุบุญยืนไปอีก 100 ปี กุศลอมตะสืบไปอีกเป็น 1,000 ปี สาธุ!

(ถ้ามีเงินเหลือจะเอาไว้พิมพ์ครั้งต่อไป)

ครอบครัวกิจพานิช กทม. อุทิศธรรมทาน ทอดผ้าบ่า ส่งทาง ป.ณ. ไปยังห้องสมุดวัด ห้องสมุดประชาชนจังหวัดและ

อำเภอ ห้องสมุดนักโทษอ่านในเรือนจำ ห้องสมุดมหาวิทยาลัย และวิทยาลัยครูต่าง ๆ ห้องสมุดตามโรงพยาบาลต่าง ๆ

สาธุ ! รวม 2,000 เล่ม

น.ส. อรุณหญิง พรสุริยาปาลี หัวหมาก ส่งมาอุทิศธรรมทานทุก ๆ เดือน ให้สรรพสัตว์จงสุขกาย จงสุขใจ

สาธุ ! รวม 393 เล่ม

คณะครอบครัว นายสมเกียรติ นางปุณยนุช (สุชาดา). น.ส. ณัฐณิชา. น.ส.ธัญชนก ชูแสงสุข. และ หจก. ชูแสงสุข คอนสตรัคชั่น แอนคอนซัลแม้นส์ กทม. อุทิศธรรมทานให้ห้องสมุดวัดและประชาชนทุกจังหวัดประจำปี สาธุ ! 334 เล่ม

ครอบครัวลูก สุรีย์ แซ่เจี่ย ร้านสะอาดเสวย บางบอน กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ทุกชีวิต สาธุ ! 334 เล่ม

นายวทัญญู บุญบรรลุ. น.ส.ปุณยาพร ชาญพินิจพจน์ สาธุ ! 240 เล่ม

คุณทัศนีย์ เจิดจรรยาพงศ์ กทม. ลูกกตัญญูทำบุญวันเกิดของพ่อทุกปี ขออุทิศให้ คุณพ่อ คุณแม่ และปู่ย่าตายายเทวดาต่าง ๆ และผู้มีพระคุณทุกชาติภพ สาธุ ! 250 เล่ม

และ ขอร่วมทำบุญซ่อมแซมพุทธวิหารโรงเจเก่า 60 ปีอีก 5,000 บ.

และ ขอมอบให้ ธ. ธีรทาส. อายุ 83 ปี ไว้บำรุงสุขภาพกายใจให้แข็งแรงในการบำเพ็ญโพธิสัตว์ธรรมทานบารมียืนโรงไปอีก 5,000 บ. สาธุ !

ครอบครัว คุณธีรพงษ์ ศรีเจริญพงศ์. คุณฐณกร ศรีเจริญพงศ์. คุณเกวลี ศรีเจริญพงศ์. อ. บางพลี อุทิศให้ห้องสมุดตามโรงเรียนต่าง ๆ สาธุ ! 176 เล่ม

ครอบครัว คุณแม่เต๊งไซ่เง็ก กทม. อุทิศธรรมทานให้ห้องสมุดวัด และประชาชนจังหวัดต่าง ๆ สาธุ ! 200 เล่ม

อาจารย์เบญญาภา (ลูกหุย) ตั้งเจตนาภรณ์ อเมริกา อุทิศให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัย วิทยาลัยครู จังหวัดต่าง ๆ (เต๊งไซ่เง็ก นำส่งมา หมื่นบาท) สาธุ ! 167 เล่ม

ครอบครัว กิจอมรวิสัย และครอบครัว สุนทรมน กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ทั้ง 6 ภูมิ สาธุ ! (คุณศุภกร นำส่งมา หมื่นบาท) สาธุ ! 167 เล่ม

ครอบครัว คุณสมศักดิ์ ศิริไพรวัน กทม. อุทิศให้ห้องสมุดโรงพยาบาล. นักโทษในเรือนจำ. สาธุ ! 167 เล่ม

คุณชาตา บุญสูง อ. ตะกั่วป่า. อุทิศให้ คุณพ่อจุติ คุณแม่ภุชงค์ บุญสูง ที่จากโลกนี้ไปแล้ว สาธุ ! 167 เล่ม

คณะคุณพรสิทธิ รุ่งเจริญลาภ. น.ส. ทิพยวรรณ อภิวัฒนานนท์. ด.ญ. ธนินพร รุ่งเจริญลาภ. อ. ท่าใหม่ (ส่งมา 2 ครั้ง) อุทิศร่วมปล่อยชีวิตสรรพสัตว์ สาธุ ! 100 เล่ม

คุณบริบูรณ์ เมธาวิทิต และสหายครัว ร้านครัวย่าบัวอยุธยา อ. อยุธยา ร่วมอุทิศธรรมทานโปรดสรรพสัตว์ สาธุ ! 84 เล่ม

พระอาจารย์ อานนท์ อัมโร และคุณยุทธการ จันทรกรานต์. สำนักสงฆ์ ภูหว้ารัตนคีรี (วัดเทสรังสี) อ.กะทู้ อุทิศ โปรดสรรพสัตว์ สาธุ ! 84 เล่ม

น.ส.พรทิพย์ ประเสริฐยิ่ง สระบุรี อุทิศส่วนบุญกุศลนี้ให้แก่ คุณแม่บุญถิ่น ประเสริฐยิ่ง. (พบที่บ้านทวีธรรม ราชบุรี) สาธุ ! 84 เล่ม

ผู้ไม่ออกนามราชบุรี ขออุทิศให้แก่บิดามารดา ครูบาอาจารย์ และญาติทั้งหลาย และเจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ สาธุ ! 84 เล่ม

คุณสิริวรรณ แซ่จึง จันทบุรี ขออุทิศให้ เตี่ยกะเว้ง แซ่จึง ที่ล่วงลับไปแล้ว. สาธุ ! 84 เล่ม

และอีก 2,000 บ. ขอมอบให้ ธ. ธีรทาส. ไว้บำรุงรักษาสุขภาพกายใจได้เจริญโพธิสัตว์ธรรมทานสืบไป ฉันขอเปลี่ยนบุญคือต่อบุญนั้นให้เป็นการใช้ซ่อมพุทธวิหารโรงเจเก่าอายุ 60 ปีไป สาธุ !

คณะบุตรหลาน กทม. ขออุทิศให้แก่ นางลั้งเฮียง แซ่ลี อายุ 87 ปี ที่จากโลกนี้ไปแล้ว ขอจงได้รับส่วนบุญกุศลนี้แล้วผุดเกิดในที่ดีที่ชอบสุขกายสุขใจ สาธุ ! 50 เล่ม

คุณอาศิษ ภู่วิจิตร กทม. ขออุทิศส่วนบุญกุศลให้แก่เจ้าที่เจ้าทางเจ้าของที่ดิน และสรรพสัตว์ (3 ครั้ง) สาธุ ! รวม 42 เล่ม

คุณชานนท์ เสรีวงศ์. น.ส.อนงค์นาฏ พรนภา กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดและประชาชนจังหวัดต่าง ๆ สาธุ ! 40 เล่ม

คณะชินธรรมมิตร กทม.

คุณดวงแข ชินธรรมมิตร สาธุ! 34 เล่ม

คุณดวงดาว ชินธรรมมิตร สาธุ! 34 เล่ม

คุณพรศิลป์ คุณมณฑณัฐ แต้มศิริชัย และครอบครัว สาธุ! 34 เล่ม

คณะบุตรหลาน ขอร่วมอุทิศส่วนบุญกุศลธรรมทานนี้ให้แก่ คุณแม่นันทา (เอี๊ยบักเช็ง) ชินธรรมมิตร ที่จากโลกนี้ไปแล้ว สาธุ!

คุณสันต์ กิจานุกูล กทม. อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษเรือนจำต่าง ๆ สาธุ! 34 เล่ม

อาจารย์สุภาพ ทิพยทัศน์ อาศรมมาตา อ. ปักธงชัย อุทิศให้ห้องสมุดวัดและประชาชนต่าง ๆ สาธุ! 34 เล่ม

คุณพลภัทร พันธบูรณะ อเมริกา อุทิศให้สรรพสัตว์ (คุณปราณี นำส่งมา 2 ครั้ง) 34 เล่ม

คุณชลัฐกร คัมนียวณิชย์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดตามโรงเรียนต่าง ๆ สาธุ! 34 เล่ม

คุณแม่ขางิ้ม แซ่เอี๊ย. สาธร อุทิศให้สรรพสัตว์ (สมพงษ์ ไกรศรีโกศล นำส่งมา) สาธุ! 34 เล่ม

ครอบครัว คุณปราณี พันธบูรณะ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดตามโรงพยาบาลต่าง ๆ สาธุ! 34 เล่ม

ครอบครัว คุณสุนันทา กุลวัฒนวงศ์ อ. สามพราน ร่วมปล่อยชีวิตสัตว์ สาธุ! 34 เล่ม

คุณพัฒนา สิทธิสมบัติ เชียงราย อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนต่าง ๆ สาธุ ! 34 เล่ม

คุณบุญยง–คุณสุวรรณี ศรีไตรราศี อ. บ้านบึง อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ ! 34 เล่ม

คุณวิญญาณอิสระ สมุทรสาคร อุทิศให้สรรพสัตว์ที่ยังถูกกังขังทรมานกายใจ สาธุ ! 30 เล่ม

น.ส. กาญจนา มาสวิมล ยโสธร ขออุทิศส่วนบุญกุศลให้แก่ ตั้งเจ็ง แซ่เบ๊ บิดาที่ล่วงลับไปแล้ว และเจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ สาธุ ! 34 เล่ม

คุณภาพิมล จันทร์แกมแก้ว อังกฤษ อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ สาธุ ! 34 เล่ม

เตี่ยตี๋ อุดม อุทิศให้สรรพสัตว์ที่ถูกฆ่าตายในวันตรุษจีนต่าง ๆ สาธุ ! 34 เล่ม

คุณรณชัย–ณัฐไอรินทร์ ขันแก้ว กทม. อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษในเรือนจำต่าง ๆ สาธุ ! 34 เล่ม

คุณอรวรรณ อัศวธีระธรรม และครอบครัว กทม. อุทิศให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัยต่าง ๆ สาธุ ! 34 เล่ม

ผกร. ศรัณย์ ตัณติกุญชร. น.ส. ศิริกุล ศรีวิไล สามเสน อุทิศให้ห้องสมุดโรงเรียนต่าง ๆ สาธุ ! 34 เล่ม

ผกร. วีระชัย–ผกร.ญ. กมลวรรณ เอี่ยมเจริญชัย. ลำโรงเหนือ สมุทรปราการ อุทิศให้ห้องสมุดตามโรงเรียนต่าง ๆ สาธุ ! 34 เล่ม

คุณพิชย์ ลิขิตกิจไพศาล บางแค อุทิศให้ห้องสมุดวิทยาลัยครูต่าง ๆ สาธุ ! 34 เล่ม

คุณสมพงษ์ ไกรศรีโกศล. และครอบครัว กทม. อุทิศให้แก่ คุณพ่อใช่เหม็ง แซ่ตั้ง สาธุ ! 34 เล่ม

คุณพิชัย–ศิริพร ประทีปธรรม กทม. อุทิศธรรมทานให้ห้องสมุดโรงเรียนตามวัดต่าง ๆ (2 ครั้ง) สาธุ ! 34 เล่ม

น.พ. สุนทร–อุไรวรรณ ศรีปรัชญาอนันต์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดตามโรงพยาบาลต่าง ๆ (2 ครั้ง) สาธุ ! 34 เล่ม

คณะคุณอินตา อ. ปากคาด

นายอินตา นางปุน เวทวัง. นายจิณณ์ สิงหัส. นายกมล เวทวัง. นายประพล เฮงเจริญ. นางอนุรักษ์ เฮงเจริญ. นายสเทนเนอ ทอมมันเชนร. ด.ญ. รลิตา. ด.ญ. คิตตินา. นางบัด วันธีสุทธิ์. หนองศายรวมอุทิศไว้โปรดสรรพสัตว์สืบไป สาธุ ! (รวม 1,650 บาท.) 28 เล่ม

คุณเยาวลักษณ์ เสร็จสวัสดิ์. คุณวันทนีย์ กิตติมหาคุณ. ตั้งหยูเกียง. อ. บางพลี อุทิศให้ห้องสมุดวัดโรงเรียนนักธรรมบาลีต่าง ๆ สาธุ ! 25 เล่ม

คณะ อ. จิรัฐติ์–เพ็ญศรี. พึ่งนุสนธิ์ และครอบครัว อ. บางบัวทอง อุทิศให้ห้องสมุดวัดโรงเรียนนักธรรมบาลีต่าง ๆ สาธุ ! 25 เล่ม

คุณชุติกาญจน์ มณีจร พญาไท อุทิศให้ห้องสมุดตามโรงพยาบาลต่าง ๆ สาธุ ! 20 เล่ม

คุณสุรางค์ ศุทธหฤทัยกุล และครอบครัว กทม. อุทิศให้ห้องสมุดตามโรงพยาบาลต่าง ๆ สาธุ ! 20 เล่ม

คุณตระวิทย์ มหิสรากุล นายกโรงเจงิ้วราย อ. นครชัยศรีสาธุ ! 17 เล่ม

คุณกิตติพงศ์ ทวีกิจวณิชย์กุล อ. วังทอง อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ ! 17 เล่ม

คุณแม่ล่ายโฟถ่าย ตะกั๊วบ๋า อุทิศค่าดวงแสตมป์ค่าขนส่ง ป.ณ. ต่าง ๆ 1,000 บ. (ส. ธโนฆาภรณ์ นำส่งมา)

น.ส. รมณีย์ โสตถิโภคา กทม. อุทิศให้ห้องสมุด ร.พ. ต่าง ๆ สาธุ ! 17 เล่ม

เล้าเซ็งสุน บางแค อุทิศให้ห้องสมุดวัดและโรงเรียนต่าง ๆ สาธุ ! 17 เล่ม

เฮ้งหั๋งหมง อยุธยา อุทิศให้ห้องสมุดวัด และโรงพยาบาลต่าง ๆ สาธุ ! 17 เล่ม

คุณอัมพร เครื่องพนัส อ. เชียงแสน อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนต่าง ๆ สาธุ ! 17 เล่ม

น.ส. นวรัตน์ ธารวนิช. คุณยายพจนีย์ ไชยวานิช. กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ ! 17 เล่ม

น.ส. นวรัตน์ ธารวนิช. อุทิศให้คุณตาสุเทพ ไชยวานิช สาธุ ! 4 เล่ม

คุณโสภา เจียมเจริญกุล อ. อุทุมพรพิสัย อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ ! 17 เล่ม

อาจารย์เสริมทรัพย์ ดำรงรัตน์ สวนโมกข์ อ. ไชยา อุทิศถวายครูบาอาจารย์ผู้สร้างสวนโมกข์ สาธุ ! 17 เล่ม

พล.อ. มนู สายัณห์นิโครธ บางซื่อ อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ ! (ส่งมา 2 ครั้ง) สาธุ ! 17 เล่ม
(เงินคุณตา ข้างบ้านฝากมาทำบุญอีก 120 บ. สาธุ !)

คุณวิภาสิริ พงษ์สินธ์สถิตย์ สมุทรปราการ อุทิศให้ห้องสมุดวัด โรงเรียนนักธรรมบาลีต่าง ๆ สาธุ ! 17 เล่ม

คุณมงคล แซ่เจี่ย อ. หาดใหญ่ อุทิศให้ห้องสมุด ร.พ. จังหวัดต่าง ๆ สาธุ ! 17 เล่ม

คุณโชคดี ลีวัฒนา อ. บ่อพลอย อุทิศให้แก่บิดามารดา ปู่ย่าตายาย และผู้มีพระคุณทั้งหลาย และเจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ สาธุ ! 17 เล่ม

คุณยุพิน จรรยาเลิศอดุลย์ อ. อุทุมพรพิสัย อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษเรือนจำต่าง ๆ สาธุ ! 17 เล่ม

ครอบครัว คุณปราณี พันธ์บูรณะ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดตาม ร.พ. จังหวัดต่าง ๆ สาธุ ! 17 เล่ม

คุณอิทธิ ธรรมสุรียะ. คุณอมรจิต ศุภางคเสน อ. บางพลี อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ ! 17 เล่ม

น.ส.โกละทัศนา ลือชา บึงกุ่ม อุทิศให้ห้องตาม ร.พ. ต่าง ๆ สาธุ ! 17 เล่ม

คุณนิโรธ สันติสุขภิรมย์ บึงกุ่ม อุทิศให้ห้องสมุดตาม โรงพยาบาลต่าง ๆ สาธุ ! 17 เล่ม

คุณธรรมรัตน์ บำรุงสุขสวัสดิ์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุด ตามมหาวิทยาลัยต่าง ๆ สาธุ ! 17 เล่ม

อาจารย์ไพโรจน์ นิรันพรพุทธา และครอบครัว คุณพ่อบึง แซ่โง้ว กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวิทยาลัยต่าง ๆ สาธุ ! 17 เล่ม

คุณทวี เทียนนิมิตร เชียงใหม่ (อาจารย์ประเสริฐ ฯ นำส่งมา) อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ ! 17 เล่ม

คุณกฤษณะ พรบุญเรือง ปัตตานี อุทิศให้ห้องสมุด วิทยาลัยต่าง ๆ สาธุ ! 17 เล่ม

คุณชานนท์ โชติวิจิตร กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ ! 17 เล่ม

คุณราชันย์ แจ่มใสดี อ. เกาะคา อุทิศให้ห้องสมุด วิทยาลัยครูต่าง ๆ สาธุ ! 17 เล่ม

คุณปราการ คุณะดิลก สมุทรสาคร อุทิศให้ห้องสมุด ประชาชนต่าง ๆ สาธุ ! 17 เล่ม

คุณสุรศักดิ์ องอาจถาวร กทม. อุทิศให้ห้องสมุดตาม ร.พ. ต่าง ๆ สาธุ ! 17 เล่ม

คุณคมสัน สายบุญมี อ. บางละมุง อุทิศให้ห้องสมุด ตาม ร.พ. ต่าง ๆ สาธุ ! 17 เล่ม

พระอาจารย์สำรวล จิตตปสาโท อ. หัวไทร ปัจจัยที่ชาวพุทธ สิงคโป ปีนัง มาเลเซีย ถวายมาร่วมสร้างพิมพ์ธรรมทานปลดปล่อยชีวิตสรรพสัตว์ สาธุ! (ส่งมา 7 ครั้ง รวม 1,500 บ.) 25 เล่ม

คุณนลินรัตน์ ศิริการัณยกุล แม่ย่องสอน (ส่งมา 3 ครั้ง) อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ! 20 เล่ม

คุณจุฑาภรณ์ โรจนะ การเคหะบ่อนไก่ กทม. อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ สาธุ! 17 เล่ม

คุณสุภา ธรรมธิติวัฒน์ (คุณอาหมิ นำส่งมา 500 บ.) อุทิศให้ห้องสมุดต่าง ๆ สาธุ! 9 เล่ม

คณะคุณเฉลิมชัย ชาตกุล นครปฐม ขออุทิศส่วนบุญบูชาคุณบูรพกษัตริย์ ที่ช่วยปกป้องชาติบ้านเมืองไทยให้อยู่รอดได้มาจนถึงทุกวันนี้ สาธุ! 17 เล่ม

คุณฉวีวรรณ สัมมาวิภาวีกุล กทม. อุทิศส่วนบุญกุศลบูชาคุณครูบาอาจารย์และผู้สร้างสวนโมกข์ อ. ไชยา สาธุ! 17 เล่ม

คุณขวัญเพชร อารมณีสวะ อ. สว่างแดนดิน อุทิศให้นายชาญ. นายรอดรัก อารมณีสวะ และเจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ สาธุ! 12 เล่ม

คุณพินิจ อุรุพงศา สาทร อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ! 10 เล่ม

คุณนิธร เอ่งฉ้วน. คุณสุธัญญา พลเสน บางแค อุทิศให้สรรพสัตว์ (2 ครั้ง) สาธุ! 10 เล่ม

คุณบียพัชร์ จันนันทิพัฒน์. คุณพ่อเธียรสิน. คุณแม่วิไลลักษณ์. เชียงใหม่ อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ สาธุ! 10 เล่ม

คุณมงคล ปิ่นแก้ว อ. เวียงสา อุทิศให้ห้องสมุดตามโรงเรียนต่าง ๆ สาธุ! (2 ครั้ง) รวม 10 เล่ม

คุณทิพยวรรณ ติยะวิวัฒน์. นายกิมยัง นางไฉ่ แซ่เตีย. กทม. อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษในเรือนจำ สาธุ! 9 เล่ม

คุณพรนภา ลินทมิตร์ กทม. อุทิศถวายหลวงพ่อเทียน สาธุ! 9 เล่ม

คุณน้ำทิพย์ ชัยลภากุล สาทร อุทิศให้ห้องสมุดตาม ร.พ. จังหวัดต่าง ๆ สาธุ! 9 เล่ม

คุณอรทัย และคุณแม่วิภา โอฬารรัตนพันธ์ ดุสิต อุทิศให้ห้องสมุดวิทยาลัยครูต่าง ๆ สาธุ! 10 เล่ม

คุณอุทัย ทองรักษ์ บางกอกใหญ่ อุทิศให้ห้องสมุดตามมหาวิทยาลัยต่าง ๆ สาธุ! 9 เล่ม

คุณภุชงค์ ตรียัมปราย อ. สวรรคโลก อุทิศให้ห้องสมุดตามโรงเรียนต่าง ๆ สาธุ! 9 เล่ม

นายฮง แซ่เอี๊ย. นางง้อ แซ่เฮ้ง. ขอนแก่น อุทิศให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัยต่าง ๆ สาธุ! 9 เล่ม

แม่ชีอัจฉรา เภกะสุต อ. เชียงดาว อุทิศให้ห้องสมุดวัดและโรงเรียนต่าง ๆ สาธุ! 9 เล่ม

หลิวเซียงฉา (ปู) ร้อยเอ็ด อุทิศให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัย และเจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ สาธุ ! ๑ เล่ม

คุณอรัญญา ข้อยุ้น กทม. อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ (ปู นำส่งมา 500 บ.) สาธุ ! ๑ เล่ม

พระสมพุฒ กาญจนบุรี อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ ! (คุณอู๋ นำมา) สาธุ ! ๑ เล่ม

เตี่ยเสี่ยะเกียว (สุชาดา) บางนา อุทิศให้ห้องสมุดตาม ร.พ. ต่าง ๆ สาธุ ! ๑ เล่ม

อึ้งชุนเซ็ง (โฮ้ว) กทม. อุทิศให้ห้องสมุดเรือนจำต่าง ๆ สาธุ ! ๑ เล่ม

คุณปิยะวัฒน์ เจริญธนะวัจน์ บางใหญ่ อุทิศให้ห้องสมุดตาม ร.พ. ต่าง ๆ สาธุ ! ๑ เล่ม

คุณศุภชัย อิทธิปาหายันต์ บางใหญ่ อุทิศให้ห้องสมุดตาม ร.พ. ต่าง ๆ สาธุ ! ๑ เล่ม

คุณศิริ ศิริปราโมทย์ และครอบครัว กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัด โรงเรียนตามวัดต่าง ๆ สาธุ ! ๑ เล่ม

คุณศรินทิพย์ พิทักษ์พรวงศ์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดตามโรงเรียนจังหวัดต่าง ๆ สาธุ ! ๑ เล่ม

คุณประสิทธิ์ คุณวีรวัลย์ วิกรัยพัฒน์ และครอบครัวบุรีรัมย์ อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนต่าง ๆ สาธุ ! ๑ เล่ม

ตั้งลี่เกียง กทม. อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษเรือนจำต่าง ๆ สาธุ! ๑ เล่ม

เลี่ยวกิมเอ็ง กทม. อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนต่าง ๆ สาธุ! ๕ เล่ม

คุณนพณัช เพ็ชรดี. คุณสมศรี เพ็ชรดี อุทิศให้ห้องสมุดต่าง ๆ สาธุ! ๕ เล่ม

คุณพัชรินทร์ เลิศประจักษ์ชาตรี และครอบครัว อ. ปากเกร็ด อุทิศให้ห้องสมุดต่าง ๆ สาธุ! ๑ เล่ม

คณะคุณสังเวียน คุณสุวรรณี ท้าวอุบล. คุณทัศนีย์ จิรนนท์ธนกิจ อ. สามง่าม อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษเรือนจำต่าง ๆ สาธุ! ๑ เล่ม

คุณลักขณา ทุติยภาค กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ! ๑ เล่ม

คุณอรอนงค์ ดุมเด ระยอง อุทิศให้ห้องสมุดตามโรงเรียนต่าง ๆ สาธุ! ๑ เล่ม

คุณอัครชัย อดุลยศิริกุล. คุณจิรพัส อดุลยศิริกุล อุทิศให้สรรพสัตว์ทั้ง ๖ ภูมิ สาธุ! ๗ เล่ม

คุณกฤษนัย วะพงศ์พินิจ และครอบครัว กทม. อุทิศให้ห้องสมุดตาม ร.พ. ต่าง ๆ สาธุ! ๗ เล่ม

คุณเกษร ทองธรรมชาติ นราธิวาส อุทิศให้แก่ดวงวิญญาณผู้ตายในสนามรบรักษาแผ่นดินไทย สาธุ! ๕ เล่ม

อ. ศรีธิดา ขจรปรีดานนท์ นนทบุรี อุทิศให้ห้องสมุดตาม ร.พ. ต่าง ๆ สาธุ! ๕ เล่ม

คุณสุนิษา ท้าวอุบล อ. สามง่าม อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ! 5 เล่ม

คุณฐิติเธียรภัค กึงจงเจริญสุข อ. พระประแดง อุทิศให้ห้องสมุดคนไข้ ร.พ. ต่าง ๆ สาธุ! 5 เล่ม

คุณไพโรจน์ จันทรังษี ราชบุรี อุทิศให้ห้องสมุดคนไข้ ร.พ. ต่าง ๆ สาธุ! 5 เล่ม

แต้เบียโทย งุ่ยป๋วยเตียง กทม. อุทิศให้ห้องสมุด ร.พ. ต่าง ๆ สาธุ! 5 เล่ม

คุณบดินทร์ อุดมศิลป์ อ. หมวกเหล็ก อุทิศให้ห้องสมุดโรงเรียนต่าง ๆ สาธุ! 5 เล่ม

ฝรั่งชาวเบลเยี่ยม (ฝากพระสงวน นำมา) สาธุ! 4 เล่ม

คุณณิชาจา ศรีสุวรรณ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ! 4 เล่ม

คุณตา สรรพาณิชย์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ! 4 เล่ม

คุณวิโรจน์ แซ่เอี๊ยะ กทม. อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ สาธุ! 5 เล่ม

ศาตสร์ตรา ก. ศรีสุวรรณ บางบัวทอง อุทิศให้ห้องสมุด ร.พ. ต่าง ๆ สาธุ! 4 เล่ม

คุณนิรุทธิ์ สุวรรณไตร อ. พรเจริญ อุทิศให้ห้องสมุด ร.พ. ต่าง ๆ สาธุ! 4 เล่ม

น.ส. กิรณา มหาพัฒนากุล กทม. อุทิศให้ห้องสมุดตามวิทยาลัยต่าง ๆ สาธุ! 4 เล่ม

คุณขวัญเพชร อารมณ์สวะ อ. สว่างแดนดิน อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ! 4 เล่ม

พระชาติชาย เตชวโร อ. บ้านแพง อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ! 4 เล่ม

คุณวรรณี ฉันทสิริวรวัฒน์ อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ! 4 เล่ม

น.ส. พัชรี ธัญญวัฒนา. น.ส. วิไลวรรณ ใจเด็จ. คุณปราณี บุญญารักษ์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ! 5 เล่ม

โค้วเสาะฮวง กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ! 4 เล่ม

น.ส. รัตนา แซ่อึ้ง มุกดาหาร อุทิศให้ห้องสมุด ร.พ. ต่าง ๆ สาธุ! 4 เล่ม

คุณเพียงขวัญ ธรรมรัตนานนท์ นครปฐม อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนต่าง ๆ สาธุ! 5 เล่ม

อี๊เอ็ง กทม. อุทิศให้ห้องสมุดต่าง ๆ (คุณธงชัย นำมา) สาธุ! 7 เล่ม

คุณธงชัย งามขำ น.ส. สุชาสินี บำเพ็ญทาน กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ! 5 เล่ม

ครอบครัว จันนันพิพัฒน์. เธียรสิน. วิไลลักษณ์. บียพัชร เชียงใหม่. อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ! 5 เล่ม

คุณกานพลู น.ส.พ. เนชั่น. คุณยายบุญชื่น พิณรังสฤษดิ์ อุทิศให้ห้องสมุด ร.พ. ต่าง ๆ สาธุ! 9 เล่ม

คุณนวรัตน์ อุทิศให้คุณตาสุเทพ ไชยวานิช กทม. สาธุ! 9 เล่ม

คุณกานพลู อุทิศให้ คุณสุนีย์ ตัณฑประศาสตร์ สาธุ! 5 เล่ม

คณะหมู่บ้านชิชา กทม.

โง้วพัวยู้ (คุณแม่สมลักษณ์ ดีวงกิจ) เงินจากอังเปา ตรุษจีน ที่ให้ไว้ 2 ครั้ง. (ธีรทาส.) ขอนำมาทำบุญ อุทิศให้ห้องสมุดวัด ประชาชนจังหวัดต่าง ๆ สาธุ! 300 เล่ม

คุณรัตนาภรณ์ ดีวงกิจ อุทิศให้ห้องสมุดตาม ร.พ. ต่าง ๆ สาธุ! 34 เล่ม

คุณสุดารักษ์ รักษ์ศิริวณิชย์ (เฮ้งหลีฮวง) กทม. อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ สาธุ! 84 เล่ม

ลูกอ๋า–ต้อย ดีไพบูลย์ กทม. อุทิศให้แก่ เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ สาธุ! 17 เล่ม

คุณเติมพล อติวานิชยพงศ์. น.ส. พิมลพรรณ อติวานิชยพงศ์. กทม. อุทิศให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัย ต่าง ๆ สาธุ! 34 เล่ม

ลูกมานิต และดวงเดือน อติวานิชยพงศ์ และครอบครัว กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดและประชาชน ต่าง ๆ สาธุ! 34 เล่ม

ครอบครัว คุณเข่ง คุณปราณี พันธ์บูรณะ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษในเรือนจำต่าง ๆ สาธุ! 34 เล่ม

คุณสุนทร ดีวงกิจ. และครอบครัว กทม. อุทิศให้ ร.พ. ต่าง ๆ สาธุ! 34 เล่ม

คุณบรรจง ดีวงกิจ. และครอบครัว กทม. อุทิศให้ ห้องสมุดเรือนจำต่าง ๆ สาธุ! 34 เล่ม

คุณเบญญาภา ดี่วงกิจ และครอบครัว อุทิศให้ห้องสมุดต่าง ๆ สาธุ! 36 เล่ม

ครอบครัว ลูกทวี–ไก่ ร้านหอเจี๊ยะ ถนนพระราม 2 อุทิศให้ห้องสมุด ร.พ. ต่าง ๆ สาธุ! 34 เล่ม

คณะฮั่วเฮงตึ๊ง ตาก

คุณแม่อารี แซ่ลิ้ม ตาก ร่วมปล่อยชีวิตสัตว์ ขอบูชาพระกวนอิมมหาโพธิสัตว์ สาธุ! 1,000 บ.

คณะแม่อารี ขออุทิศส่วนบุญกุศลให้แก่ คุณแม่เง็กซิม แซ่เอ็ง. คุณพ่อก๊กมิ้ง แซ่ลิ้ม. อาม้าเซี๊ยะตี๋ แซ่อึ้ง. เหลาโกวเซ็งไน้ แซ่เอ็ง. เหลาเตี๋ย ตงเฮง แซ่เล้า. และคุณพ่อเทิดพงษ์ ฉัตรไชยาฤกษ์. อาม้าลิ้มเซี๊ยมหงษ์. เหล่ายี่อี๊. ลิ้มกิมเซ็ง. ขออุทิศให้ห้องสมุดวัด ประชาชนทุกจังหวัด สาธุ! รวม 100 เล่ม

นายผดุงศักดิ์ นางนพพร เอื้ออารยะมนตรี. อ. แม่สอด อุทิศให้ห้องสมุด ร.พ. ต่าง ๆ สาธุ! 34 เล่ม

คุณนนท์ อรรถพงศ์ ฉัตรไชยาฤกษ์. อุทิศให้ห้องสมุดวัด โรงเรียนต่าง ๆ สาธุ! 17 เล่ม

น.ส. สุทัชชา ฉัตรไชยาฤกษ์. ร่วมปล่อยชีวิตสรรพสัตว์ในธรรมาณาจักรใจนี้ สาธุ! 17 เล่ม

ร้านธรรมเจริญ ท่าพระจันทร์ กทม. โทร. 02–2213209

ศูนย์จำหน่ายหนังสือธรรมะต่างๆ พุทธทาสภิกขุ. เทปบันทึกเสียงธรรมะต่างๆ ของอาจารย์เสถียร โพธินันทะ เทปบรรยาย สูตรของเว่ยหล่าง ภาษาจีนแต้จิ๋ว ของนายแพทย์ ตันม่อเซียง ต่างๆ ร่วมทำบุญอุทิศให้ห้องสมุดวัดต่างๆ สาธุ! 70 เล่ม

คณะคุณมนัส ตั้งคติธรรม อ. ตาคลี

คุณมนัส ตั้งคติธรรม. คุณณรงค์ ภูมิใจสกุล. คุณนิภาพิชญ์ ตั้งคติธรรม. คุณสมชาย ตั้งคติธรรม. คุณสมหวัง ตั้งคติธรรม. รวม 6,500 บ. อุทิศให้ห้องสมุดวัด. โรงเรียนตาม ร.พ. จังหวัดต่างๆ สาธุ! 109 เล่ม

คุณสาวิตรี สาธิตนาถ. ประมวลศักดิ์ หวังจินดามณี. ลำเจียก แห่สมุทร. ภัทรศรี สาธิตนาถ. ชลนที สาธิตนาถ. ศุภราช หวังจินดามณี. วดีรัตน์ หวังจินดามณี. ชมลดา หวังจินดามณี. มธุสร กิจเปี่ยมสุข. อนุชิต ตั้งคติธรรม. รวมอุทิศให้แก่ห้องสมุดประชาชนจังหวัดต่างๆ สาธุ! 17 เล่ม

พิชัย ตั้งคติธรรม. ศศิธร ตั้งคติธรรม. ซกฮง ตั้งคติธรรม. ภัทรธร ตั้งคติธรรม. อนุชิต ตั้งคติธรรม. ไล เชกมัน. ไลเชก ควน. ไลเซน อาวยินิ จินลี้. ไลจี้ชัน. ไลปุ่นหวา. ไลหมิงโฮ. รวมทำบุญอุทิศให้ห้องสมุดตาม ร.พ. ต่างๆ สาธุ! 17 เล่ม

กลุ่มคุณสถิตย์ กทม.

คุณสถิตย์ แซ่หลี	200 บ.
อ. สุนทร ผู้กรุณาเมตตาแมวกับหมา	200 บ.
คุณปภิชญา วงษ์วิจารย์	100 บ.
คุณดวงกมล คชศิลา	100 บ.
คุณซุ่ยฮวง แซ่ลิ้ม	100 บ.
คุณสุมาลย์ สารจินดาพงศ์. อ. ลี้	150 บ.
คุณระพี ลีรุจิกุล	30 บ.
ผู้ไม่ออกนาม	20 บ.

คณะลี้ไช้ลั้ง คอนเมือง

คณะธรรมทาน เฮียบู๊ กทม. (คุณอำพันธ์ นำมา) อุทิศโปรดสรรพสัตว์ สาธุ! 120 เล่ม

อาจารย์ศุฌามณ นิลผาย ร้อยเอ็ด (หลานปู นำส่งมา 2 ครั้ง) อุทิศให้ห้องสมุดโรงเรียนต่างๆ สาธุ! 67 เล่ม

หลิวเซียงฉา (ปู) กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดประชาชนต่างๆ สาธุ! 34 เล่ม

น.ส. ฝอยทอง อยู่เย็น กทม. อุทิศให้ห้องสมุด ร.พ. ต่างๆ (2 ครั้ง) สาธุ! 34 เล่ม

ด.ช.ดิน เขียวหวาน. ด.ญ.ฟ้า เขียวหวาน บ่อนไก่ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัยต่างๆ สาธุ! 17 เล่ม

คุณแม่ล่ายโฟถ่าย ตะกั่วป่า อุทิศค่าขนส่งต่างๆ 1,000 บ.

คุณพิบูลย์ อุดมพงศ์อนันต์ กทม. ร่วมปล่อยชีวิตสัตว์ต่างๆ สาธุ! 17 เล่ม

ลูกลี้ไซ้ลั้ง ดอนเมือง และพงษ์ศักดิ์ และครอบครัว กทม. อุทิศให้คุณแม่ และคุณพ่อที่จากโลกนี้ไปแล้ว และลี้ลั้งเฮียง. ลี้ซีอัว. นายบุญส่ง เจริญส่งเสริมกิจ. สาธุ! 34 เล่ม

พระอาจารย์สำรวล จิตตปสาโท อ.หัวไทร ปัจจัยจากชาวพุทธ สิงคโป. มาเลเซีย. ปีนัง หาดใหญ่ สงขลา (รวมส่งมา 8 ครั้ง 1,800 บ.) อุทิศโปรดสรรพสัตว์จงสุขกายใจในธรรมาณาจักรใจนี้ สาธุ!

ลูกอำพันธ์ ชาญพินิจพจน์ กทม. อุทิศให้ห้อง ร.พ. ต่างๆ สาธุ! 9 เล่ม

ฉั่วเพ็กไน้. 200 บ. คุณวันดี 100 บ. คุณเพ็ญจันทร์ สิทธิชัยราภา. 100 บ. เลี้ยวมุ้ยง้อ. 100 บ. คุณโสภา นำวิชิต. 100 บ. คุณยุพิน ศรีมั่นคง. 100 บ. คุณประภาพรรณ แสงวิสิทธิ์. 100 บ. คุณณรงค์พล เชื้อชื่น. 100 บ. คุณหมอนวลลักษณ์ 100 บ. คุณเนตรอัมพร 100 บ. คุณพรทิพย์ ลาภวรกิจชัย. 100 บ. พระสมภพ ติสรโณ 100 บ. น.ส. รัตนา แซ่อึ้ง มุกดาหาร 200 บาท.

น.ส.ฝอยทอง อยู่เย็น กทม. คุณฉลวย อยู่เย็น (ชีนิมิตร) พ่อยศ อยู่เย็น. คุณยายเกี๊ยะ. คุณตาต๊อก ชีนิมิตร พ.อ.ไมตรี ชีนิมิตร. คุณแม่เลี้ยม คุณพ่อ พ.ท. ประมวล ศรีศิริกุล. ศ.ดร. นิวัตต์ อาจารย์อบเชย ดารานันทน์. คุณแม่ คุณพ่อ คุณพี่ชาย เสวก พี่สาวอุไร พินิจศักดิ์. น.ส.ฝอยทอง นำมา อุทิศให้ สาธุ! รวม 1,000 บ.

ถ้ามีเงินเหลือจะเอาไว้ครั้งต่อ ๆ ไป

ถ้าจะร่วมกองบุญ ส่งทาง **ธนาณัติ** ใส่ชื่อ **นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ**

จ่ายรับเงิน ป.ณ. คลองเตย กทม.

จ.ม. ส่งมา 231/1 ซอยปลูกจิต 2 ถนนพระราม 4

กทม. **ระหัส 10330**

ที่นี่ไม่มีหนังสือต่าง ๆ วางขาย (ขอได้ทาง จ.ม.)

แสวงสุทธิการพิมพ์ 88/6 ซอยกำนันแม้น แขวงบางขุนเทียน เขตจอมทอง
โทร. 02-4152049 นางพอนา เขียวสุทธิ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2554

ท่านที่จะพบ ธ. ธีรทาส. ตอนบ่าย 1 โมง ถึงบ่าย 3 โมง. (ถ้าจะขอหนังสือยินดีส่งให้ทาง ป.ณ.) ถ้าข้าพเจ้าไม่อยู่ไม่มีผู้รับแขกแทน...ไม่มีสถานที่ให้แขกพักแรม (แจกได้แต่หนังสือ ทาง ป.ณ.)

ถ้าท่านจะร่วมกองบุญพิมพ์อีก ส่งเงินทางธนาณัติ ใส่ชื่อ **นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ** ตามบัตรประชาชน แต่รับเงินที่ ป.ณ. **คลองเตย** กทม.

ส่วนใบธนาณัตินั้นให้ จ.ม. มาที่ 231/1 ซอยปลูกจิต 2 ถนนพระราม 4 กทม. รหัส 10330

เล้าเซ้งง้วน ซินแซ ผู้ก่อตั้งพุทธวิหาร–โรงเจบ่อนไก่ กทม. เคยไปศึกษาถามปัญหาธรรมะต่าง ๆ จาก **มั่งเซียน** หลายครั้ง และบอกเล่าไว้แก่ อาจารย์ธีรทาส. ว่า ท่านอริยครูมั่งเซียน มีรหัสลับชื่อว่า "**มั่ง หรือ เมิ้ง**" ตามตัวอักษรจีน (ในวงสุญตานี้) แปลว่า **ผ้นหรือความผ้น** รหัสลับชื่อนี้สำหรับใช้การติดต่อสื่อสารกับหนังสือบันทึกการเดินทางส่งรายงานไปเมืองจีนระหว่างพวกเดียวกันมานาน 100 กว่าปี

เมื่อมาอยู่เมืองสยาม คนไทยจะออกชื่อท่านเป็น**อาแป๊ะมั่ง หรือนาน ๆ ไปก็เป็นอาแป๊ะบางไป**

(รูปและบล๊อก ได้รับความเอื้อเฟื้อจาก คุณทวี–ไก่ สุชนารักษ์)

จาก ส. ธโนมาภรณ์